NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

YANLIŞ BİR ADIM

MARTI

Yanlış Bir Adım
Özgün Adı: One False Move
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen	: Derya Engin
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Düzelti	: Seda Kutsal
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Türü	: Polisiye, Gerilim
Kitap No	: 378

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-348-101-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 1998
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

YANLIŞ BİR ADIM

Çeviren: Derya Engin

MARTI

Annem ve babam,
Corky ve Carl Coben'in anısına...

Ve torunları
Charlotte, Aleksander, Benjamin ve Gabrielle'in şerefine.

TEŞEKKÜR

Ben bu kitabı yalnız yazdım. Kimse yardım etmedi. Ama eğer hatalarım olduysa, bitmez tükenmez suçu başkasına atma Amerikan geleneğine sığınabilirim. Yazar, bunu akılda tutarak, şu mükemmel insanlara teşekkür etmek ister: Aaron Priest, Lisa Erbach Vance ve Aaron Priest Edebiyat Ajansı'ndaki diğer herkes; Carole Baron, Leslie Schnur, Jacob Hoye, Heather Mongelli ve Dell Yayıncılık'taki herkes; New York Liberty'den Maureen Coyle; Dallas County Adli Tıp Enstitüsü'nden Doktor Karen Ross; Advantage International'dan Peter Roisman; Livingston Polis Departmanı'ndan Çavuş Jay Vanderbeck; Ridgewood Polis Departmanı'ndan Dedektif Teğmen Keith Killion; Maggie Griffin, James Bradbeer, Chip Hinshaw ve tabii ki Dave Bolt.

Tekrar söylüyorum: Herhangi bir hata tamamen bu insanların suçudur. Yazarın hiçbir suçu yoktur.

GİRİŞ

15 EYLÜL

Mezarlık okul bahçesine bakıyordu.

Myron, Rockport botunun ucuyla yerdeki toprağı eşeledi. Henüz hiç taş yoktu, sadece üzerindeki isim büyük harflerle yazılmış olan sade bir kartviziti tutan, metal bir kalemi vardı. Başını salladı. Neden burada böyle kötü bir televizyon şovu klişesindeymiş gibi duruyordu? Myron akıl gözüyle tüm olayın nasıl geliştiğini görebilirdi. Şiddetli yağmur sırtına vuruyor olmalıydı ama bunu fark edemeyecek kadar kederliydi. Başı öne düşmüştü, gözlerinden yaşlar süzülüyor, onlar da yağmura karışıyordu. Heyecanlı müzik tam da burada devreye girmeliydi. Kamera, yüzünden uzaklaşıp ağır ağır geri çekilmeliydi. Düşmüş omuzlarını, gittikçe sertleşen yağmuru, her karede daha çok mezarı ve en sonunda da etrafta kimsenin olmadığını göstermeliydi. Hâlâ geriye giden kamera, sonunda Myron'ın uzakta tek başına, dostuna yalnız vakit geçirmesi için anlayış gösteren sadık ortağı Win'i göstermeliydi. Televizyon görüntüsü birden donmalı ve ekranda sarı, büyük harflerle yapımcının adı belirmeliydi. İzleyiciler bir sonraki hafta izleyecekleri bölüm için

hazırlanmadan önce tereddüt etmeliydi. Reklama gir.

Ama burada öyle olmayacaktı. Güneş ilk günmüş gibi parlak, gökyüzü boyanmışçasına maviydi. Win ofisteydi. Myron ise ağlamayacaktı.

Peki neden buradaydı?

Çünkü az sonra bir katil gelecekti. Bundan emindi.

Myron olay yerinde biraz inceleme yaptı ama daha fazla klişeyle geri döndü. Cenazenin üzerinden iki hafta geçmişti. Yabani otlar ve karahindibalar çoktan topraktan çıkıp cennete doğru uzanmaya başlamıştı. Myron iç sesinin ona yabani otların ve karahindibaların yaşam döngüsünü ve hayatın devam ettiğini temsil edişine dair zırva konuşmayı yaptırmasını bekliyordu, ama ses ona acırcasına kısıktı. Çocukları sessiz, sabırlı ve neredeyse bir kafa işaretiyle çağıran gözcüler gibi dikilmiş mezar taşlarının gölgesiyle pelerin misali örtünmüş okul bahçesinin, mutluluk saçan masumiyetindeki ironiyi aradı; siyah asfaltta solmuş tebeşir izleri, rengârenk üç tekerlekli bisikletler, salıncakların hafif paslanmış zincirleri... Ama ironi falan yoktu. Okul bahçeleri masumiyetin resmi değildi. Orada da zulüm, gizli sosyopatlar, filizlenmekte olan sapıklar ve daha doğmadan saf nefretle dolmuş genç zihinler vardı.

Tamam, diye düşündü Myron, *bir gün için yeterince soyut düşünce zırvaladın.*

Bir an, bu içsel diyaloğun, sadece hassas zihnini kuru bir dal gibi kırılmaktan kurtarmak için ortaya çıkan filozofik bir el çabukluğu ya da bir avunma olduğunu fark etti. Yıkıl-

mayı, bacaklarının kudretten düşmesini, yere yığılmayı ve çıplak elleriyle toprağa dokunup ona bir şans daha vermesi için yüce bir güce yalvarmayı çok istemişti.

Ama bu olmayacaktı.

Myron arkasından ayak sesleri geldiğini duydu. Gözlerini kapattı. Beklediği buydu. Ayak sesleri daha da yaklaştı. Ses kesildiğinde Myron arkasını dönmedi.

"Onu sen öldürdün," dedi Myron.

"Evet."

Myron'ın midesinde bir buz kalıbı erimiş gibiydi. "Artık kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

Katilin ses tonu, Myron'ın boynunu soğuk ve kansız bir elle kavradı. "Asıl soru, Myron, sen daha iyi hissediyor musun?"

Birinci Bölüm

30 AĞUSTOS

Myron omuzlarını silkerek kelimeleri ağzında geveledi. "Ben bebek bakıcısı değilim," dedi. "Spor menajeriyim."

Norm Zuckerman, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bela Lugosi mi olmalıydı?"

"Fil Adam," dedi Myron.

"Lanet olsun, bu berbat bir şey. Kim bebek bakıcılığından söz etti ki? Benim ağzımdan *bebek bakıcısı*, *bebek bakıcılığı*, hatta *bebek bakıcılığı* yapmak fiili, ismi veya *bebek* ya da *bakıcılık, bakıcılık yapmak*... gibi şeyler çıktı mı?"

Myron elini kaldırdı. "Ben anlayacağımı anladım Norm."

Madison Square Garden'daki potalardan birinin altında, sırtlarında yıldızların isimlerinin yazılı olduğu kumaş kaplı ahşap sandalyelere oturdular. Sandalyeler o kadar yükseğe

konmuştu ki, potanın filesi Myron'ın saçına değiyordu. Yarı sahada model fotoğraf çekimi hâlâ devam ediyordu. Her yerde şemsiyeli ışıklar, uzun, kemikli ve kadından bozma çocuklar, tripodlar ve uflayıp puflayan insanlar vardı. Myron birisinin kendisini yanlışlıkla model sanmasını bekledi. Öylece bekledi durdu.

"Genç bir kadın tehlikede olabilir," dedi Norm. "Yardımına ihtiyacım var."

Norm Zuckerman yetmişine yaklaşıyordu ve dev spor eşyaları üreticisi Zoom'un CEO'su olarak, Trump'tan daha fazla parası vardı. Ama ona rağmen asit tribine girmiş bir hippi gibi görünüyordu. Norm daha sonra ona bunun retro olduğunu ve bu tarzın gereği olarak da rengârenk bir panço, eskimiş bir pantolon giydiğini, renkli boncuklardan oluşan bir bileklik ile ucundan barış işareti sarkan bir küpe taktığını anlatmıştı. Modaya uyan bir adamdı. Siyah-gri sakalı böceklerin yuva yapmasına yetecek kadar karışıktı, saçları da tıpkı *Godspell* müzikalinin kötü bir versiyonundan çıkmış gibiydi.

Che Guevera yaşıyordu ve perma yaptırmıştı.

"Bana ihtiyacın yok," dedi Myron. "Sana bir koruma lazım."

Norm bunu istemediğini göstermek için elini salladı. "Çok açık konuştun."

"Ne?"

"O asla bunun için çabalamazdı. Bak Myron, Brenda Slaughter hakkında ne biliyorsun?"

"Çok az şey," dedi Myron.

Norms şaşırmış görünüyordu. "Çok az şey derken ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak hangi kelimeye takıldın, Norm?"

"Açıkça söylemem gerekirse, sen bir basketbolcuydun."

"Yani?"

"Yanisi şu, Brenda Slaughter tüm zamanların en iyi kadın basketbolcusu. Kendi dalında öncüdür, politik hassasiyetim için kusura bakma ama duvara asılan resimlerinden bahsetmiyorum."

"O kadarını biliyorum."

"O zaman şunu da bil: Onun için endişeleniyorum. Eğer Brenda Slaughter'a bir şey olursa, WPBA ve var olan tüm yatırımım çöp olur."

"İnsani sebeplermiş gerçekten."

"Pekâlâ, ben açgözlü, kapitalist domuzun tekiyim. Ama sen, dostum, bir spor menajerisin. Yeryüzünde bundan daha açgözlü, pespaye, yavşak ve kapitalist bir oluşum daha bilmiyorum."

Myron başını salladı. "Bana yağ çekmeyi dene," dedi. "İşe yarayacaktır."

"Bitirmeme izin vermiyorsun ki. Evet, sen bir spor menajerisin ama lanet olsun ki iyilerinden birisin. En iyisi hatta. Sen ve senin İspanyol hatun, müşterileriniz için harika işler çıkarıyorsunuz. Onlar için büyük işler yapıyorsunuz. Bunlar onların kendi başlarına elde edemeyeceği şeyler. Benimle işin bittiğinde kendimi saldırıya uğramış gibi hissettim. Tan-

rı'ya yemin ederim ki, o kadar iyisin! Ofisime geldin, beni harcadın ve gittin."

Myron yüzünü buruşturdu. "Lütfen."

"Ama ben işin iç yüzünde federallerle ne yaşadığını biliyorum."

Bazı sırlar. Myron hâlâ ekvatorda bir yerlerde bundan haberi olmayan birileriyle karşılaşmayı umuyordu.

"Bir dakika beni dinle Myron, olur mu? Söylediklerimi iyi dinle. Brenda tatlı bir kız, muhteşem bir basketbolcu ve tam bir baş belası. Onu suçlamıyorum. Eğer ben de onunki gibi bir babayla büyüseydim, illa ki birilerinin baş belası olurdum."

"Yani asıl problem babası, öyle mi?"

Norm hem evet hem de hayır der gibi bir işaret yaptı. "Muhtemelen."

"O zaman kızını görmesine engel olma izni çıkarttır," dedi Myron.

"Çoktan çıkarttım."

"O zaman sorun ne? Özel dedektif tut. Eğer ona yüz metreden fazla yaklaşırsa polisi çağır."

"Bu o kadar kolay değil." Norm sahaya doğru baktı. Çekime katılan işçiler, ani ısı altında etrafa saçılan parçacıklar gibiydi. Myron kahvesinden bir yudum aldı. Gurme kahvesi. Bir yıl önceye kadar hiç kahve içmezdi. Sonra, kablolu televizyondaki kötü korku filmleri gibi adım başına açılan kahve dükkânlarından birine gitmeye başladı. Artık Myron sabah kahvesini içmeden kendine gelemiyor.

Keyif için kahve içmek ile kahve tiryakiliği arasında ince bir çizgi vardı.

"Onun nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Norm.

"Pardon?"

"Babasından bahsediyorum," dedi Norm. "Ortadan kayboldu. Brenda'nın gözü hep arkasında. Korkuyor."

"Ve sen babasının onun için bir tehlike olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu adam steroidli Muhteşem Santini resmen. Bir zamanlar kendisi de top oynamış. Pac Ten sanırım. Adı..."

"Horace Slaughter," dedi Myron.

"Onu tanıyor musun?"

Myron hafifçe başını salladı. "Evet," dedi. "Onu tanıyorum."

Norm dikkatlice yüzüne baktı. "Onunla oynamak için çok gençsin."

Myron bir şey söylemedi. Norm hiçbir şey anlamadı. Zaten genelde de anlamazdı.

"Peki, o zaman Horace Slaughter'ı nereden tanıyorsun?"

"Boş ver," diye cevap verdi Myron. "Bana Brenda Slaughter'ın neden tehlikede olduğunu düşündüğünü söyle."

"Tehditler alıyor."

"Ne tür tehditler?"

"Ölüm."

"Biraz daha ayrıntılı anlatabilir misin?"

Fotoğraf çekiminin kalabalığı baş döndürücü bir hal almıştı. Modeller en son Zoom kıyafetlerle spor yapıyor, ha-

reketler defalarca tekrarlanıyor, bu sırada duruşlar ve dudaklar değişiyordu. İşte moda! Biri Ted'e seslendi, lanet olası Ted neredeydi, başrol oyuncusuydu o, neden hâlâ giyinmemişti, yemin ederim Ted sonum olacaktı.

"Telefonlar alıyor," dedi Norm. "Bir araba onu takip ediyor. Bu tip şeyler işte."

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu takip et."

Myron başını salladı. "Evet desem bile ki demeyeceğim, bir koruma istemediğini söylemiştin."

Norm gülümsedi ve elini Myron'ın dizine koydu. "İşte seni seçme sebebim de bu. Kancadaki balık gibi."

"Orijinal bir örnek oldu."

"Brenda Slaughter'ın şu an bir menajeri yok."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Dilini kedi mi yedi, yakışıklı?"

"Zoom'la ciddi bir anlaşma imzalamış olduğunu düşünmüştüm."

"Yaşlı adam ortadan kaybolunca ortada kaldı, çünkü kızın menajeri oydu. Kız ondan bıkmıştı, şimdi de yalnız. Benim kararlarıma bir şekilde güveniyor. Bu kız aptal değil, sana söyleyeyim. Planım şu: Brenda birkaç dakika sonra burada olacak. Seni ona tavsiye edeceğim. Merhaba diyecek. Sen de merhaba diyeceksin. Sonra da ünlü Bolitar karizmanla onu etkileyeceksin."

Myron tek kaşını kaldırdı. "Tüm gücümü kullanayım mı?"

"Tanrı aşkına, hayır. Zavallı kızın hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum."

"Güçlerimi sadece iyilik için kullanacağıma söz veriyorum."

"Bu çok güzel Myron, inan bana."

Myron kararsız kaldı. "Bu aptal oyuna katılmaya karar versem bile, geceleri ne olacak? Onu günün yirmi dört saati mi takip etmemi istiyorsun?"

"Elbette ki hayır. Orada da sana Win yardımcı olacak."

"Win'in yapacak daha iyi şeyleri var."

"O ibneye bunun benim için olduğunu söyle," dedi Norm. "Beni sever."

Büyük Eurotrash geleneğinden gelen telaşlı bir fotoğrafçı hızla onların oturduğu yere doğru geldi. Keçisakalı ve izin günündeki Sandy Duncan'ı andıran diken gibi sarı saçları vardı. Banyo yapmak burada öncelikmiş gibi durmuyordu. Arka arkaya iç çekti ve tüm hengâme içinde kendisinin önemli biri olduğunu göstermeye çalışarak, "Brenda nerede?" diyerek sızlandı.

"Tam burada."

Myron, pazar kahvaltılarındaki pankeklerin üzerinde bulunan ılık bal misali, sesin geldiği yere doğru kendi etrafında döndü. Brenda Slaughter uzun ve kendinden emin bir adımla –ne uzun boylu ve utangaç bir kız gibiydi, ne de bir model kadar edepsiz tavır içindeydi– radar tarafından takip edilen bir hava sistemi edasıyla odaya girdi. Boyu çok uzundu, bir metre seksen santimden fazlaydı ve teninin rengi

Myron'ın üzerine bol miktarda köpürtülmüş süt koyulan Starbucks Mocha Java'sı gibiydi. Taşlanmış bir kot pantolon giymişti, üzerinde de karla kaplanmış ahşap bir kulübede üşüyen birini çağrıştıran bir kayak kazağı vardı.

Myron bağırarak "vay canına" dememek için kendini zor tuttu.

Brenda Salughter bir anda insanı çarpacak kadar güzel değildi ama bir ışığı vardı. Model olmak için fazla iri ve geniş omuzluydu. Myron birkaç profesyonel model tanıyordu. Genelde kendilerini onun üzerine atarlardı. Şaşılacak şekilde zayıf oluyorlardı ve üzerlerinde helyum gazıyla şişirilmiş balonlar bulunan iplere benziyorlardı. Brenda otuz altı beden değildi. Eğer becerebilirseniz bu kadının gücünü, sağlamlığını hissedebilirdiniz ama bu tamamen dişi bir özellikti ve onu çekici yapan da buydu.

Norm öne eğilip fısıldadı. "Poster kızımızın neden o olduğunu anlayabiliyor musun?"

Myron başını salladı.

Norm sandalyeden kalktı. "Brenda, hayatım, buraya gel. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

İri, kahverengi gözleriyle Myron'a baktı ve bir an tereddüt ettikten sonra hafifçe gülümseyip ona doğru bir adım attı. Myron ayağa kalktı, her zaman çok nazikti. Brenda doğrudan ona yönelip elini uzattı. Myron da elini sıktı. Kızın elini kuvvetlice sıkmıştı. Şimdi ikisi de ayakta olduğu için Myron onun kendisinden üç ya da beş santimetre kadar daha uzun olduğunu görebiliyordu. Bu da boyunun bir metre sek-

sen beş santimetre ya da biraz daha fazla olduğu anlamına geliyordu.

"Evet," dedi Brenda. "Myron Bolitar."

Norm ikisini birbirine daha da yaklaştırmak istermiş gibi bir hareket yaptı. "Siz tanışıyor muydunuz?"

"Eminim ki Bay Bolitar beni hatırlamıyordur," dedi Brenda. "Çok uzun zaman önceydi."

Myron birkaç saniye düşündü ve Brenda Slaughter'la daha önce karşılaşmış olduğunu fark etti, şüphesiz bunu hatırlıyordu. Ama çok farklı şartlar altında karşılaşmış oldukları bir gerçekti. "Sahalarda takılıyordun," dedi Myron. "Babanla birlikte gelirdin. Beş ya da altı yaşlarındaydın."

"Siz de liseye başlayacaktınız," diye ekledi Brenda. "Durmadan karşılaştığım tek beyaz adam. Livingston Lisesi'nden devlet yandaşı olarak çıktın, Duke'te tam bir Amerikalı oldun, Celtics'te de askere alındın..."

Sesi kendisiyle uyumluydu. Myron buna alışıktı. "Hatırlamandan onur duydum," dedim. Ondan çoktan etkilenmişti.

"Sizi izleyerek büyüdüm," diye devam etti Brenda. "Babam sizin kariyerinizi sanki kendi oğluymuşsunuz gibi takip ediyordu. Sakatlandığınızda..." Tekrar durdu, dudakları tereddütlüydü.

Myron hislerini anladığını ve buna saygı duyduğunu belirtmek için gülümsedi.

Norm sessizliği bozdu. "Pekâlâ, Myron artık senin menajerin. Çok iyidir. Bana göre en iyisidir. Adil, dürüst, sa-

dık..." Norm bir an durdu. "Bu sözcükleri bir sporcu menajeri için mi kullandım?" diyerek başını salladı.

Keçi sakallı Sandy Duncan yine geldi. Pepe LePew'inki kadar gerçek bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. "*Monsieur* Zuckermahn?"

Norm cevap verdi, "*Oui*."

"Yardımınıza ihtiyacım var, *s'il vous plaît*."

"*Oui*," dedi Norm.

Myron neredeyse bir tercüman isteyecekti.

"Oturun, ikiniz de," dedi Norm. "Birazdan çıkmam gerekiyor." Konuya hızla girebilmek için eliyle boş sandalyeye dokundu. "Myron ligi kurmamda bana yardımcı olacak. Bir danışman gibi. Yani, anlat ona Brenda. Kariyerini, geleceğini, her şeyi. Senin için iyi bir menajer olacak." Myron'a göz kırptı. Durumu çaktırmıyordu.

Norm gittiğinde yönetmen koltuğuna Brenda geçti. "Yani tüm bunlar doğru muydu?" diye sordu.

"Bir kısmı," diye cevap verdi Myron.

"Hangi kısmı?"

"Senin menajerin olmak istiyorum. Ama asıl burada olma sebebim bu değil."

"Nasıl yani?"

"Norm senin için endişeleniyor. Sana göz kulak olmamı istiyor."

"Bana göz kulak olmanı mı?"

Myron başını salladı. "Tehlikede olduğunu düşünüyor."

Dişlerini sıktı. "Ona koruma istemediğimi söylemiştim."

"Biliyorum," dedi Myron. "Zaten bu işi gizli yapmam gerekiyor. Şşş."

"O zaman neden bana söylüyorsun?

"Sır tutmakta iyi değilim."

Kafasını salladı. "Ve?"

"Ve eğer menajerin olacaksam, ilişkimizin bir yalanla başlamasını istemem."

Brenda arkasına yaslandı ve öğle yemeği kuyruğundan daha uzun bacaklarını üst üste attı. "Norm senden başka ne yapmanı istedi?"

"Karizmamı kullanmamı."

Kız gözlerini kırptı.

"Merak etme," dedi Myron. "Ona bunu sadece iyi yönde kullanacağıma dair söz verdim."

"Ne kadar şanslıyım." Brenda uzun parmaklarından birini çenesine götürüp birkaç kez dokundu.

"Demek Norm benim bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşünüyor," dedi.

Myron ellerini havaya kaldırıp Norm gibi davranmak için tüm becerisini kullandı. "Bebek bakıcılığından söz eden kim?" Fil Adam taklidinden daha iyiydi, ama kimseye Rich Little'ı da çağrıştırmamıştı.

Gülümsedi ve kafasını sallayarak, "Tamam," dedi. "Bununla baş edebilirim."

"Çok şaşırdım."

"Şaşıracak bir şey yok. Eğer bunu siz yapmazsanız, belli ki Norm bu işi yapması için bu kadar açıksözlü olmayan baş-

ka birini tutacak. En azından bu şekilde skoru biliyor olurum."

"Mantıklı," dedi Myron.

"Ama şartlarım var."

"Olacağını düşünmüştüm zaten."

"Ne zaman ne istersem yaparım. Özel hayatıma karışma yetkiniz yok."

"Elbette."

"Eğer bir süreliğine ortadan kaybolmanızı istersem, kaybolursunuz."

"Evet."

"Benim haberim olmadan casusluk da yok," diye devam etti.

"Tamam."

"İşime karışmayın."

"Kabul edildi."

"Eğer bütün gece dışarıda kalırsam, hiçbir şey söylemeyeceksiniz."

"Tek kelime bile."

"Pigmelerle grup seks partisine katılmaya karar versem bile hiçbir şey söylemeyeceksiniz."

"En azından izlesem?" diye sordu Myron.

Brenda gülümsedi. "İşi zorlaştırmak istemem ama hayatımda yeterince baba figürü var, teşekkürler. Söylemeye çalıştığım, günün yirmi dört saatini beraber geçirmeyecek olduğumuz. Bu bir Whitney Houston-Kevin Costner filmi değil."

"Kevin Costner'a benzediğimi söyleyenler olmuştu halbuki." Myron, Bull Durham misali esprili ve etkileyici bir gülümsemeyle baktı.

Brenda ona bakıp, "Belki de saçlarınız aynı şekilde döküldüğü içindir," diye cevap verdi.

Offf. Keçisakallı Sandy Duncan yarı sahadan yine Ted'e bağırıyordu. Etrafındakiler de ona ayak uydurmuştu. Ted ismi, arenanın tamamında silikon toplar gibi yankılanıp duruyordu.

"O halde anlaştık mı?" diye sordu Brenda.

"Kesinlikle," dedi Myron. Oturuşunu değiştirdi. "Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

Sonunda Ted sağ tarafta görünmüştü, tipi tam Ted isminin karşılığına yakışırdı. Üzerinde sadece şort vardı ve karın kasları mermer üzerindeki kabartma bir harita gibi görünüyordu. Muhtemelen yirmilerinin başındaydı, yakışıklı bir modeldi ve etrafa tıpkı bir gardiyan gibi gözlerini kısarak bakıyordu. Çekim alanına doğru yürürken, mavi-siyah karışımı saçlarını elleriyle geri atıyordu. Bu hareket onun göğüs kısmını daha geniş, belini ise daha ince gösterirken, tıraş edilmiş koltukaltlarını da gözler önüne seriyordu.

Brenda, "Tavus kuşu gibi kabarıyor," diye söylendi.

"Bu hiç adil değil," dedi Myron. "Belki de Fulbright bursu almıştır."

"Onunla daha önce çalıştım. Eğer Tanrı ona ikinci bir beyin vermiş olsaydı, emin ol yalnızlıktan ölmüştü." Gözlerini Myron'a çevirdi. "Anlamadığım bir şey var."

"Nedir?"

"Neden sen? Sen sporcu menajerisin. Norm neden benim korumam olmanı istedi ki?"

"Ben eskiden..." durdu ve elini salladı, "...hükümet için çalışıyordum."

"Bunu hiç duymamıştım."

"Bu da başka bir sır. Şşş."

"Sırlar sendeyken pek sır olarak kalmıyor, Myron."

"Bana güvenebilirsin."

Bunu düşündü. "Sen yükseğe sıçrayabilen bir beyazdın," dedi. "Eğer bunu yapabiliyorsan, güvenilir bir menajer olabileceğini de tahmin ediyorum."

Myron güldü ve ikisi birden huzursuz bir sessizliğe gömüldü. Sonra yine Myron söze girdi. "Peki, bana tehditlerden bahsedecek misin?"

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Norm bunları kafasında mı büyütüyor?

Brenda cevap vermedi. Asistanlardan biri Ted'in kılsız göğsüne yağ sürüyordu. Ted de hâlâ etrafındaki kalabalığa sert adam imajını yaymakla meşguldü. Fazla Clint Eastwood filmi izlemişti. İki elini yumruk yapmış, kaslarını şişirip bırakıyordu. Myron kendi zamanının da geleceğini biliyordu ve o an Ted'den nefret etmeye başlamıştı.

Brenda sessizdi. Myron başka şekilde yaklaşmaya karar verdi. "Şimdi nerede kalıyorsun?"

"Reston Üniversitesi'nde bir yurtta."

"Hâlâ okuyor musun?"

"Tıp Fakültesi'ndeyim, dördüncü senem. Profesyonel olarak spor yapmak için okulu erteledim."

Myron başını salladı. "Kafanda bir uzmanlık dalı var mı?"

"Pediatri."

Tekrar başını sallayıp biraz daha derine inmek için hamle yaptı. "Baban seninle gurur duyuyor olmalı."

Brenda'nın yüzü bir anda gerildi. "Evet, sanırım." Yerinden doğruldu. "Çekim için hazırlansam iyi olacak."

"Önce bana neler olduğunu anlatmak istemez misin?"

Tekrar oturdu. "Babam kayıp."

"Ne zamandan beri?"

"Bir hafta oldu."

"Tehditler o zaman mı başladı?"

Soruyu geçiştirdi. "Yardım etmek istiyor musun? O zaman babamı bul."

"Seni tehdit eden o mu?"

"Sen tehditleri boş ver. Babam kontrol etmeyi sever Myron. Tehdit başka bir şey."

"Anlamadım."

"Anlamak zorunda değilsin. O senin arkadaşın, değil mi?"

"Baban mı? Horace'ı on yıldan fazladır görmedim."

"Bu kimin suçu?" diye sordu.

Kelimeler, sert tona bile gerek kalmadan onu şaşırtmaya yetmişti. "Bu ne demek oluyor?"

"Onu hâlâ önemsiyor musun?" diye sordu.

Myron bunu düşünmek istemedi. "Önemsediğimi biliyorsun."

Başını salladı ve sandalyeden atladı. "Başı dertte," dedi. "Onu bul."

İkinci Bölüm

Brenda, Likra Zoom şortunu ve sporcu sutyeni denen şeyi giymiş olarak geri geldi. Bacakları uzun, omuzları geniş ve kaslıydı. Diğer profesyonel modeller onun cüssesine (asıl baktıkları boyu değildi, çünkü bir metre seksen santimetreden uzundu) bakarken Myron da onun gaz halinde maddelerin yanından geçerken süpernovaya dönüşmüş gibi yerinden kalktığını düşünüyordu.

Modellerin hepsi açık saçıktı ve Brenda'nın onlardan utandığı aşikârdı. Ted hariç. Kıza buram buram cinsellik kokan bakışlar atıyor, kısık gözlerle bakıyordu. Brenda dayanamayıp iki kez onun suratına kahkaha patlattı. Myron hâlâ Ted'den nefret ediyordu ama Brenda onu gittikçe beğenmeye başlamıştı.

Myron cep telefonunu çıkarıp Win'in özel hattını aradı. Win, *Mayflower*'da bulunan ve eski usül finans işleri yapan Lock-Horne Menkul Kıymetler'de finans danışmanıydı. Ofi-

si, Manhattan'ın göbeğinde, Park Avenue ve 47. Cadde'nin kesiştiği noktada bulunan Lock-Horne Binası'ndaydı. Myron orada Win'den bir yer kiralamıştı. Park Avenue'de bir sporcu menajeri; işte bu gerçekten şık bir durumdu.

Telefon üç çalıştan sonra açıldı. Win, rahatsız edici derecede baskın aksanıyla, "Ya mesaj bırakmadan kapat ya da öl," dedi. Biip. Myron başını sallayarak, gülümsedi ve her zaman olduğu gibi mesaj bıraktı.

Telefonu kapatıp bu kez de ofisini aradı. Esperanza cevap verdi. "MB SportsReps."

M Myron'dan, *B* ise Bolitar'dan geliyordu, geri kalanı ise spor camiasındaki insanların reprezantı gibi çalışmalarından kaynaklanıyordu. Myron bu ismi bulmak için hiçbir reklam ajansından yardım almamış, aldığı birçok övgüye rağmen, mütevazı kalmıştı.

"Hiç mesaj var mı?" diye sordu.

"Milyon tane."

"Önemli bir şey var mı?"

"Greenspan faiz oranlarının artmasını istedi. Onun dışında başka bir şey yok." Esperanza tam anasının gözüydü. "Peki, Norm ne istiyormuş?"

Esperanza Diaz –ya da Norm'un deyimiyle "İspanyol Hatun"– kurulduğundan beri MB SportsReps'te çalışıyordu. Ondan önce de, Little Pocahontas lakabıyla profesyonel güreş yapmış; yani *Milattan Önce Bir Milyon*'daki Raquel Welch'ten kalma bikiniyi giyip, salyaları akan bir kalabalığın önünde başka bir kadının orasını burasını elliyormuş. Espe-

ranza kariyer değişikliği yapıp atlet temsilciliğine geçmiş olmayı düşüş olarak değerlendirmişti.

"Brenda Salughter'la ilgili," diye söz başladı.

"Basketbolcu olan mı?"

"Evet.

"Onu birkaç kez izlemiştim," dedi Esperanza. "Televizyonda çok seksi görünüyor."

"Gerçekte de öyle."

Bir duraklama oldu. Sonra Esperanza, "Ağza alınmayacak bir aşk hikâyesine mi karışmış?" dedi.

"Ne?"

"Yoldan mı çıkmış?"

"Tanrım," dedi Myron, "Dövmesini kontrol etmeyi unuttum."

Esperanza'nın cinsel tercihi, seçim yılında olmayan bir politikacınınki gibi değişmişti. Şimdi erkeklere eğilimi varmış gibi görünüyordu ama Myron bunun biseksüelliğin avantajlarından biri olduğunu düşünüyordu: Herkesi sevebilirsin. Myron'ın bu konuyla ilgili bir sorunu yoktu. Lisedeyken neredeyse özellikle biseksüel kızlarla çıkıyordu ve ne zaman seksten bahsetse kızlar, "Güle güle," diyordu. Tamam, eski bir şakaydı ama mantık hâlâ aynı.

"Sorun değil," dedi Esperanza. "David'den gerçekten hoşlanıyorum." Yeni yakışıklısının adı buydu. Çok sürmeyecekti. "Ama kabul etmelisin ki, Brenda Slaughter yanıyor."

"Kabul ediyorum."

"Onunla bir iki gece geçirmek keyifli olabilirdi."

Myron telefonda başını salladı. Daha basit bir adam, bu kıvrak, küçük İspanyol güzeliyle spor sutyeni içindeki çekici siyah Amazon'u bir arada düşünüp hayallere dalabilirdi. Ama Myron değil. Bu onun için fazla dünyeviydi.

"Norm onu izlememizi istiyor," dedi Myron. Onun ekmeğine yağ sürmüştü. Cümlesini bitirdiğinde karşı taraftan derin bir iç çekiş duydu.

"Ne?" dedi.

"İsa aşkına, Myron, biz spor acentesi miyiz, yoksa Pinkerton'lar mı?"

"Müşteriyi kapmak için."

"Kendini kandırmaya devam et."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Babası kayıp. Adı Horace Slaughter. Bak bakalım, onunla ilgili neler bulabiliyorsun."

"Burada yardıma ihtiyacım olacak," dedi.

Myron gözlerini ovuşturdu. "Kalıcı birini tutacağımızı düşündüm ben de."

"Kimin vakti var ki?"

Sessizlik oldu.

"Güzel," dedi Myron. İçini çekti. "Koca Cyndi'yi ara. Ama bunun bir deneme süreci olduğunu anladığından emin ol."

"Tamamdır."

"Eğer herhangi bir müşteri gelirse de, Cyndi'nin benim ofisimde saklanmasını istiyorum."

"Tamam, anlaşıldı."

Telefonu kapattı.

Brenda Slaughter, fotoğraf çekimi bittiğinde, ona yaklaştı.

"Baban şu anda nerede yaşıyor?" diye sordu Myron.

"Aynı yerde."

"Kaybolduğundan beri hiç oraya gittin mi?"

"Hayır."

"O zaman oradan başlayalım," dedi Myron.

Üçüncü Bölüm

Newark, New Jersey. Kötü yerler. Neredeyse lüzumsuz.

Çürüme ilk akla gelen sözcüktü. Binalar neredeyse yıkılacak haldeydi; hatta bir asit saldırısına maruz kaldıkları için eriyor gibilerdi. Kentsel dönüşüm çalışmaları, burası için zamanda yolculuk etmek kadar uzak bir kavramdı. Çevre, yaşam alanından çok, savaş filminden kalmış bir dekor gibi görünüyordu ve müttefiklerin bombardımanından sonraki Frankfurt'u andırıyordu.

Etraf hatırladığından çok daha harabeydi. Myron genç bir çocukken, babasıyla beraber arabayla buraya geldiklerinde, arabanın kapılarını dışarıdan bir tehlike geleceğini hissetmişçesine kilitlerlerdi. Babasının yüzü gerilirdi. "Tuvalet," diye mırıldanırdı. Babasının büyüdüğü yer oradan çok uzakta değildi ama bu çok uzun zaman önceydi. Myron'ın herkesten ayrı sevdiği ve taptığı babası, tanıdığı en nazik ruhtu ve içinde öfke barınması zordu. "Eski mahalleye ne yaptıklarına bak," derdi.

Ne yaptıklarına bak.

Onlar.

Myron'ın Ford Taurus'u yavaşça eski oyun parkının yanından geçti. Siyah yüzler ona bakıyordu. Beşe beş maç yapıyorlardı. Diğer çocuklar da iki yana dağılmış, kazananı bekliyordu. Myron'ın zamanından kalma ucuz spor ayakkabılar –Thom McAn, Keds ya da Kmart– yerini bu çocukların satın bile alamayacağı yüzlerce dolarlık modellere bırakmıştı. Myron içinde bir sızı hissetti. Bu konuda asil bir duruş sergilemek istedi –değerlerin yok olması, kapitalizm vs.– ama spor ayakkabı anlaşmalarından para kazanan biri olarak böyle bir algı ona zarar verirdi. Kendini kötü hissetti fakat ikiyüzlü olmak da istemiyordu.

Artık kimse şort da giymiyordu. Her çocukta, sirkte komiklik olsun diye spor yapan bir palyaçoyu andıran, aşağı sarkmış, mavi ya da siyah kot pantolon vardı. Bel kısımları kalçalarına kadar inmiş, giydikleri boxer'ların tasarımcısını gösterir haldeydi. Myron yaşlı bir adam gibi görülmek istemiyordu. Yeni neslin moda anlayışı midesini bulandırsa da İspanyol paçalar ve platformlu ayakkabılar ona kullanışlı geliyordu. Sürekli durup pantolonunu çekmen gerekecekse, nasıl konsantre olup oynarsın ki?

Ama en büyük değişim o bakışlarda olmuştu. Myron on beş yaşındaki bir lise öğrencisi olarak buraya ilk geldiğinde korkmuştu ama eğer bir sonraki seviyeye geçmek isteseydi en iyi rakibini bile alt edebileceğini biliyordu. Burada oynamak bu demekti. Önce iyi karşılanmıştı. Çok sıcak değillerdi.

Ama o zamanlarda ona fırlatılan meraklı bakışlar, bu çocukların hançer gibi delen bakışlarıyla kıyas dahi kabul etmezdi. Öfkeleri çırılçıplak ortadaydı ve buz gibiydiler. Biraz klişe olacak ama yirmi yıl kadar geriye dönüp bakıldığında, burada farklı bir şeyler olduğunu söylemek mümkündü. Belki de daha fazla umut vardı. Söylemek zor.

Brenda, onun düşüncelerini okumuşçasına, "Ben bile artık burada oynamazdım," dedi.

Myron başını salladı.

"Senin için hiç kolay değildi, değil mi? Yani buraya gelip oynamak."

"Baban kolaylaştırmıştı," dedi.

Gülümsedi. "Seni neden bu kadar sevdiğini hiçbir zaman anlamadım. Genelde beyazlardan nefret eder."

Myron şaşırmış gibi yaptı. "Ben beyaz mıyım?"

"Pat Buchanan kadar."

İkisi birden kahkaha attı. Myron yine şansını denedi. "Bana tehditleri anlat."

Brenda camdan dışarı baktı. Jant kapağı satan bir yerin yanından geçtiler. Binlerce olmasa bile, yüzlerce jant kapağı güneşte parlıyordu. Düşününce tuhaf bir meslek gibi geliyor. İnsanların jant kapağına ihtiyaç duyduğu tek zaman çalındığı zaman çünkü. Çalınan jant kapaklarının sonu da bu tip yerler oluyor. Küçük bir mali döngü.

"Telefonlar geliyor," dedi. "Özellikle de geceleri. Bir keresinde eğer babamı bulamazlarsa bana zarar verecekleri, başka bir sefer de babamı menajer olarak almamı, yoksa

gerisine karışmayacaklarını söylediler." Durdu.

"Kim olduklarına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Babanı neden bulmak istediklerine dair bir fikrin olabilir mi?"

"Hayır."

"Peki, babanın neden ortadan kaybolduğuna dair?"

Başını salladı.

"Norm seni takip eden bir arabadan bahsetti."

"Bu konuda bir şey bilmiyorum," dedi.

"Telefondaki ses," dedi Myron. "Her seferinde aynı kişi mi?"

"Sanmıyorum."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Erkek. Beyaz. Yani en azından sesi beyazmış gibi geliyor."

Myron başını salladı. "Horace kumar oynuyor muydu?"

"Asla. Büyükbabam kumar oynardı. Çok fazla şeyi yoktu ama hepsini kaybetti. Babam yanına bile yaklaşmazdı."

"Borç para aldı mı?"

"Hayır."

"Emin misin? Okulunun masrafı finansal yardımla bile çok olmalı."

"On iki yaşımdan beri bursluyum."

Myron başını salladı. Karşı tarafta bir adam sendeleyerek kaldırıma çıkmıştı. Calvin Klein iç çamaşırı vardı. Birbirinden farklı olan iki kayak botu ve Dr. Zhivago gibi o

büyük Rus kalpaklarından giyiyordu. Başka bir şey yoktu üstünde. Ne gömlek ne de pantolon. Bir eliyle, karşıdan karşıya geçmesine yardım ediyormuş gibi bir kese kâğıdı tutuyordu.

"Telefonlar ne zaman gelmeye başladı?" diye sordu Myron.

"Bir hafta önce."

"Baban ne zaman ortadan kayboldu?"

Brenda başını salladı. Söyleyecek çok şeyi vardı. Myron onun gözlerini kaçırıyor oluşundan bunu anlayabiliyordu. Sesini çıkarmadan onun konuşmasını bekledi.

"İlk seferinde," dedi kısık sesle, "Arayan kişi annemi aramamı söyledi."

Myron daha fazlasını anlatmasını bekledi. Devam etmeyeceğini anlayınca da, "Aradın mı?" diye sordu.

Acılı bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi.

"Annen nerede yaşıyor?"

"Bilmiyorum. Onu beş yaşımdan beri görmedim."

"Görmedim derken..."

"Ne dediysem o işte. Yirmi yıl önce bizi terk etti." Brenda hızla ona doğru döndü. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Sanırım, evet."

"Neden? Oradaki çocukların kaç tanesinin babaları tarafından terk edildiğini bilmiyor musun? Neden anneler de aynı şeyi yapamasın?"

Bir fikri savunuyordu ama savunduğu şey, kulağa gerçeklikten uzak, içi boş bir mantıksallık gibi geliyordu.

"Demek onu beş yaşından beri görmedin?"

"Öyle."

"Nerede yaşadığını biliyor musun? Şehirde mi, başka bir eyalette mi yoksa farklı bir yerde mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Duygusuz görünmek için çok çabalıyordu.

"Hiç iletişiminiz olmadı mı?"

"Sadece birkaç mektup."

"Mektuplarda gönderenin adresi var mıydı?"

Brenda başını salladı. "Üzerlerinde New York City damgası vardı."

"Horace nerede yaşadığını biliyor olabilir mi?"

"Hayır. Son yirmi yılda onun adını bile anmadı desem yeridir."

"En azından senin yanında."

Başını salladı.

"Belki de telefondaki ses kendi anneni kastetmemiştir," dedi Myron. "Üvey annen var mı? Baban başka biriyle evlendi mi ya da biriyle beraber yaşamaya başladı mı?"

"Hayır. Annemden sonra başka biri olmadı."

Sessizlik oldu.

"Peki neden biri durup da yirmi yıl sonra anneni sorsun?" diye sordu Myron.

"Bilmiyorum."

"Hiç mi bir şey gelmiyor aklına?"

"Hayır. O, yirmi yıldır benim için hayaletten farksız." Parmağıyla yola işaret etti. "Sola dön."

"Telefonuna dinleme cihazı takmamda bir sakınca var mı? Yeniden ararlarsa diye."

Başını salladı.

Arabayı onun dediği yöne doğru sürdü. "Bana Horace'la olan ilişkinden bahset," dedi.

"Hayır."

"Burnumu sokmak için..."

"Bu hiç uygun değil Myron. Onu sevsem de ondan nefret de etsem onu bulman gerek."

"Sana yaklaşamama emri var, değil mi?"

Bir an hiçbir şey söylemedi ama sonra, "Sahada nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Myron başını salladı. "Tam bir deliydi. Belki de en iyi öğretmenimdi."

"Bir de en güçlüsü?"

"Evet," dedi Myron. "Bana çok fazla ustalıkla oynamamayı öğretmişti, ki bu her zaman kolay bir ders değildir."

"Doğru, sen sadece onun sevdiği bir çocuktun. Bir de onun kendi çocuğu olduğunu düşün. Şimdi onun sahada beni kaybetme korkusuyla yaşadığı karışık gerginliği aklına getir. Kaçıp onu terk edebilirdim."

"Annen gibi."

"Doğru."

"Boğucu olmalı," dedi Myron.

"Nefessiz bırakmaya ne dersin?" diye düzeltti. "Üç hafta önce, East Orange Lisesi'nde terfi mücadelesindeydik. Bunu biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Kalabalıktaki çocuklardan birkaçı zorbalık yapmaya başladı. İkisi de liseliydi. Basketbol takımındaydılar. Ya sarhoşlardı ya da bir şey içmişlerdi. Bilmiyorum. Ama bana bağırarak bir şeyler söylemeye başladılar."

"Ne tür şeyler?"

"Açık saçık ve çirkin şeyler. Bana ne yapmak istediklerine dair. Babam ayağa kalkıp onların peşinden gitti."

"Onu suçlayamam," dedi Myron.

Başını salladı. "O zaman sen de mağara adamısın."

"Ne?"

"Neden onların peşinden gidesin ki? Onurunu korumak için mi? Ben yirmi beş yaşında bir kadınım. Bu tarz kahramanlık gösterilerine ihtiyacım yok."

"Ama..."

"Aması filan yok. Tüm bu olanlar, senin burada olman... Ben radikal bir feminist değilim ama bu seksist bir saçmalıktan başka bir şey değil."

"Ne!"

"Eğer bacaklarımın arasında penisim olsaydı, burada olmazdın. Eğer adım Leroy olsaydı ve yine tuhaf telefonlar alsaydım, o zaman zavallı beni korumak için bu kadar istekli olmazdın, değil mi?"

Myron birkaç saniye tereddütte kaldı. Bu onun için uzun bir süreydi.

"Ve," diye devam etti, "beni oyunda kaç kez izledin?"

Konunun değişmesi onu savunmasız bırakmıştı. "Ne?"

"Üç yıl arka arkaya bir numaralı üniversiteli oyuncu oldum. Takımım iki ulusal şampiyonluk kazandı. Sürekli ESPN'deyiz ve NCAA finalleri zamanında da CBS'te çıkıyoruz. Senin yaşadığın yerden sadece yarım saat uzaklıkta olan Reston Üniversitesi'ne gittim. Kaç oyunumu gördün?"

Myron ağzını açtı, tam bir şey söyleyecek gibi oldu ve sonra yeniden kapattı. Ardından, "Hiçbirini," diye cevap verdi.

"Doğru. Kız basketbolu. Zaman ayırmaya değmez."

"Olay bu değil. Artık eskisi kadar spor izlemiyorum." Kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti.

Kız kafasını sallayıp sesini çıkarmadı.

"Brenda..."

"Söylediğim her şeyi unut. Bu konuyu açmam saçmaydı."

Ses tonu devamını da getirecek gibiydi. Myron kendini savunmak istedi, ama nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sessiz kalmayı tercih etti, ki bunu daha sık yapması gerekiyordu.

"Bir sonraki sağdan gir," dedi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Myron.

Kız ona baktı.

"Sana bağıran çocuklardan bahsediyorum. Baban onların peşinden gittikten sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadan güvenlik görevlileri gelip onları ayırdı. Çocukları spor salonundan attılar; tabii babamı da."

"Bu olayla anlatmak istediğin şeyi anlamadım sanırım."

"Henüz bitmedi." Brenda durup öne eğildi ve küçük bir şey alarak yeniden doğruldu. "Bu iki çocuk –Clay Jackson ve Arthur Harris– üç gün sonra harabe bir apartmanın çatısında bulundu. Biri onları bağlayıp, bahçe makasıyla aşil tendonlarını kesmişti."

Myron'ın beti benzi attı. İçi kalktı. "Baban mı yapmış?"

Brenda başını salladı. "Hayatım boyunca hep bu tür şeyler yaptı. Hiç bu kadar kötüsü olmamıştı. Ama önüme çıkan herkese bedelini ödetti. Bu koruma, annesiz küçük bir kızken, bu koruma hoşuma gidiyordu. Ama ben artık küçük bir kız çocuğu değilim."

Myron fark ettirmeden aşağı eğilip ayak bileğinin arka kısmına dokundu. Aşil tendonunu kesmek. Hem de bahçe makasıyla. Şaşkına dönmüş gibi görünmek istemiyordu. "Polis Horace'tan şüphelenmiş olmalı."

"Evet."

"Peki nasıl oldu da tutuklanmadı?"

"Delil yetersizliği."

"Kurbanlar da onu teşhis edemedi mi?"

Camdan dışarı baktı. "Çok korkmuşlardı." Sağ tarafı işaret etti. "Buraya park et."

Myron park edip indi. Sokakta insanlar vardı. Daha önce hiç beyaz bir adam görmemiş gibi ona bakıyorlardı ve bu durum bu muhitte fazlasıyla mümkündü. Myron rahat görünmeye çalıştı. Kafasıyla nazikçe selam verdi. Bazıları karşılık verdi, bazıları vermedi.

Sarı bir araba –tekerlekli hoparlör de diyebiliriz– rap

müzik çala çala yanlarından geçti. Bas o kadar yüksekti ki, Myron atışları göğsünde hissetti. Şarkının sözlerini anlayamıyordu ama nefret dolu olduğu belliydi. Brenda onu bir verandaya doğru yönlendirdi. Merdivende savaşta yaralanmış gibi görünen iki adam yatıyordu. Brenda bir an bile tereddüt etmeden üzerlerinden atladı, Myron da onu takip etti. Bir anda, daha önce buraya hiç gelmemiş olduğunu fark etti. Horace Slaughter'la olan ilişkisi tamamen basketbol kapsamında kalmıştı. Oyun parkında ya da spor salonunda takılırlar veya en fazla, idmandan sonra pizza yerlerdi. Horace'ın evine hiç gitmemişti, Horace da onunkine.

Elbette ki, kapıcı ya da zil yoktu. Koridorun ışığı kötüydü ama duvar boyalarının sedef hastalığından muzdaripmiş gibi pul pul dökülüyor oluşunu gizleyemiyordu. Posta kutularının çoğunun kapağı yoktu. Hava, boncuklu perde gibi bir his veriyordu.

Beton merdivenlerden çıktı. Parmaklıklar sanayi tipi malzemedendi. Myron ciğerleri yerinden çıkacakmış gibi öksüren bir adamın sesini duydu. Bir bebek ağladı. Sonra buna bir tane daha eklendi. Brenda ikinci katta durup sağa döndü. Anahtarları elinde ve hazırdı. Kapı, güçlendirilmiş bir tür çelikten yapılmıştı. Üzerinde bir gözetleme deliği ve üç tane de kilit vardı.

Brenda önce üç kilidi açtı. Kilitler filmlerdeki hapishane sahnelerinde gardiyanın "Kilitli!" diye bağırdığı anı anımsatan bir gürültüyle açıldı. Ardından da kapı. Myron'ın aklına aynı anda iki farklı düşünce geldi. İlki, Horace'ın evinin ne

kadar güzel olduğuydu. Sokak ne kadar kötü, apartman ne kadar harabe olursa olsun, Horace o pisliğin çelik kapıdan içeri girmesine izin vermemişti. Duvarlar el kremi kadar beyazdı. Yerler yeni cilalanmış gibiydi. Mobilya ise aile yadigârı gibiydi ve asla Ikea'dan alınmış şeyler değildi. Kesinlikle konforlu bir evdi.

Myron'ın Kapı açılır açılmaz düşündüğü diğer şey ise, birinin evi dağıttıydı.

Brenda hızla içeri girdi. "Baba?"

Myron da, silahının yanında olduğunu umut ederek peşinden gitti. Bu sahne için silah gerekirdi. Kıza sessiz olmasını işaret ederek silahını çıkarıp onu arkasına alacaktı. Ardından da silahını boş kolunun üzerinde tutup tüm evi arayacaktı. Bu hareketi her oda için ayrı ayrı yapacaktı, ta ki en kötüsüne hazırlanana kadar. Ama Myron normalde silah taşımazdı. Bunun sebebi silahları sevmemesi değil –başı belaya girdiğinde çalıştığı birimi çok severdi– silahın görüntüsünün hantal ve tüvit kumaştan yapılmış bir kondomu andırmasıydı. Kabul etmek gerekir ki, çoğu müstakbel müşteri için silah taşıyan bir sporcu menajeri güven vermezdi. Ayrıca Myron silahsız da yapabiliyordu.

Öte yandan, Win her zaman silah taşırdı. Hem de bir tane bile değil. Gizli silahlarından söz etmeye gerek bile yok. Bu adam yürüyen İsrail gibiydi.

Daire üç oda ve bir mutfaktan oluşuyordu. Her yeri hızla gezdiler. Kimse yoktu.

"Kayıp bir şey var mı?" diye sordu Myron.

Yüzünü buruşturup Myron'a baktı. "Ben nereden bileyim?"

"Yani gözüne çarpan bir şey var mı, demek istemiştim. Televizyon burada. Video oynatıcı da aynı şekilde. Sana göre soygun mu, onu bilmek istiyorum."

Oturma odasına göz gezdirdi. "Hayır," dedi. "Soyguna benzemiyor."

"Bunu kimin ve neden yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Brenda başını salladı, gözlerini dağınıklıktan alamıyordu.

"Horacc bir yerde para saklar mıydı? Bisküvi kutusu, döşemelerin altı veya herhangi bir yer?"

"Hayır."

İşe, Horace'ın odasından başladılar. Brenda gardırobunu açtı. Uzunca süre orada kaldı ve hiç konuşmadı.

"Brenda?"

"Kıyafetlerinin çoğu yok," dedi kısık bir sesle. "Valizi de."

"Bu güzel," dedi Myron. "Bu kaçtığı anlamına da gelebilir. Yani başına kötü bir şey gelmemiş olabilir."

Başını salladı. "Ama bu çok ürkütücü."

"Neden?"

"Aynı annem gibi. Babamın burada durup boş askılara baktığı an hâlâ gözümün önünde."

Önce oturma odasına, sonra da küçük yatak odasına geçtiler.

"Senin odan mı?" diye sordu Myron.

"Ben burada çok kalmazdım ama evet, benim odam."

Brenda'nın gözleri bir anda komodinin üzerindeki bir noktaya sabitlendi ve çığlık atıp yere kapandı. Elleriyle yeri tırmalıyordu.

"Brenda?"

Hareketleri daha da şiddetlenmişti; gözlerinden adeta ateş çıkıyordu. Birkaç dakika sonra olduğu yerden kalkıp babasının odasına, oradan da oturma odasına koştu. Myron da peşinden gidiyordu.

"Yoklar," dedi.

"Ne yok?"

Brenda ona döndü. "Annemin bana yazdığı mektuplar. Biri onları almış."

Dördüncü Bölüm

Myron arabayı Brenda'nın yurt odasının önüne park etti. Brenda, tek kelimelik yol tarifleri dışında yol boyunca hiç konuşmadı. Myron da onu zorlamadı. Arabayı durdurup ona döndü. Brenda karşıya bakmaya devam ediyordu.

Reston Üniversitesi yemyeşil çimler, büyük meşe ağaçları, tuğla binalar, frizbiler ve bandanalar yeriydi. Profesörler hâlâ uzun saçlı, dağınık sakallı ve tüvit ceket giyen tiplerdi. Burada masumiyet, inanç, gençlik ve ürkütücü bir tutku vardı. Ama bu üniversiteyi güzel yapan şey de buydu. Öğrenciler, Disney World gibi bir yerde ölüm ve yaşamla ilgili konularda tartışıyordu. Gerçeğin eşitlikle hiç ilgisi yoktu ve bu iyiydi. Aslında, olması gereken buydu.

"Annem gittiğinde," dedi Brenda, "beş yaşındaydım ve beni onunla tek başıma bıraktı."

Myron konuşmasına izin verdi.

"Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Nasıl göründüğünü, nasıl koktuğunu, işten eve ne kadar yorgun gelip, ayaklarını

bile uzatmaya hali olmadığını... Son yirmi yılda onunla ilgili toplamda beş kez bile konuşmadım. Ama o her gün aklımda. Neden beni terk ettiğini, onu neden hâlâ özlediğimi düşünüp duruyorum."

Elini çenesine koyup kafasını çevirdi. Araba hâlâ sessizdi.

"Bu konuda iyi misin, Myron?" diye sordu. "Yani soruşturma yapmaktan bahsediyorum."

"Öyle olduğumu sanıyorum," dedi.

Brenda kapı kolunu tutup çekti. "Annemi bulabilir misin?"

Cevabı beklemedi. Hızla arabadan indi ve merdivenlerden çıktı. Myron onun kolonyal* tuğla binada kayboluşunu izledikten sonra arabayı yeniden çalıştırıp evine doğru yola çıktı.

Myron, Jessica'nın çatı katının önündeki Spring Street'te bir park yeri buldu. Artık orada kalıyor ve kiranın yarısını ödüyor olmasına rağmen, yaşadığı bu yeni yere hâlâ Jessica'nın çatı katı diyordu. Biraz tuhaftı.

Myron üçüncü kata kadar merdivenlerden çıktı. Kapıyı açar açmaz anında Jessica'nın içeriden, "Çalışıyorum," diye bağırdığını duydu.

Klavyeden ses geldiğini duymamıştı ama bu bir şey ifade etmezdi. Doğrudan yatak odasına geçti ve kapıyı kapatıp

---

* *Bir kolonide yaşayana özgü. (ç.n.)*

çağrı cihazını kontrol etti. Jessica çalışırken telefona asla cevap vermezdi.

Myron oynatma tuşuna bastı. "Merhaba Myron, sen misin? Ben annen." Sanki sesini tanımayacakmış gibi davranıyordu. "Tanrım, bu makineden nefret ediyorum. Neden Jessica açmıyor? Orada olduğunu biliyorum. Bir insanın telefona cevap verip sonra da arayanı not etmesi çok mu zor? Ben kendi ofisimde telefon çaldığında açıyorum; çalışıyor olsam bile. En azından sekreterimden not almasını istiyorum. Bir makineden değil. Makinelerden hazzetmiyorum Myron, bunu biliyorsun." Aynı şiddette bir süre daha devam etti. Myron bir an sesli mesajlarda süre kısıtlaması olduğu eski günlere özlem duydu. İlerleme her zaman iyi bir şey değil.

Sonunda annesi sakinleşti. "Sadece merhaba demek için aramıştım bebek surat. Sonra konuşuruz."

Myron, hayatının ilk otuz yılından fazlasını New Jersey'nin banliyölerinden biri olan Livingston'da, ailesiyle beraber geçirmişti. Çocukluk hayatına, üst katta sol taraftaki çocuk odasına başladı. Üç yaşından on altı yaşına kadar üst katta sağ tarafta bulunan yatak odasında; on altı yaşından birkaç ay öncesine kadar da bodrum katında yaşadı. Tabii ki her zaman değil. Dört yıllığına Kuzey Carolina'daki Duke'e gitti; yaz aylarını basketbol kamplarında geçirdi ve zaman zaman da Manhattan'da, Jessica ya da Win'de kaldı. Ama yeterince tuhaf, hatta bazılarına göre terapi alması gereken anne ve babasıyla oturduğu bu gerçek evi hep kaldı.

Bu durum birkaç ay önce Jessica ona taşınmasını teklif

edince değişti. Bu onların ilişkisini ender kılan durumlardan biriydi. İlk hamleyi Jessica yapmış, Myron da aklını kaçıracak kadar mutlu olmuştu. Heyecanının bağlanma korkusuyla alakası yoktu –bu korku asıl Jessica'da vardı, onda değil– ama geçmişte zor zamanları olmuştu ve Myron bir daha asla o kadar incinmek istemiyordu.

Hâlâ haftada bir akrabalarını görüyordu. Ya oraya bir akşam yemeğine gidip hepsini birden görüyordu ya da onları New York'a ziyarete çağırıyordu. Ayrıca anne ve babasıyla hemen hemen her gün konuşuyordu. Komik olan da, neredeyse baş belası olmalarına rağmen, Myron'ın onları seviyor olmasıydı. Kulağa çılgınca gelebilir ama ailesiyle vakit geçirmekten gerçekten de keyif alıyordu. Pek havalı değil, değil mi? Öyle. Polka akordiyoncusu gibi mi? Fazlasıyla öyle. Ama olay bu.

Buzdolabından bir içecek alarak çalkaladı ve kapağını açıp büyük bir yudum aldı. Tatlı meyve suyu. Jessica içeriden seslendi, "Ne yapma havasındasın?"

"Fark etmez."

"Dışarı çıkmak ister misin?"

"Eve sipariş versek olur mu?" diye sordu.

"Olur," deyip kapıda belirdi. Üzerinde kendisine büyük gelen sweatshirt ve siyah örgü bir pantolon vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Aradan çıkan birkaç tel saç yüzüne düşüyordu. Hâlâ ona gülümsediği an nabzı yükseliyordu.

"Merhaba," dedi. Myron bu giriş cümlesi için kendisiyle gurur durdu.

"Çin yemeği ister misin?" diye sordu.

"Hiç fark etmez. Hun olur, Sechuan olur, Kanton olur..."

"O zaman Sechuan," diye cevap verdi.

"Tamam. Sechuan Bahçesi mi, Sechuan Ejderi mi, yoksa Sechuan İmparatorluğu mu?"

Bir an düşündü. "Ejder geçen sefer yağlıydı. İmparatorluk'u deneyelim bakalım."

Jessica mutfağa geçip Myron'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Saçları yaz fırtınasından çıkmış yabani çiçekler gibi kokuyordu. Myron hemen ona sarılarak tezgâhın üzerindeki sipariş mönüsünü aldı. Ne isteyeceklerine karar verdiler, –acılı ekşili çorba, bir karidesli bir de sebzeli başlangıç– Myron da aradı. Alışılmış cümlesini yine kullandı – neden an azından sipariş almaları için İngilizce bilen birini almıyorlar?– ve numarayı altı kez çevirdikten sonra telefonu kapattı.

"Çoğunu halledebildin mi?" diye sordu.

Jessica başını salladı. "İlk taslak Noel zamanı bitmiş olacak."

"Teslim tarihinin ağustos olduğunu sanıyordum."

"Sana kalsa..."

Mutfak masasına oturdular. Mutfak, oturma odası, yemek odası ve televizyon odasının bir arada olduğu bir evdi. Tavan 4,5 metre yüksekliğindeydi. Havadardı. Tuğla duvarlara yansıyan metal ışıltılar, buraya hem sanatsal hem de tren istasyonu havası veriyordu. Çatı katı tek kelimeyle havalıydı.

Yemek geldi. Günlerinin nasıl geçtiği hakkında konuştular. Myron ona Brenda Slaughter'dan bahsetti. Jessica oturup kendince dinledi. Konuşan bir insana kendini hayattaki tek insanmış gibi hissettirebilenlerdendi. Anlatması bitince birkaç soru sordu. Sonra da kalkıp Brita sürahilerinden kendine bir bardak su koydu.

Gelip yerine oturdu. "Salı günü Los Angeles'a gitmem gerek," dedi Jessica.

Myron kafasını kaldırdı. "Yine mi?"

Başını salladı.

"Ne kadarlığına?"

"Bilmiyorum. Bir ya da iki hafta."

"Daha yeni orada değil miydin?"

"Evet, ne oldu ki?"

"O film anlaşması için, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden tekrar gidiyorsun?" diye sordu.

"Kitap için biraz araştırma yapmam lazım."

"Geçen hafta oradayken bunu da yapamaz mıydın?"

"Hayır," dedi Jessica ve ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Myron yemek çubuğuyla oynuyordu. Ona baktı, sonra kafasını çevirdi, yutkundu ve şunu diyebildi: "Bu işe yarıyor mu?"

"Ne?"

"Beraber yaşamamız."

"Myron, sadece birkaç hafta. Araştırma için."

"Ayrıca bu bir kitap turu. Yazarın inzivaya çekilmesi de

olabilir. Film anlaşması da. Daha fazla araştırma da."

"Ne yani, evde oturup kurabiye yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi Myron. "Uzun zamandır birlikteyiz."

"Ayrıl-barış şeklinde geçen on yıl," diye ekledi. "Ne olmuş?"

Nasıl devam edeceğinden emin değildi. "Sen seyahat etmeyi seviyorsun."

"Evet de?"

"Gittiğinde seni özlüyorum."

"Ben de öyle," dedi. "İş seyahatine çıktığında ben de seni özlüyorum. Ama özgürlüğümüz de eğlencenin bir parçası değil mi? Ayrıca, –hafifçe öne eğildi– dönünce muhteşem bir kavuşma yaşayabiliriz."

Başını salladı. "Evet, doğru."

Elini Myron'ın koluna koydu. "Önemli bir değerlendirme yapmak istemem ama bu taşınma senin için büyük bir olaydı. Bunu anlıyorum. Ama şimdiye kadar çok iyi gitti her şey."

Elbette haklıydı. Modern, hızla yükselen bir çifttiler ve keşfedecek dünyaları vardı. Ayrılık da bunun bir parçasıydı. Aklına gelen şüpheler, onun karamsar tarafının bir ürünüydü. Aslında her şey gayet iyi gidiyordu –Jessica geri dönmüş ve ondan taşınmasını istemişti– ama o, illa ki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordu. Saplantılarından uzaklaşmalıydı.

Saplantı, problemleri bulup çözüm yoluna gitmez; onları yoktan var eder, besler ve güçlendirir.

Ona gülümseyerek cevap verdi. "Belki sadece ilgi çekmeye çalışıyorumdur," dedi.

"Oo?"

"Ya da belki daha fazla seks için numara yapıyorumdur?"

Myron'a öyle bir baktı ki, Myron elindeki yemek çubuklarını büktü. "Belki de işe yarıyordur."

"Sanırım gidip daha rahat bir şeyler giysem daha iyi olacak," dedi.

"Ama o Batman maskesi olmasın."

"Hadi yapma, çok amaçlı kemerini kullanabilirsin."

Bunu düşündü. "Tamam, ama tam ortasında durup 'Aynı Yarasa Zamanı, aynı Yarasa Kanalı' diye bağırmak yok."

"Anlaştık."

Jessica ayağa kalktı, ona doğru yürüyüp kucağına oturdu. Sarılıp dudaklarını kulağına doğru götürdü. "Bu işi iyi beceriyoruz. Sakın mahvetmeyelim."

Haklıydı.

Kucağından kalktı. "Hadi, masayı temizleyelim."

"Sonra?"

Jessica başını salladı. "Yarasa direğine."

Beşinci Bölüm

Myron ertesi sabah sokağa çıkar çıkmaz, önüne siyah bir limuzin yanaştı. Arabanın içinden mamuta benzeyen ve boyunları görünmeyecek kadar kaslı iki adam indi. Üzerlerinde, içlerine zor girdikleri takım elbiseler vardı ama Myron terzilerini suçlayacak durumda değildi. Bu kadar kaslı adamlara takım elbise zaten hiç yakışmazdı. İkisinde de solaryum bronzluğu vardı ve Myron gözüyle görmemiş olsa da, ikisinin de bacaklarının Cher gibi ağdayla alınmış olduğundan emindi.

Buldozerlerden biri, "Arabaya bin," dedi.

"Annem yabancıların arabasına binmememi söyledi," dedi Myron.

"Bak sen," dedi buldozerlerden biri, "Burada bir komedyen varmış."

"Öyle mi?" Buldozer kafasını Myron'a çevirdi. "Doğru mu? Komedyen misin?"

"Ayrıca şahane bir vokalim," dedi Myron. "Volare yo-

rumumu duymak ister misiniz?"

"Eğer bir an önce arabaya binmezsen, şarkıyı ağzınla değil kıçının diğer ucuyla söylemeye başlayacaksın."

"Demek kıçımın diğer ucuyla," dedi Myron. Derin bir düşünceye dalmış tavrı takındı. "Tam anlayamadım. Kıçımla söylemek tamam da, kıçımın *diğer* ucuyla söylemek? Bu tam olarak ne demek oluyor? Yani, teknik olarak, eğer solunum sistemini takip edersek, kıçınızın diğer ucu tam olarak ağzınız olmuyor mu?"

Buldozerler önce birbirine, sonra da Myron'a baktı. Myron kesinlikle korkmamıştı. Bu eşkıyalar kuryeydi; paketin zarar görmeden teslim edilmesi gerekiyordu. Bu adamların korktuğunu asla göremezdiniz. Korkunun kokusunu alırlar, gelirler ve sizi yiyip bitirirlerdi. Elbette ki Myron yanılıyor olabilirdi. En ufak bir tahrikle saldırganlaşabilecek dengesiz psikopatlar da olabilirlerdi. Hayatın bilinmeyenlerinden biri işte.

"Bay Ache seni görmek istiyor," dedi Buldozer Bir.

"Hangisi?"

"Frank."

Sessizlik oldu. Bu iyi değildi. Ache kardeşler New York'taki en büyük çetelerden biriydi. Herman Ache, büyük olan kardeş, bir üçüncü dünya diktatörünü kıskandıracak kadar acı çektirmiş bir adamdı ve çetenin lideriydi. Ama çılgın kardeşi Frank'in yanında onun korkunçluğu ancak Winnie the Pooh kadar kalırdı.

Kaskafalar boyunlarını kütletip Myron'ın sessizliğine

güldüler. "Artık o kadar da komik değil, değil mi zeki çocuk?"

"Testisler," dedi Myron arabaya binerken. "Steroid kullandığınızda küçülürler."

Bu eski bir Bolitar cevabıydı ama Myron klasiklerden asla bıkmazdı. Aslında çok fazla seçeneği de yoktu. Gitmek zorundaydı. Limuzinin arka koltuğuna yayıldı. Regis and Kathie Lee'ye yaptırılmış bir bar ve televizyon ünitesi vardı. Kathie Lee, Cody'nin en yeni sömürgeleriyle hükümdarlığını sürdürüyordu.

"Yapmayın, yalvarırım," dedi Myron. "Size her şeyi anlatacağım."

Buldozerler bunu anlamadı. Myron öne eğilip televizyona vurdu. Kimse karşı çıkmadı.

"Clancy'nin Yeri'ne mi gidiyoruz?" diye sordu Myron.

Clancy'nin Tavernası Achelerin uğrak yeriydi. Myron oraya birkaç yıl önce Win'le birlikte gitmişti ve oradan bir daha asla gelmeyeceklerini düşünerek ayrılmışlardı.

"Arkana yaslan ve çeneni kapat, pislik herif."

Myron sustu. Kuzeye doğru, Batı Otoyolu'na çıktılar. Bu yön Clancy'nin Tavernası'nın aksi yönüydü. Elli Yedinci Cadde'den sağa döndüler. Beşinci Cadde'de bir araba garajına geldiklerinde Myron yönlendirildiklerini anladı.

"TruPro'nun ofisine gidiyoruz," dedi yüksek sesle.

Buldozerler hiçbir şey söylemedi. Önemli değildi. Bunu onların çıkarına söylememişti zaten.

TruPro ülkedeki en büyük spor acentelerinden biriydi.

Yıllarca Roy O'Connor tarafından yönetildi ve eğer kurallarını nasıl yıkacağını bilen biri olmasaydı, hiçbir şeydi. O'Connor, sporcularla bebek bezinden kurtulur kurtulmaz yasadışı anlaşmalar imzalayarak onlara ağır, sert cezalar ödetmekle ünlü biriydi. Ama çürümeye başlayan her şey gibi, Roy da patladı. Myron bunu daha önce görmüştü. Yeraltı dünyasını saran bir deyişle "az hamile" olduğunu söyleyen bir adam. Ama çeteler bu şekilde çalışmaz. Onlara elinizi verirseniz, kolunuzu kaptırırsınız. TruPro'nun başına gelen de buydu. Roy ödünç para aldı ve geri ödeyemeyince de isminin hakkını veren Ache kardeşler devraldı.

"Yürüsene, pislik herif."

Myron asansöre doğru Bubba ve Rocco'yu –isimleri bu değilse bile, olmalıydı– takip etti. Sekizinci kata çıkıp resepsiyonistin yanından geçtiler. Kadın kafasını öne eğmişti, ama yan gözle bakıyordu. Myron ona el sallayıp yürümeye devam etti. Bir ofis kapısının önünde durdular.

"Üstünü ara."

Buldozer Bir, Myron'ın üstünü aramaya başladı.

Myron gözlerini kapadı. "Tanrım," dedi. "Bu çok hoşuma gitti. Biraz daha sola."

Buldozer durup ona bir bakış fırlattı. "İçeri gir."

Myron kapıyı açarak ofise girdi.

Frank Ache, kollarını uzatıp ona doğru yaklaştı. "Myron!"

Frank Ache ne kadar büyük bir servet biriktirmiş olursa olsun, asla kıyafete para harcayan bir adam değildi. *Lost in*

Space'deki adamların günlük kıyafetler olarak görebileceği adi, yünlü kadifeden eşofmanları seviyordu. Frank'in bugünkü tercihi, sarı çizgili, koyu turuncu bir takımdı. Eşofmanın üstünün fermuarı *Cosmo* kapağında olması gerekenden bile daha aşağıdaydı, gri göğüs kılları o kadar kalındı ki, üzerinde süveter varmış gibiydi. Kocaman bir kafası, dar omuzları ve Michelin adamını bile kıskandıracak bir lastik gibi duran göbeği vardı. Sanki zamanı bitmiş bir kum saatiydi. Kocaman ve kilolu bir adamdı; kafasının üstünde deprem olurken kafasının üst kısmındaki saçları patlamış gibi duran bir kelliği vardı.

Frank, Myron'a bir ayı gibi şiddetle sarıldı. Myron yerinden oynadı. Frank genellikle bir çakal kadar kucaklanasıydı.

Myron'ı kol mesafesinde tuttu. "Şşş, Myron, iyi görünüyorsun."

Myron irkilmemeye çalışıyordu. "Teşekkürler, Frank."

Frank ona koca bir gülümsemeyle karşılık verdi, ağzının içine iki sıra mısır tanesi ağzına oturtulmuş gibiydi. Myron kendini geri çekmemeye gayret etti. "Ne kadar oldu görüşmeyeli?"

"Bir yıldan biraz fazla."

"Clancy'nin Yeri'ndeydik, değil mi?"

"Hayır Frank, değildik."

Frank şaşırmıştı. "Neredeydik?"

"Pennsylvania'da bir yoldaydık. Lastiklerime ateş etmiştin ve beni, ailemi öldürmekle tehdit ederek, hayalarımı

sincap yemi yapmadan önce arabandan inmemi istedin."

Frank bunun karşılığında kahkaha atarak alkışladı. "Güzel zamanlardı ha?"

Myron öylece durdu. "Senin için ne yapabilirim Frank?"

"Acelen mi var?"

"Sadece geliş sebebimi merak ediyorum."

"Hey, Myron." Frank kollarını iki yana açtı. "Dost olmaya çalışıyorum. Ben artık değiştim. Artık karşında yeni bir ben var."

"Dine mi döndün, Frank?"

"Onun gibi bir şey."

"A-ha."

Frank'in gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Sence eski halim daha mı iyiydi?"

"En azından dürüsttü."

Artık gülümsemesi tamamen yok olmuştu. "Yine aynı şeyi yapıyorsun Myron."

"Neymiş o?"

"Kıçımın çatalına doğru gidiyorsun yine," dedi. "Nasıl, rahat mı oralar?"

"Rahat," dedi Myron başını sallayarak. "Evet Frank, tam ben de bu sözcüğü kullanacaktım."

Arkalarındaki kapı açıldı ve içeri iki adam girdi. Biri Tru-Pro'nun göstermelik başkanı Roy O'Connor'dı. İçeri usulca girdi, sanki girmek için izin ister gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi. Frank etraftayken, Roy muhtemelen tuvalete gitmek için bile izin istiyordu. Diğer adam yirmili yaşlar-

daydı. Tertemiz giyinmişti ve MBA'ini yeni tamamlamış bir yatırımcı bankası çalışanı havası vardı.

Myron el salladı. "Merhaba, Roy. İyi görünüyorsun."

Roy hafifçe başını sallayıp oturdu.

Frank "Bu da benim oğlum, Frankie Junior. Ona FJ diyebilirsin."

"Selam," dedi Frank. "FJ mi?"

Çocuk ona göz ucuyla bakıp oturdu.

"Roy, FJ'yle yeni çalışmaya başladı," dedi Frank.

Myron, Roy O'Connor'a gülümsedi. "Seçim süreci çok zor olmuş olmalı Roy. Onca özgeçmişi tarayıp bunu bulmak."

Roy hiçbir şey söylemedi.

Frank masanın etrafında dolandı. "Sen ve FJ'nin ortak bir noktası var, Myron."

"Öyle mi?"

"Sen Harvard'a gitmiştin, değil mi?"

"Hukuk fakültesi için," dedi Myron.

"FJ de MBA'ini orada yaptı."

Myron başını salladı. "Win gibi."

Adının söylenmesi bile odayı sessizliğe boğmaya yetmişti. Roy O'Connor bacak bacak üstüne attı. Beti benzi attı. O, Win'i çok yakından tanırdı ama diğerleri de onu bilirdi. Eğer, Win verdikleri tepkiyi görseydi, çok mutlu olurdu.

Oda yavaş yavaş yeniden hareketlenmeye başladı. Herkes yerine oturdu. Frank, konserve hamburger köftesi boyundaki iki elini masanın üzerine koydu. "Brenda Slaughter'ı

temsil ettiğini duyduk," dedi.

"Nereden duydunuz bunu?"

Frank, bunun saçma bir soru olduğunu söylemek istercesine omuz silkti.

"Bu doğru mu Myron?"

"Hayır."

"Onu temsil etmiyor musun?"

"Etmiyorum, Frank."

Frank, Roy'a baktı. Roy koltuğa yapışmış gibiydi. Ardından başını sallayan FJ'ye baktı.

"Hâlâ yaşlı babası mı yapıyor menajerliğini?" diye sordu Frank.

"Bilmiyorum, Frank. Neden kendisine sormuyorsun?"

"Dün onunlaydın," dedi Frank.

"Ne olmuş?"

"Beraber ne yapıyordunuz?"

Myron bacaklarını uzatıp, ardından ayak ayak üstüne attı. "Söyle bana, Frank. Neden bu konuyu bu kadar merak ediyorsun?"

Frank'in gözleri büyüdü. Roy'a ve ardından FJ'ye baktı; ardından da etli parmağını Myron'a doğrulttu. "Kötü Fransızcamın kusuruna bakma," dedi, "Ama burada senin lanet sorularına cevap vermek için duruyor gibi mi görünüyorum?"

"Bu yeni sen," dedi Myron. "Dost canlısı."

FJ öne eğilip Myron'ın gözlerine baktı. Myron arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu. Eğer gerçekten gözler ruhun pencereleriyse bu gözlerden okunan BOŞ YER YOK'tu. "Bay Bo-

litar?" FJ'nin sesi yumuşak ve narindi.

"Evet?"

"Siktir git."

Bu cümleyi yüzünde tuhaf bir sırıtışla, fısıldayarak söyledi. Bunu söyledikten sonra da geri yaslanmadı. Myron sırtına soğuk bir şeyin sürttüğünü hissetti ama arkasını dönmedi.

Masanın üstündeki telefon çaldı. Frank bir tuşa bastı. "Evet?"

"Bay Bolitar'ın ortağı telefonda," dedi bir kadın sesi. "Sizinle konuşmak istiyor."

"Benimle mi?" dedi Frank.

"Evet, Bay Ache."

Frank şaşkındı. Omuzlarını silkip bir tuşa bastı.

"Evet," dedi.

"Merhaba Francis." Oda bir anda fotoğraf karesi gibi dondu.

Frank boğazını temizledi. "Merhaba, Win."

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Win.

Sessizlik.

"Kardeşin nasıl, Francis?"

"İyi, Win."

"Herman'ı aramam lazım. Uzun zamandır kaynatmıyoruz."

"Evet," dedi Frank, "ona aradığını söylerim."

"Çok güzel, Francis, çok güzel. Pekâlâ, şimdi kapatmam gerek. Roy'a ve yakışıklı oğluna da selamlarımı ilet. Daha

önce kendilerine selam vermedim, benim kabalığım olsun."

Sessizlik.

"Hey, Win?"

"Evet, Francis."

"Bu şifreli boktan hoşlanmıyorum, duyuyor musun?"

"Her şeyi duyuyorum Francis."

Klik.

Frank Ache, Myron'a hiddetle baktı. "Çık dışarı!"

"Neden Brenda Slaughter'la bu kadar ilgileniyorsun?"

Frank koltuktan kalktı. "Win ürkütücü biri," dedi. "Ama kurşungeçirmez değil. Eğer bir kelime daha edersen seni sandalyeye bağlayıp penisini yakarım."

Myron veda bile etmedi.

Myron aşağı inmek için asansörü kullandı. Win –gerçek adı Windsor Horne Lockwood III– lobide bekliyordu. Bu sabah öğrenci gibi giyinmişti. Mavi ceket, açık renk keten pantolon, beyaz düğmeli Oxford tişört ve Lilly Pulitzer olduğunu bağıran, golf kursundaki galeriden daha fazla renk içeren bir kravat. Sarı saçları Tanrılar tarafından ayrılmıştı, çenesinin kendine has bir çıkıntısı vardı, elmacık kemikleri belirgin ve güzeldi, gözler de buz mavisiydi. Win'in yüzüne bakmak, Myron iyi bilirdi, ondan nefret etmek, elitliği, sınıf bilincini, küstahlığı, antisemitizmi, ırkçılığı, diğer adamların alın teriyle kazanılan eski parayı düşünmek demekti. Windsor Horne Lockwood III'ü yalnızca görünüşüyle değerlendi-

renler yanılırdı. Genellikle de bu yanılgıya düşmek tehlikeliydi.

Win, Myron'ın olduğu yöne bakmıyordu. Bir park heykeli misali poz veriyordu. "Düşünüyordum da," dedi.

"Neyi?"

"Eğer kendini klonlarsan ve kendinle seks yaparsan, bu ensest ilişki mi olur yoksa mastürbasyon mu?"

İşte Win.

"Zamanını boşa harcamadığını görmek güzel," dedi Myron.

Win ona baktı. "Eğer hâlâ Duke'te olsaydık," dedi, "Bu ikilemi saatlerce tartışıyor olurduk."

"Çünkü kesin sarhoş olurduk."

Win başını salladı. "İşte bu."

İkisi de cep telefonlarını kapatıp Beşinci Cadde'den aşağı yürümeye başladı. Bu, Myron ve Win'in büyük bir etkiyle kullandığı yeni taktikleriydi. Hormonal He-Man devreye girer girmez, Myron telefonunu açıp Win için programladığı tuşa basıyordu. Win de böylece her şeyi duyuyordu. Myron'ın o buluşmada yüksek sesle konuşmasının sebebi buydu. Win'in onu nerede olduğunu ve tam ne zaman araması gerektiğini bilmesi de bu sayedeydi. Win'in Frank Ache'e söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sadece Frank'in, kendisinin Myron'ın orada olduğunu bildiğinden emin olmasını istedi.

"Seni sandalyeye bağlayıp penisini yakarım," diye tekrar etti Win. "Çok acırdı."

Myron başını salladı. "Çişini yaparken nasıl yandığını düşün."

"Aynen. Sen anlat bakalım."

Myron konuşmaya başladı. Win, her zamanki gibi, dinlemiyormuş gibi görünüyordu. Asla Myron'a doğru bakmazdı, gözleri sokaklarda güzel kadın arardı. Manhattan'ın göbeği ve iş saatlerinde onlarla doluydu. Takım elbiseler, ipek bluzlar ve Reebok spor ayakkabı giyerlerdi. Win arada bir tanesini bir gülümsemeyle ödüllendirir; New York'taki diğer herkesin aksine, çoğunlukla da aynı şekilde karşılık alırdı.

Myron ona Brenda Slaughter'ın koruması olmaktan bahsedince, Win birden durdu ve şarkıya başladı: "AND I-I-I-I-I-I WILL ALWAYS LOVE YOU-OU-OU-OU-OU-OU-OU."

Myron ona baktı. Win durdu ve yine eskisi gibi başka yöne bakarak yürümeye devam etti. "Bunu söylediğimde, Whitney Houston buradaymış gibi oldu,"dedi.

"Evet," dedi Myron. "Onun gibi bir şey."

"Peki, Ache'in bu konuyla bu kadar ilgilenmesinin sebebi ne?"

"Bilmiyorum."

"Belki de TruPro onu temsil etmek istiyordu."

"Şüpheliyim. Başka birine para kazandırabilir ama bunun için yeterli değil."

Win bunu düşündü ve onaylarcasına başını salladı. Ellinci Cadde'den doğuya döndüler. "Genç FJ sorun çıkarabilir."

"Onu tanıyor musun?"

"Biraz. Onunki biraz karmaşık bir hikâye. Babası onu yasal biri olarak yetiştirmek istedi. Onu Lawrencewill'e, sonra Princeton'a, ardından da Harvard'a gönderdi. Şimdi o da babasına sporcuları temsil etme işini kurmada yardım ediyor."

"Ama."

"Ama buna içerliyor. O hâlâ Frank Ache'in oğlu ve bunun onaylanmasını istiyor. Eğitimli olmasına rağmen, hâlâ sert bir adam olduğunu göstermeye ihtiyacı var. Daha kötüsü, genetik olarak Frank Ache'in oğlu. Tahminimi söyleyeyim mi? Eğer FJ'nin çocukluğuna inersen, bir sürü bacaksız örümcek ve kanatsız sinek bulursun."

Myron başını salladı. "Bu kesinlikle hoş bir şey değil."

Win hiçbir şey söylemedi. Kırk Yedinci Cadde'deki Lock-Horne Binası'na vardılar. Myron yirminci katta asansörden indi. Win asansörde kaldı; onun ofisi iki kat üstteydi. Myron resepsiyon masasına baktığında –Esperanza'nın genellikle oturduğu yer burasıydı– neredeyse yerinden fırlayacaktı. Koca Cyndi sessizce oturmuş onu izliyordu. O masa için çok büyüktü kendisi, hatta bina için bile çok büyüktü. O kadar ki, masa dizlerine geliyordu. Makyajı Kiss'in üyeleri tarafından bile "gösterişli" bulunabilirdi. Kısa ve yosun yeşiliydi. Giydiği tişörtün kolları yırtılmıştı ve basketbol topu büyüklüğündeki bisepslerini ortaya çıkarıyordu.

Myron biraz durakladıktan sonra el salladı. "Merhaba, Cyndi."

"Merhaba, Bay Bolitar."

Koca Cyndi iki metre boyunda ve yüz otuz kilonun üzerindeydi. Esparanza'nın takımında, onun güreş partneriydi. Ringde lakabı Big Chef Mama'ydı. Myron yıllarca onun sesini değil, hırlamalarını duymuştu. Ama sesi istediği her şekilde olabilirdi. Onuncu Cadde'de Leather-N-Lust'ta fedai olarak çalışırken, Arnold Schwarzenegger aksanı yapan Gabor Kardeşlerden biri gibi oluyordu. Şimdi ise, şen şakrak ve kafeinsiz kahvesi kalmamış Mary Richards gibiydi.

"Esperanza burada mı?" diye sordu.

"Bayan Diaz, Bay Bolitar'ın ofisinde," diyerek gülümsedi. Myron korkudan sinmiş gibi görünmemeye gayret etti. Frank Ache'le ilgili söylediklerini unuttu. Bu gülümseme dolgularını acıtmıştı.

İzin isteyip ofisine doğru yöneldi. Esperanza masasında oturmuş, telefonda konuşuyordu. Myron'a Amalfi Körfezi' nin ılık suyunda yıldızların oluşturduğu yakamozu anımsatan buğday teninin üzerine parlak sarı bir bluz giymişti. Myron'a bakıp eliyle bir dakika beklemesini işaret ederek konuşmasına devam etti. Myron da karşısına oturdu. Enteresan bir histi, burada oturunca müşterilerin ve kurumsal sponsorların onun ofisteki haliyle ilgili neler düşündüğünü görmüş oldu. Koltuğunun arkasında Broadway müzikallerinin posterleri vardı; çok umutsuz olduğunu düşündü. Saygısız olmak için saygısızca davrandığını düşündü.

Esperanza konuşması bitince, "Geciktin," dedi.

"Frank Ache beni görmek istedi."

Kollarını kavuşturdu. "Mahjongg* için dördüncüye mi

---

* *Çin dominosu. (ç.n.)*

ihtiyacı varmış?"

"Brenda Slaughter'ı öğrenmek istiyormuş."

Esperanza başını salladı. "O zaman başımız dertte."

"Olabilir."

"Bırak onu."

"Hayır."

Donuk gözlerle ona baktı. "Çok şaşırdım."

"Horace Slaughter'la ilgili bir şey bulabildin mi?"

Bir kâğıt çıkardı. "Horace Slaughter. Son bir haftada kredi kartlarının hiçbiri kullanılmamış. Newark Fidelity'de hiç banka hesabı yok. Hesabındaki para: sıfır dolar."

"Sıfır mı?"

"Her şeyi çekmiş."

"Ne kadar yani?"

"On bir bin. Nakit."

Myron ıslık çalarak arkasına yaslandı. "Demek ki kaçmayı önceden planlamış. Evinde gördüğümüz manzara da bunu doğruluyor."

"A-ha."

"Sana daha zor bir görev vereceğim," dedi Myron. "Karısı, Anita Slaughter."

"Hâlâ evliler mi?"

"Bilmiyorum. Belki yasal olarak. Yirmi yıl önce onu terk etmiş. Boşanabildiklerini sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Yirmi yıl önce mi dedin?"

"Evet. O zamandan beri onu kimse görmemiş."

"O zaman tam olarak ne bulmaya çalışıyoruz?"

"Tek kelime: onu."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok. Dediğim gibi, yirmi yıldır kayıp."

Esperanza bir an duraksadı. "Ölmüş olabilir."

"Biliyorum."

"Eğer bu kadar süre hayatta kalmayı başarabilmişse, adını da değiştirmiş ya da ülkeyi terk etmiş olabilir."

"Doğru."

"Birkaç kayıt bulabiliriz ama bulsak bile yirmi yıl önceye ait olacaktır. Hiçbir şey bilgisayar ortamında değildir."

Myron gülümsedi. "Bazı şeyleri çok kolaymış gibi söylediğimde benden nefret etmiyor musun?"

"Ben senin mütevazı asistanınım."

"Sen benim mütevazı asistanım değilsin."

Esperanza ona baktı. "Ortağın da değilim."

Bunun karşısında bir şey diyemedi.

"Oysaki sadece senin mütevazı asistanın olduğumu sanıyordum," dedi tekrar, "Ama bu saçmalık için gerçekten de vaktimiz var mı?"

"Standart bir kontrol yap. Şansımız yaver giderse bir şeylere rastlarız."

"Tamamdır." Ses tonu hızla çarpan bir kapı gibiydi. "Ama burada tartışacak başka şeylerimiz var."

"Bam."

"Milner'in kontratı. Yeniden görüşmeyecekler."

Milner konusunu incelediler, biraz üzerinde konuştular, bir strateji geliştirip detaylandırdılar ve sonunda bu strateji-

nin işe yaramayacağı sonucuna vardılar. Myron arkalarında başlayan inşaat sesini duyabiliyordu. Esperanza'ya özel ofis ve bir konferans odası yapmak için ofisi bölüyorlardı.

Esperanza, birkaç dakika sonra durup ona baktı.

"Ne oldu?"

"Sen bu işin peşinden gideceksin," dedi. "Onun anne ve babasını arayacaksın."

"Babası eski arkadaşım."

"Tanrı aşkına, sakın bana 'Ona borçluyum,' filan deme."

"Olay o değil. İyi bir iş bu."

"İyi bir iş değil. Ofisten çok fazla uzak kalıyorsun. Müşteriler doğrudan seninle konuşmak istiyor. Aynı şekilde sponsorlar da."

"Cep telefonum var."

Esperanza başını salladı. "Bu şekilde devam edemeyiz."

"Ne şekilde?"

"Ya beni ortağın yaparsın ya da giderim."

"Bana bununla gelme Esperanza. Lütfen."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Geçiştiriyorsun."

"Geçiştirmiyorum."

Ona yarı sinirli yarı acıyan bir bakış fırlattı. "Değişmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Değişmekten nefret filan etmiyorum."

"Ama öyle ya da böyle, işler değişecek. O nedenle bunu aşmaya bak."

Bir tarafı ona "Neden?" diye bağırmak istedi. Her şey gayet de yolundaydı. Onu her şeyden önce bir hukuk diploması alması konusunda teşvik eden kendisi değil miydi? Mezun olduktan sonra bir değişim bekliyordu, evet. Ona yavaş yavaş sorumluluklar vermeye başlamıştı. Ama ortaklık?

Myron ona arkasını işaret ederek, "Sana ofis yaptırıyorum," dedi.

"Yani?"

"Bunun cevabı bu mu olmalı? Bunu bu kadar hızla yapmamı bekleyemezsin. Burada bebek adımlarıyla ilerlemem gerek."

"Bir bebek adımı atıyorsun, sonra poponun üzerine düşüyorsun." Durdu ve başını salladı. "Merion olayında dibe vurana dek sana bu konuda bir şey söylemedim." Philadelphia'daki Amerika Açık Golf. Myron, Esperanza onu ortaklık talepleriyle onu sarsmadan önce bir kaçırılma olayının üzerindeydi. O andan beri, eee, şey, geçiştiriyordu.

Esperanza ayağa kalktı. "Ben ortak olmak istiyorum. Tamamen değil. Bunu anlıyorum. Ama eşitlik istiyorum." Kapıya doğru yürüdü. "Bir haftan var."

Myron ne diyeceğini bilmiyordu. O en yakın arkadaşıydı ve ona burada ihtiyacı vardı. O MB'nin bir parçasıydı Hem de büyük bir parçası. Ama işler o kadar kolay değildi.

Esperanza kapıyı açtı ve sonra geri doğru eğildi.

"Şimdi Brenda Slaughter'ı mı göreceksin?"

Başını salladı. "Birkaç dakika sonra."

"Araştırmaya başlayacağım. Birkaç saat sonra beni ara."

Kapıyı arkasından kapattı. Myron sandalyesinden kalkıp telefonu alarak, Win'in numarasını çevirdi.

Win ilk çalışta açtı. "Konuş."

"Bu akşam planın var mı?"

"*Moi?* Elbette."

"Kötü seksle geçecek bir akşam mı?"

"Kötü seks," diye tekrar etti Win. "Jessica'nın dergilerini okumamanı söylemiştim."

"İptal edebilir misin?"

"Edebilirim," dedi, "Ama tatlı piliç buna çok üzülecek."

"Adını bile bilmiyor musun?"

"Ne? Aklımdan uçup gitmiş!"

İşçilerden biri çekiçle duvara vurmaya başladı. Myron boşta kalan kulağını eliyle kapattı. "Senin evinde buluşabilir miyiz? Sana birkaç şey danışmam lazım."

Win tereddüt etmedi. "Ben de senin kelimelerle oynayacağın squash'ı bekleyen tuğladan bir duvarım zaten."

Myron bunun evet demek olduğunu biliyordu.

Altıncı Bölüm

Brenda Slaughter'ın takımı, New York Dolphins, New Jersey'deki Englewood Lisesi'nde antrenman yapıyordu. Myron, spor salonuna girerken göğsünde bir sıkışma hissetti. Yere çarpan basketbol toplarının tatlı yankısını duydu; zorluk, gençlik ve belirsizlik dolu okul spor salonunun kokusunu içine çekti. Myron büyük yerlerde oynamıştı, ama ne zaman yeni bir spor salonuna girse, seyirci olarak bile, zamanda geri gittiğini hissederdi.

Yer kazanmak için tasarlanmış ahşap tribünlerden birine çıktı. Tribün, her zamanki gibi her adımda sallanıyordu. Teknoloji günlük hayatlarımızda pek çok şeyi değiştirebilir, ama bunu lise spor salonlarında göremezsiniz. Eyalet, ülke ya da grup şampiyonası olduğunu gösteren o kadife afişler hâlâ asılıydı. Bir köşede sıradakilerin listesi ve saha kayıtları vardı. Elektronik saat kapalıydı. Yorgun bir hademe, hokey sahasındaki bir Zamboni gibi ileri geri kıvrılarak ahşap zemini siliyordu.

Myron, Brenda Slaughter'ın hatalı atışlar yaptığını fark etti. Yüzü en doğal mimiklerinin içinde kaybolmuştu. Parmaklarından dönerek çıkan top potaya hiç dokunmuyor, sadece fileyi sallandırıyordu. Siyah bir tüp gibi görünen askısız bir bluz üzerine, kolsuz, beyaz bir tişört giymişti. Tenindeki ter ışıldıyordu.

Brenda ona bakıp gülümsedi. Yeni bir ilişkinin ilk sabahındaki gibi tedirgin bir gülümsemeydi. Topu ona doğru çevirip pas attı. Yakaladı ve parmakları topu otomatik olarak kavradı.

"Konuşmamız lazım," dedi.

Başını sallayıp Myron'ın yanına oturdu. Yüzü terlemiş ve en doğal halindeydi.

"Baban ortadan kaybolmadan önce banka hesaplarını temizlemiş," dedi Myron.

Dinginliği yüzünden okunabiliyordu. Gözlerini başka tarafa çevirip başını salladı. "Bu çok tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?" dedi Myron.

Ona uzanıp elinden topu aldı. Topu sanki kanatları çıkıp da uçup gidecekmiş gibi tutuyordu. "Annem gibi," dedi. "Önce kıyafetler gitmişti. Şimdi de para."

"Annen de para almış mıydı?"

"Her kuruşunu."

Myron ona baktı. Brenda gözlerini toptan ayırmadı. Yüzü o kadar savunmasız ve kırılgan bir hal almıştı ki, Myron içinde bir şeylerin un ufak olduğunu hissetti. Konuyu değiştirmeden önce biraz bekledi. "Horace kaybolmadan

önce çalışıyor muydu?"

Takım arkadaşlarından, atkuyruklu ve çilli, beyaz bir kadın ona seslenip ellerini çırparak topu istedi. Brenda gülümseyip tek eliyle topu ona attı. Atkuyruklu kadın, basket atmak için hızlı top sürecekmiş gibi olduğu yerde sıçradı.

"St. Barnabas Hastanesi'nde güvenlik görevlisiydi," dedi Brenda. "Orayı biliyor musun?"

Myron başını salladı. St. Barnabas, Myron'ın doğduğu yer olan Livingston'daydı.

"Ben de orada çalışıyorum," dedi Brenda. "Pediatri kliniğinde. Okurken çalışabileceğin bir program. İşi almasına ben önayak oldum. O nedenle kaybolduğunu ilk fark eden de ben oldum. Yöneticisi beni arayıp nerede olduğunu sordu."

"Horace ne kadar zamandır orada çalışıyordu?"

"Bilmiyorum. Dört, beş ay kadar olmuştur."

"Yöneticisinin adı ne?"

"Calvin Campbell.

Myron bir not kâğıdı çıkarıp bu ismi yazdı.

"Horace başka nerelere giderdi?"

"Aynı yerlere," diye cevap verdi.

"Sahalara mı?"

Brenda başını salladı. "Haftada iki kez de lise maçlarında hakemlik yapmaya devam ediyordu."

"Ona yardım edecek hiç yakın bir arkadaşı yok mu?"

Başını salladı. "Bildiğim biri yok."

"Akraba?"

"Halam Mabel var. Eğer birine güvenecekse o da kız kardeşi Mabel olabilir."

"Buraya yakın bir yerde mi oturuyor?"

"Evet, West Orange'da."

"Benim için onu arayabilir misin? Ona uğrayacağımı söyle."

"Ne zaman?"

"Şimdi." Saatine baktı. "Eğer acele edersem, antrenmanın bitmeden dönmüş olurum."

Brenda ayağa kalktı. "Koridorda ankesörlü bir telefon var. Oradan arayayım."

Yedinci Bölüm

Arabayla Mabel Edwards'ın evine giderken, Myron'ın cep telefonu çaldı. Arayan Esperanza'ydı. "Norm Zuckerman hatta," dedi.

"Bağlıyorum."

Ardından bir klik sesi duyuldu.

"Norm?" dedi Myron.

"Myron, hayatım, nasılsın?"

"İyiyim."

"Güzel, güzel. Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Hayır."

"Peki, tamam." Norm tedirgindi. Şakacı ses tonu biraz zorlama gibiydi. "Neredesin?"

"Arabada."

"Anlıyorum anlıyorum, tamam. Bak Myron, Brenda'nın antrenmanına gideceksin, değil mi?"

"Şimdi oradan geliyorum."

"Onu yalnız mı bıraktın?"

"Antrenman yapıyor. Yanında bir düzine insan var. Hiçbir şey olmaz."

"Evet, umarım haklısındır." Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Bak Myron, konuşmamız lazım. Spor salonuna ne zaman dönmüş olursun?"

"Bir saat içinde orada olurum. Konu nedir, Norm?"

"Bir saat. Orada görüşürüz."

Mabel Hala, Newark'ın dışında bir banliyö olan West Orange'da yaşıyordu. West Orange da, beyaz ailelerin oranının her geçen gün azaldığı "değişen" banliyölerden biriydi. Bu, yayılma etkisiydi. Azınlıklar şehir hayatında kendi yöntemlerini bulup en yakın banliyöye yerleşiyorlar ve beyazları yakınlarına bile yaklaştırmıyorlardı. Emlakçılık terimlerine göre bu bir ilerlemeydi.

Mabel'in üç şeritli caddesi, Horace'ın ev dediği yerden hâlâ katrilyonlarca ışık yılı uzaktaydı. Myron, West Orange'ı iyi biliyordu. Onun doğup büyüdüğü yer olan Livingston'la komşulardı. Livingston da değişmeye başlıyordu. Myron lisedeyken kent beyazdı. Çok beyaz. Hatta kar beyazı. O kadar ki, Myron'ın mezun olduğu yıl altı yüz kişinin içinde sadece bir tane siyah öğrenci vardı ve o da yüzme takımındaydı. Bundan daha beyaz olamazdı.

Ev tek katlıydı –durumu daha iyi olanlar bunlara çiftlik derdi– ve bu tür evlerin genelde üç yatak odası, bir buçuk banyosu ve kullanılmış bilardo masası bulunan bir de bodrum katları olurdu. Myron, Ford Taurus'unu park yerine park etti.

Mabel Edwards kırklarının sonlarına gelmiş ya da belki biraz daha genç bir kadındı. Etli bir yüzü, dalgalı saçları ve üzerinde de eski perdelerden bozma gibi duran bir elbise vardı. Kapıyı açar açmaz Myron'a gülümseyince, diğer tüm özellikler yerini daha ruhani bir havaya bıraktı. Yarımay şeklindeki okuma gözlükleri boynundaki zincirden sarkmış, iri göğüslerinin üzerinde duruyordu. Sağ gözünde şişlik vardı; belki de bir morluktan kalmıştı. Elinde örgüsünü tutuyordu.

"Tanrım," dedi. "Myron Bolitar. İçeri gel."

Myron kadının arkasından içeri girdi. Evde büyükanne evinin kokusu vardı. Çocukken bu kokudan hoşlanmasanız da, büyüdüğünüzde o kokuyu şişeleyip, kötü günlerde bir fincan kakaoyla birlikte evin içine salıvermek istersiniz.

"Kahve yaptım, Myron. İster misin?"

"İyi olur, teşekkür ederim."

"Rahatına bak. Hemen geliyorum."

Myron çiçek desenli koltuğa oturdu. Bir şekilde ellerini dizlerinin üstüne koydu. Sanki öğretmenini bekliyormuş gibiydi. Etrafa baktı. Sehpanın üzerinde ahşaptan yapılmış Afrikalı heykelleri vardı. Şöminenin üzeri aile fotoğraflarıyla doluydu. Hemen hemen hepsinde, fazlasıyla tanıdık gelen genç bir adam vardı. *Mabel Edwards'ın oğlu olmalı*, diye düşündü. Her anne ve babanın yaptığı şeydi bu, yani bir çocuğun hayatını bebekliğinden erişkinliğe geçene kadar o fotoğraflardan görebilirdiniz. Bir bebeklik fotoğrafı, arkada gökkuşağı olan okul portrelerinden, mezuniyet balosu, birkaç mezuniyet fotoğrafı, vesaire vesaire... Klişe evet, ama bir

Hallmark reklamı gibi, aşırı hassasiyetini sömüren Myron bundan hep etkilenmişti.

Mabel Edwards elinde bir tepsiyle oturma odasına geldi. "Daha önce karşılaşmıştık," dedi.

Myron, hatırlamaya çalışarak başını salladı. Yıllar önce sinden bir şey anımsar gibiydi ama çıkaramadı.

"Sen lisedeydin." Tabağıyla beraber bir fincan uzattı. Ardından içinde şeker ve krema bulunan tepsiyi ona doğru uzattı. "Horace, beni senin maçlarından birine götürmüştü. Shabazz'la karşılaşıyordunuz."

Myron geçmişe gitti. İlk yılıydı, Essex County turnuvasındalardı. Shabazz, Newark'taki Malcolm X Shabazz Lisesi'nin kısaltmasıydı. Okulda hiç beyaz yoktu. Takımın iki önemli oyuncusunun adları Rhahim ve Khalid'di. O zamanlarda bile Shabazz Lisesi'nin etrafı dikenli tellerle çevriliydi ve şöyle bir yazı asılıydı: KORUMA KÖPEKLERİ VARDIR.

Lisede koruma köpekleri. Bunu düşündü.

"Hatırlıyorum," dedi Myron.

Mabel bir kahkaha attı. Kahkahasıyla vücudunun her yeri aynı anda oynadı. "Gördüğüm en komik şeydi," dedi. "Bütün beyaz çocuklar, gözleri fal taşı gibi açılarak kaçışmıştı. Kalan tek kişi sendin, Myron."

"Kardeşin sayesinde."

Başını salladı. "Horace senin şimdiye kadar çalıştıkları arasında en iyisi olduğunu söylerdi. Hiçbir şeyin seni mükemmel olmaktan alıkoyamayacağını söylemişti." Öne doğru eğildi. "Aranızda özel bir şey vardı, değil mi?"

"Evet, Hanımefendi."

"Horace seni severdi, Myron. Sürekli senden bahsederdi. Seçildiğin zamanki hali, sana söyleyeyim, yıllardır onu gördüğüm en mutlu andı. Onu aramıştın, değil mi?"

"Duyar duymaz."

"Hatırlıyorum. Hemen bana gelip anlatmıştı." Sesi titriyordu. Durdu ve sonra kendini koltuğa attı. "Sakatlandığında da gelip ağlamıştı. O koca, sert adam bu eve gelip, senin şu anda oturduğun yerde çocuk gibi ağlamıştı."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Bir şey daha bilmek ister misin?" diye devam etti Mabel. Kahvesinden bir yudum aldı. Myron elinde kahvesi, öylece duruyordu. Tek yapabildiği kafasını sallamaktı.

"Geçtiğimiz yıl geri gelmek istediğinde Horace çok endişelendi. Seni arayıp bununla ilgili konuşmak istedi."

Myron'ın sesi çatallandı. "Neden aramadı peki?"

Mabel Stewards gülümsedi. "Horace'la en son ne zaman konuştun?"

"Az önce bahsettiğimiz konuşma işte," dedi Myron. "Seçildikten hemen sonra."

Her şeyi anladığına dair bir ifadeyle başını salladı. "Sanırım Horace acı çektiğini biliyordu," dedi. "Sen hazır olduğunda arayacağını düşünüyordu."

Myron gözlerinin dolduğunu hissetti. Pişmanlıklar ve keşkeler devreye girmek üzereydi ki, hemen savuşturdu. Şimdi bunun zamanı değildi. Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak kahvesini ağzına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra "Ho-

race'ı yakın zamanda gördünüz mü?" diye sordu.

Fincanını sehpaya koyup Myron'ın yüzüne baktı. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"İşe gitmemiş. Brenda da onu görmemiş."

"Anlıyorum," diye devam etti Mabel. Sesinde tedbirli bir hava vardı. "Bunu neden merak ediyorsun?"

"Yardım etmek istiyorum."

"Ne için?"

"Onu bulmak için."

Mabel Edwards durakladı. "Bunu yanlış anlama Myron, ama bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Brenda'ya yardım etmek istiyorum."

İçini çekti. "Brenda'ya mı?"

"Evet, Hanımefendi."

"Onun babasını kendisinden uzak tutmak için mahkeme emri çıkarttırdığını biliyor musun?"

"Evet."

Mabel Edwards yarımay şeklindeki gözlüklerini takıp örgüsünü eline aldı. Şişler adeta dans ediyordu. "Bence sen bu konunun dışında kalmalısın, Myron."

"O zaman nerede olduğunu biliyorsunuz?"

Başını salladı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Brenda'nın başı dertte Bayan Edwards. Horace'ın bununla bir bağlantısı olabilir."

Örmeyi bıraktı. "Horace'ın kendi kızına zarar verebileceğini düşünüyor musun?" Ses tonu artık biraz daha keskindi.

"Hayır, ama bir bağlantısı olabilir. Biri Horace'ın evine girmiş. Horace da evden eşyalarını alıp çıkmış ve banka hesabını temizlemiş. Onun da başının dertte olabileceğini düşünüyorum."

Örmeye kaldığı yerden devam etti. "Eğer başı dertteyse," dedi, "saklanmaya devam etse iyi eder."

"Bana nerede olduğunu söyleyin Bayan Edwards. Yardım etmek istiyorum."

Kadın uzun bir süre sessizliğini bozmadı. Esnedi ve örgüsüne devam etti. Myron odaya göz gezdirdi. Gözleri yine fotoğraflara takıldı. Ayağa kalkıp onları inceledi.

"Bu sizin oğlunuz mu?" diye sordu.

Gözlüklerinin üzerinden baktı. "O, Terence. On yedi yaşımda evlendim ve Roland'la ben bir yıl sonra onu kucağımıza aldık." Daha hızlı örmeye başlamıştı. "Roland, Terence bebekken öldü. Evimizin önünde vuruldu."

"Affedersiniz," dedi Myron.

Omuz silkti, zoraki bir gülümsemeyle. "Terence, ailemizdeki ilk üniversite mezunu kişi. Sağdakiler de onun karısı ve iki torunum."

Myron fotoğrafı eline aldı. "Ne güzel bir aile."

"Terence, Yale'de Hukuk Fakültesi'ne gitti," diye devam etti. "Daha yirmi beş yaşındayken belediye meclisine danışman oldu." Myron neden kendisine bu kadar tanıdık geldiğini şimdi anlamıştı. Yerel televizyon ve gazetelerden tabii ki. "Eğer kasım ayında kazanırsa, otuzuna gelmeden eyalet senatosuna girecek."

"Onunla gurur duyuyor olmalısınız," dedi Myron.

"Duyuyorum."

Myron dönüp ona baktı. Kadın da ona baktı.

"Uzun zaman oldu Myron. Horace sana hep güvendi ama bu farklı. Artık seni tanımıyoruz. Horace'ı arayan bu adamlar..." durup şiş gözünü gösterdi, "...bunu görüyor musun?"

Myron başını salladı.

"Geçen hafta buraya iki adam geldi. Bana Horace'ın nerede olduğunu sordular. Onlara bilmediğimi söyledim."

Myron yüzünün yandığını hissetti. "Size vurdular mı?"

Başını salladı. Myron'la göz gözeydi.

"Tipleri nasıldı?"

"Beyaz. Bir tanesi iri bir adamdı."

"Ne kadar iri?"

"Senin kadar."

Myron bir metre doksan üç santimetreydi. "Diğer adam?"

"Zayıftı ve yaşı diğerinden çok daha büyüktü. Kolunda yılan dövmesi vardı." İri kollarında, dövmenin tam yerini gösterdi.

"Lütfen bana ne olduğunu anlatın, Bayan Edwards."

"Söylediğim gibi işte. Evime gelip Horace'ın nerede olduğunu sordular. Bilmediğimi söyleyince de iri olan gözüme yumruk attı. Küçük olan da onu geri çekti."

"Polisi aradınız mı?"

"Hayır. Ama korktuğum için değil. Bu tip alçaklar beni korkutmaz. Horace aramamamı istediği için aramadım."

"Bayan Edwards," dedi Myron, "Horace nerede?"

"Sana yeterince şey anlattım, Myron. Anlamanı istiyorum. Bu adamlar tehlikeli. Tek bildiğim, senin onlar için çalıştığın. Buraya gelme sebebin de, Horace'ın yerini bulmak için beni kandırmaya çalışmak."

Myron ne diyeceğini bilemiyordu. Masumiyetini ispatlamaya çalışmak onun korkularını geçirmeyecekti. Konuyu değiştirip başka bir yönden girdi. "Brenda'nın annesi hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?"

Mabel Edwards içini çekti. Örgüsünü kucağına bırakıp gözlüklerini çıkardı. "Bunu neden soruyorsun ki şimdi?"

"Az önce size birinin Horace'ın evine girdiğini söylemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Annesinin Brenda'ya yazdığı mektuplar kayıp. Ayrıca Brenda tehdit telefonları alıyor. Bu telefonlardan birinde ona annesini aramasını söylemişler."

Mabel Edwards'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Gözleri uzaklara dalmaya başlamıştı.

Biraz zaman geçtikten sonra Myron yine denedi. "Ne zaman gittiğini hatırlıyor musunuz?"

Gözlerini yeniden odakladı. "Kardeşinizin öldüğü günü asla unutmazsınız." Sesi fısıltı gibiydi. Başını salladı. "Bunların olayla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum, ama Anita gideli yirmi yıl oluyor."

"Lütfen Bayan Edwards, bana ne hatırlıyorsanız anlatın."

"Anlatacak çok bir şey yok," dedi Mabel. "Kardeşime

bir not bırakıp onu terk etti."

"Notta ne yazdığını hatırlıyor musunuz?"

"Artık onu sevmediğini ve yeni bir hayat istediğini yazmıştı." Mabel Edwards durup nefes almaya çalışır gibi elini salladı ve çantasından bir mendil çıkarıp avcunda sıkıca tuttu.

"Bana tipini tarif eder misiniz?"

"Anita'nın mı?" Güldü, ama mendili hazırda duruyordu. "Onları ben tanıştırdım, biliyorsundur. Anita'yla beraber çalışıyorduk."

"Nerede?"

"Bradford malikânesinde. Hizmetçiydik. O zamanlar genç kızdık, taş çatlasın yirmilerimizdeydik. Ben orada sadece altı ay çalıştım. Ama Anita altı yıl daha orada kalıp o insanlara kölelik yapmaya devam etti."

"Bradford malikânesi dediğiniz yer..."

"Yani Bradfordları kastediyorum. Anita tam bir hizmetkârdı, özellikle de yaşlı hanım için. Kadın şimdi seksen yaşlarında olmalı. Çocuklar, torunlar, erkek kardeşler, kız kardeşler, hepsi orada yaşardı. *Dallas*'taki gibi. Bunun sağlıklı bir şey olduğunu düşünmüyorum, ya sen?"

Myron bu konuda yorum yapmadı.

"Zaten Anita'yla tanıştığımda onun iyi bir genç kadın olduğunu düşünmüştüm, tek bir şey dışında" –doğru sözcükleri bulmak için havaya baktı, ama sonra kafasını salladı, çünkü orada değillerdi– "sadece çok güzeldi. Bunu daha başka nasıl ifade ederim, bilmiyorum. Bir erkeğin beynini kuşatan bir güzellik, Myron. Şimdi Brenda da çekicidir, sanı-

rım. Egzotik diyorlar sanırım. Ama Anita... dur bir dakika. Sana bir fotoğrafını bulacağım."

Yerinden yavaşça kalkıp seri adımlarla odadan çıktı. Cüssesine rağmen, Mabel bir doğal bir sporcu gibi hızlı hareket ediyordu. Horace da onun gibiydi iriydi ama çok çevikti. Bir dakika bile sürmeden geri geldi ve içeri girer girmez fotoğrafı ona verdi. Myron fotoğrafa baktı.

Çarpılmış gibiydi. Saf, el değmemiş, dizleri titreten, nefes kesen bir çarpılma. Myron böyle bir kadının bir erkek üzerinde yarattığı etkiyi anlamıştı. Jessica'da da benzer bir güzellik vardı. Hem zehirli gibi hem de biraz ürkütücü.

Fotoğrafı inceledi. Küçük Brenda –dört ya da beş yaşından daha fazla değildi– annesinin elinden tutmuş, mutlulukla gülümsüyordu. Myron, Brenda'nın şimdi de bu şekilde gülümsediğini hayal etmeye çalıştı ama gözünde canlandıramadı. Anne ve kız arasında bariz bir benzerlik vardı, ama Mabel'in dediği gibi, Anita Slaughter kesinlikle çok daha güzeldi –en azından zamanına göre– ve hatları da Brenda'yla kıyaslandığında çok daha keskin ve belirgindi.

"Anita, Horace'ı terk ettiğinde ona bir hançer saplamış oldu," diye devam etti Mabel Edwards. "Bir daha hiç düzelmedi. Brenda da öyle. Annesi gittiğinde küçücük bir kızdı. Üç yıl boyunca her gece ağladı. Horace, Brenda'nın lisedeyken bile gece uykusunda annesini sayıkladığını söylemişti."

Myron sonunda kafasını fotoğraftan kaldırdı. "Belki de terk etmemiştir," dedi.

Mabel'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de onu kandırmışlardır."

Mabel'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum," dedi kibarca. "Resme baktın ve bunu kabullenemedin. Böyle bir annenin küçücük bir çocuğu bırakabileceğine inanamıyorsun. Biliyorum. Çok zor. Ama bunu yaptı."

"Not başkası tarafından yazılmış olabilir," dedi Myron. "Horace peşinden gelmesin diye."

Başını salladı. "Hayır."

"Bundan emin olamazsınız."

"Anita beni arıyor."

Myron donup kalmıştı. "Ne?"

"Çok sık değil. Bir ya da iki yılda bir. Brenda'yı soruyor. Ben de ona geri dönmesi için yalvarıyorum. O da telefonu kapatıyor."

"Nereden aradığına dair bir fikrin var mı?"

Mabel başını salladı. "Başlarda uzak bir yerden arıyormuş gibiydi. Sesi parazitleniyordu. Hep denizaşırı bir yer gibi düşünüyordum."

"En son ne zaman aradı sizi?"

Tereddüt bile etmedi yanıt verirken. "Üç yıl önce. Ona Brenda'nın tıp fakültesine kabul edildiğini söyledim."

"O zamandan beri hiç konuşmadınız mı?"

"Tek kelime bile etmedik."

"Konuştuğunuz kişinin o olduğuna emin misiniz?"

"Evet," dedi. "O, Anita'ydı."

"Horace'ın bu aramalardan haberi var mıydı?"

"Başta ona söylemiştim. Ama hiçbir şekilde kapanma-

yan bir yarayı yeniden kanatmak gibi oldu. Ben de söylemeyi kestim. Ama bence Anita onu da aradı."

"Neden öyle dediniz?"

"Bir kere çok sarhoşken böyle bir şey demişti. Daha sonraları ona bunu söylediğimde inkâr etti ve ben de onu zorlamadım. Anlamalısın Myron. Anita hakkında hiç konuşmadık. Ama o hep vardı. Odada bizimleydi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Odayı bir sessizlik bulutu kaplamıştı sanki. Myron dağılsın diye bekledi, ama asılı kalmış gibiydi; yoğun ve ağır.

"Çok yorgunum, Myron. Başka zaman devam edelim, olur mu?"

"Elbette," deyip ayağa kalktı. "Eğer kardeşiniz tekrar ararsa..."

"Aramayacak. Telefonu dinlemeye almış olabilirler. Ondan neredeyse bir haftadır haber almadım."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz, Bayan Edwards?"

"Hayır. Horace bu şekilde daha güvende olduğunu söyledi."

Myron bir kartvizit ve kalem çıkararak cep telefonu numarasını yazdı. "Bana bu numaradan günün yirmi dört saati ulaşabilirsiniz."

Kadın başını salladı ve uzanıp kartı aldı.

Sekizinci Bölüm

"Dün sana pek dürüst davranmadım."

Norm Zuckerman ve Myron tribünün en tepesinde oturuyordu. Aşağıda da New York Dolphins beşe beş maç yapıyordu. Myron etkilenmişti. Kadınlar çok iyi ve güçlülerdi. Brenda'nın deyimiyle yarı seksist biri olarak, onların hareketlerinin daha ürkek, eskiden olduğu gibi "kadın gibi" olduğunu düşünüyordu.

"Komik bir şey duymak ister misin?" diye sordu Norm. "Spordan nefret ederim. Ben, Zoom'un sahibi, spor ürünlerinin kralı, topla, sopayla ya da zıplanarak yapılan her şeyden nefret ediyorum. Neden, biliyor musun?"

Myron başını salladı.

"Çünkü hepsinde çok kötüydüm. Bugünkü deyişle, tam bir hiperaktiftim. Ağabeyim, Herschel, sporcu olacaktı." Kafasını çevirdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çatallanmıştı. "Çok yetenekliydi, tatlı Heshy. Bana onu anımsatıyorsun Myron. Bunu pek söylemem, ama onu hâlâ özlüyorum.

On beş yaşında kaybettik onu."

Myron nasıl olduğunu sormaya gerek duymadı. Norm'un bütün ailesi Auschwitz'de katledilmişti. Hepsi oraya gönderilmişti, tek çıkan Norm olmuştu. Bugün hava ılıktı ve Norm kısa kollu giymişti. Myron onun toplama kampı dövmesini görebiliyordu ve ne zaman bu dövmeden görse, saygı dolu bir suskunluk alırdı onu.

"Bu lig," –Norm sahayı işaret etti– "uzun süreli bir iş. Bunu başından beri biliyordum. Lig promosyonlarının çoğunu kıyafetlere bağlama sebebim de buydu. Eğer WPBA askısız tişörtler kullanmak istese bile Zoom spor giysilerinin bundan çok kazancı olacak. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Açık konuşalım. Brenda Slaughter olmazsa, yatırım çöp. Lig, ciro, kıyafet bağlantısı, her şey boşa gider. Bu girişimi yıkmak istiyorsan, ona oynamalısın."

"Birinin bunu yapmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Herkes bunu yapmaya çalışıyor. Nike, Converse, Reebok, aklına kim gelirse. İnsanın doğasında var bu. Eğer spor ayakkabı diğer ayağımda olsaydı, doğruyu söylemek gerekirse, ben de aynı şeyi yapardım. Buna kapitalizm deniyor. Ekonomide bire bir. Ama bu farklı Myron. PKBL'yi duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Duymaman da gerek zaten. Henüz. Profesyonel Kadın Basketbol Ligi'nin kısaltması."

Myron hafifçe doğruldu. "İkinci bir kadın basketbol ligi mi?"

Norm başını salladı. "Önümüzdeki yıl çalışmalara başlamak istiyorlar."

Sahada topu Brenda kapmıştı ve hızla ilerliyordu. Oyunculardan biri Brenda'nın atışını bloke etmek için sıçradı. Brenda onu şaşırtıp potanın altına geçerek tersten basket attı. Doğaçlama bir dans gibiydi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Myron. "Şu diğer lig. TruPro tarafından kuruluyor."

"Nereden bildin?"

Myron omuz silkti. Her şey şimdi anlamlanmaya başlıyordu.

"Bak Myron, daha önce de dediğim gibi; Kadın basketbolu satması zor bir şey. Bunu tonlarca farklı yöntem kullanıp pazarlamaya çalışıyorum. Spor fanatiklerine ayrı, on sekiz ve otuz beş yaş arası kadınlara ayrı, daha nazik bir şey yapmak isteyen ailelere ayrı, sporculara daha yakın olmak isteyenlere ayrı, ama günün sonunda bu ligin asla aşamayacağı bir problem çıkıyor karşımıza."

"Nedir o?"

Norm'un gözü yine sahaya takıldı. "Erkekler kadar iyi değiller. Şovenist filan değilim. Gerçek bu. Erkekler daha iyi. Bu takımın en iyi oyuncusu, NBA'deki en kötü oyuncuyla bile karşı karşıya gelemez. İnsanlar da profesyonel sporları izlediklerinde, en iyisini izlemek istiyor. Bu problemin bize zarar verdiğini söylemeye çalışmıyorum. İyi bir taraftar altyapısı oluşturabileceğimizi düşünüyorum. Ama gerçekçi olmalıyız."

Myron elleriyle yüzünü ovuşturdu. Başı ağrıyacak gibi hissediyordu. TruPro yeni bir kadın basketbol ligi oluşturacaktı. Mantıklı geliyordu. Spor acenteleri bu yöne doğru gidiyordu ve liderliği hedefliyorlardı. Dünyanın en büyük acentelerinden biri olan IMG, bütün golf etkinliklerini düzenliyor. Eğer bir etkinlik düzenlersen ya da bir lig kurarsan, bir düzine farklı yolla para kazanabilirsin, ne kadar müşteri kazanacağını söylemeye gerek yok. Örneğin, genç bir golfçu iyi para kazandıran IMG etkinliklerinde yer alabilecek kalitede olmak isterse, spor acentesi olarak IMG'yi seçmesinden daha doğal ne olabilir?

"Myron?"

"Efendim, Norm."

"Bu TruPro iyi mi, biliyor musun?"

Myron başını salladı. "Evet."

"Lig müdürü diye aldıkları çocuktan daha yaşlı bir hemoroidim var benim. Onu görmelisin. Yanıma gelip elimi sıkıyor ve o buz gibi gülümsemesiyle bana gülümsüyor. Sonra da bana beni piyasadan sileceklerini söylüyor. Bunun gibi şeyler. Merhaba, sizi yeryüzünden sileceğim." Norm, Myron'a baktı. "Bir bağlantıları var mı?" Myron'ın anlamaması ihtimaline karşılık işaretparmağıyla burnunu büktü.

"Evet," dedi Myron yine. Ardından da ekledi. "Çok."

"Harika, çok güzel."

"Peki, ne yapmak istiyorsun, Norm?"

"Bilmiyorum. Bu işe girişip saklanacağım –bunu hayatım boyunca yeterince yaptım– ama eğer bu kızları tehlikeye atarsam…"

"Kadın olduklarını unut."

"Ne?"

"Bunu erkekler ligiymiş gibi düşün."

"Ne yani, bunun cinsiyetle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Erkeklerin de başının derde girmesini istemezdim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Myron. "TruPro sana başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Tehdit yok mu ya da herhangi bir şey?"

"Sadece bu çocuk ve beni yeryüzünden silme saçmalığı. Ama tehditleri savuranların onlar olabileceğini düşünmüyor musun sen de?"

Myron'a mantıklı gelmişti. Eski gangsterler artık daha yasal işlere girmişti –para kazanmanın daha başka yolları da varken kendilerini neden fuhuş, uyuşturucu ve tefecilikle sınırlasınlar ki?– ama bu işe en iyi niyetlerle bile başlasalar işe yaramazdı. Acheler gibi adamlar iflah olmazdı. Her şeye yasal olarak başlarlar, işler kötüye gittiğinde de, bir kontratları imzalanmadığında ya da herhangi bir ihaleyi kaçırdıklarında yine eski yöntemlerine başvururlardı. Ellerinden başka bir şey gelmez. Yozlaşma da bir tür bağımlılık, ama hani destek grupları?

Bu durumda TruPro, Brenda'yı bu rekabetten çekmesi gerektiğini fark edecekti. O nedenle baskı uygulamaya başladı. Önce menajeri olan babasına, ardından da Brenda'ya bulaştılar. Bu klasik bir korkutma taktiğidir. Ama bu senaryo

sorunsuz olmaz. Örneğin Brenda'nın annesinden bahseden telefon konuşması, buraya ne kadar uyuyor?

Koç antrenmanı bitiren düdüğü çaldı. Oyuncuları etrafına topladı, ikinci bölüm için iki saat sonra geri gelmelerini hatırlattı ve gayretleri için teşekkür edip alkışlarla onları gönderdi.

Myron, Brenda'nın duş alıp giyinmesini bekledi. Çok uzun sürmedi. Brenda uzun, kırmızı bir tişört ve siyah bir kot pantolonla geldi. Saçı hâlâ ıslaktı.

"Mabel bir şey biliyor muymuş?" diye sordu.

"Evet."

"Babamdan haber almış mı?"

Myron başını salladı. "Bana kaçtığını söyledi. Evine babanı arayan iki adam gelmiş. Onu biraz tartaklamışlar."

"Tanrım, o iyi mi?"

"Evet."

Başını salladı. "Neden kaçıyormuş peki?"

"Mabel bilmiyor."

Brenda ona bakıp bir an bekledi. "Başka ne oldu?" dedi.

Myron boğazını temizledi. "Bekleyemeyecek bir şey değil."

Brenda ona bakmaya devam etti. Myron dönüp arabasına doğru yürüdü. Brenda da peşinden gitti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"St. Barnabas'a uğrayıp babanın yöneticisiyle konuşuruz diye düşündüm."

Ona yetişti. "Bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle. Ama bu benim düşüncem. Etrafta dolaşıp burnuma kötü bir koku geliyor mu diye bakarım."

Arabaya vardılar. Myron kapı kilidini açtı ve ikisi de arabaya bindi.

"Ayırdığın zaman için sana para ödemeliyim," dedi Brenda.

"Ben özel dedektif değilim, Brenda. Saatle çalışmam."

"Gerçekten, sana para ödemeliyim."

"Bu müşteri sözleşmesinin bir parçası," dedi Myron.

"Beni temsil mi etmek istiyorsun?"

"Evet."

"Hiç satışla ilgili bir şey söylemedin ya da baskı uygulamadın?"

"Eğer yapsaydım," dedi Myron, "işe yarar mıydı?"

"Hayır."

Myron başını sallayıp arabayı çalıştırdı.

"Tamam," dedi. "Birkaç dakikamız var. "Bana neden diğer büyük adamları değil de seni seçmem gerektiğini söyle. Kişisel hizmet mi?"

"Kişisel hizmetten ne anladığına bağlı. Eğer her an etrafında popona yapışmış dudaklarla gezen birini kastediyorsan, o zaman hayır, büyük adamlar dudak büzüştürmekte daha iyidir. Bunun için aletleri bile var."

"Peki, Myron Bolitar ne vaat ediyor? O dudaklarla beraber bir de dil mi?"

Gülümsedi. "Hem dürüstlük ve özel hayat için yer bırakacak, hem de becerilerini en üst noktaya taşıyacak şekilde

tasarlanmış bir paket program."

Başını salladı. "Ne iş ama."

"Evet, ama kulağa hoş geliyor. Aslında MB SportsReps üç ayaklı bir sistem. Ayağın biri para kazanmak. Bütün kontratların için görüşmeleri ben yapıyorum. Senin için sürekli olarak yeni ciro anlaşmaları peşinde koşuyorum ve senin alacağın hizmetler için ihale savaşlarına giriyorum. WPBA'da oynarsan makul bir para kazanırsın, anlaşmalardan ise servet. Bu departmanda çok fazla artın var."

"Ne gibi?"

"Kafamda üç şey var. Biri, sen ülkedeki en iyi kadın basketbolcusun. İki, tıp eğitimi alıyorsun –pediatri, kolay değil– bu durumda rol modelliğe oynayabiliriz. Üçüncüsü de görünürde hiç sert değilsin."

"Bir tanesini unuttun."

"Neyi?"

"Dördüncüsü, beyaz erkeğin favorisi: hoşsohbet. Hiç beyaz bir sporcudan hoşsohbet biri olarak bahsettiklerine rastladın mı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, rastladım. Bunu listeye koymama sebebim de bu. Ama gerçek şu ki, işe yarar. Ebonik* diliyle ilgili bir tartışmaya girmeyeceğim, ama sen buna hoşsohbet olmak diyorsan getirisi olacaktır. En azından böyle."

Başını salladı. "Devam et."

"Senin durumunda bir strateji belirlememiz gerek. Teks-

** Zencilere has şokak dili. Afro-Amerikalılar arasında yaygın olarak kullanılan klasik olmayan İngilizce. (ç.n.)*

til ve ayakkabı şirketlerinin fazlasıyla ilgisini çektiğin ortada. Ama gıda ürünleri de sevecektir seni. Restoran zincirleri."

"Neden?" diye sordu. "İri olduğum için mi?"

"Evsiz olmadığın için," diye düzeltti Myron. "Sen gerçeksin. Sponsorlar gerçek olan şeyleri severler, özellikle de egzotik bir pakette gelirse. Çekici ama aynı zamanda ulaşılabilir birini isterler. Kulağa çelişkili geliyor ama gittiğin yön bu ve bu sende var. Kozmetik şirketleri de bu işe dahil olmak isteyecek. Çok fazla yerel anlaşma da yapabiliriz, ama başlangıçta buna karşıyım. Mümkün olduğunca ulusal pazarda kalmalıyız. Elbette ki her şeyin peşinden koşmak kazandırmaz. Ama bu sana bağlı. Sana ben anlatacağım bunları. Son karar hep senin olacak."

"Tamam," dedi. "İkinci ayağı anlat."

"İkinci ayak, kazandığın parayla ne yapacağın. Lock-Horne Menkul Kıymetler'i duydun mu?"

"Tabii ki."

"Bütün müşterilerimin o şirketin başındaki isim olan Üçüncü Windsor Horne Lockwood ile uzun vadeli bir finansal plan yapması gerekir. "

"Güzel isimmiş."

"Onunla tanışana kadar bekle. Ama etrafa sorabilirsin. Win, ülkedeki en iyi finansal danışmanlardan biri olarak bilinir. Her müşterime üç ayda bir portföylerini değerlendirmek üzere onunla toplantı yapmaları konusunda ısrar ediyorum, faks ya da telefonla değil, yüz yüze. Pek çok sporcu bunun yararını gördü. Burada böyle olmayacak, çünkü senin

paranı kontrol eden Win ya da ben değil, sen olacaksın."

"Etkileyici. Üçüncü ayak?"

"Esperanza Diaz. O benim sağ kolum ve her şeyle o ilgilenir. Kıç yalamak konusunda en iyisi olmadığımı daha önce de söylemiştim. Bu doğru. Ama bu işin gerçeği şu ki, pek çok farklı şapka takmak zorundayım; seyahat acentesi, evlilik danışmanı, limuzin şoförü vesaire."

"Esperanza her konuda sana destek mi veriyor?"

"O olmazsa olmaz."

Brenda başını salladı. "Ona her detayı anlatmışsın gibi geliyor kulağa."

"Esperanza, hukuk fakültesinden yeni mezun oldu aslında." Çok savunmacı görünmek istemiyordu ama Brenda'nın sözcükleri kafa yarıyordu. "Her gün yeni bir sorumluluk alıyor."

"Tamam, bir soru daha."

"Nedir?" dedi Myron.

"Mabel'i ziyaretinle ilgili bana anlatmadığın nedir?"

Myron bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Annemle ilgili, değil mi?"

"Pek değil. Sadece..." Devam etmeden önce sesinin düzelmesini istedi. "Gerçekten onu bulmamı istiyor musun Brenda?"

Kollarını kavuşturup yavaşça başını salladı. "Kes şunu."

"Ne?"

"Beni korumaya çalışman çok tatlı ve asil bir davranış. Ama bu değil. Bu can sıkıcı ve aşağılayıcı. O nedenle kes

şunu. Şimdi. Eğer beş yaşındayken annen seni terk etmiş olsaydı, sen de ne olduğunu öğrenmek istemez miydin?"

Myron bir an düşündü ve başını salladı. "Ne demeye çalıştığını anladım. Bir daha yapmam."

"Güzel. Şimdi söyle, Mabel ne dedi?"

Halasıyla olan konuşmayı olduğu gibi anlattı. Brenda sessizce dinledi. Sadece Mabel'in ve belki de babasının annesiyle olan telefon konuşmalarından bahsedince tepki verdi.

"Bana hiç söylemediler," dedi. "Bundan şüpheleniyordum ama," Myron'a baktı, "görünüşe göre gerçekle baş edemeyeceğimi düşünen tek kişi sen değilsin."

Konuşmayı bırakıp yola devam ettiler. Northfield Caddesi'nden sola sapmadan önce Myron dikiz aynasında gri bir Honda Accord fark etti. En azından Honda Accord gibi görünüyordu. Myron'a göre bütün arabalar birbirine benziyordu, gri bir Honda Accord'dan daha rahat başka bir araca benzetilecek bir araç yoktu. Bunu çağrıştıracak hiçbir şey olamamasına rağmen, Myron izleniyor olabileceklerini düşündü. Yavaşladı ve plakayı ezberledi. New Jersey plakasıydı. 890UB3. St. Barnabas Tıp Merkezi'nin otopark alanına girdiğinde o araba da geldi. Bu hiçbir anlama gelmezdi. Eğer takip eden kişi işini yapsaydı, hemen ardından girmezdi.

St. Barnabas onun çocukluğundaki halinden daha büyüktü artık, zaten hangi hastane değildi ki? Babası, Myron'ı çocukken burkulma, dikiş, röntgen ve hatta bir kez de, on iki yaşındayken geçirdiği, on gün süren romatizma ateşi için defa buraya getirmişti.

"Bu adamla yalnız konuşayım," dedi Myron.

"Neden?"

"Sen kızısın. Sen orda yokken daha rahat konuşabilir."

"Evet, tamam. Zaten dördüncü katta ilgilendiğim birkaç hastam var. Sonra lobide buluşuruz."

Calvin Campbell, Myron güvenlik ofisinde yanına gittiğinde üniformalıydı. Önünde bir düzine TV monitörüyle beraber, bir bankonun arkasında oturuyordu. Görüntüler siyah-beyazdı ve Myron'ın gördüğü kadarıyla hiç hareketlilik yoktu. Campbell ayaklarını yukarı kaldırmış, neredeyse beyzbol sopasından daha uzun bir sandviçi ısırıyordu. Kıvırcık beyaz saçları hava alsın diye polis şapkasına benzeyen şapkasını çıkarmıştı.

Myron ona Horace Slaughter'ı sordu.

"Üç gündür gelmedi," dedi Calvin. "Aramadı da. Ben de kıçına tekmeyi bastım."

"Nasıl?" dedi Myron.

"Ne nasıl?"

"Onu nasıl kovdunuz? Yüz yüze mi? Telefonda mı?"

"Onu aramayı denedim, ama kimse cevap vermedi. Ben de mektup yazdım."

"Cevap geldi mi?"

"Evet."

"İmzalamış mıydı?"

Omuz silkti. "Henüz geri gelmedi, eğer onu soruyorsanız."

"Horace iyi bir çalışan mıydı?"

Calvin gözlerini kıstı. "Siz özel dedektif misiniz?"

"Onun gibi bir şey."

"Kızı için mi çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"Ballı."

"Ha?"

"Ballı," diye tekrar etti Calvin. "Yani, bu adamı tutmak isteyen ben değildim."

"O zaman neden tuttunuz?"

Kaşlarını çattı. "Dinlemiyor musunuz beni? Kızı çok ballı. Buradaki kodamanların bir kısmıyla arası çok iyi. Herkes onu seviyor. Sonra bir şeyler duymaya başlıyorsunuz. Dedikodular, bilirsiniz. Ben de lanet olsun dedim. Güvenlik görevlisi olmak beyin ameliyatı yapmak değil ya. Aldım onu işe."

"Ne gibi dedikodular?"

"Hey, beni bu işe bulaştırma." Belayı geri çekmek istercesine ellerini çekti. "İnsanlar konuşuyor, onu söylemeye çalışıyorum. Ben on sekiz yıldır buradayım. Veda etmeye de niyetim yok. Ama bir adam işe gelmezse, çizgimi çekerim."

"Bana anlatacağınız başka bir şey var mı?"

"Hayır. Buraya geldi. Sanırım işini de iyi yaptı. Sonra gelmedi ve ben de onu kovdum. Hikâye bu kadar."

Myron başını salladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Hey, Bayım, bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Nedir?" diye sordu Myron.

"Kızını görürseniz ona babasının dolabını boşaltmasını söyleyin. Yeni biri başlayacak ve yeterli yerim yok."

Myron asansörle pediatri katına çıktı. Hemşire odasının orada dolanırken büyük bir pencereden Brenda'yı gördü. Yaşı yediden büyük olmayan küçük bir kızın yatağına oturmuştu. Myron bir an durup onu izledi. Brenda beyaz önlük giymişti ve boynundan stetoskop sarkıyordu. Küçük kız bir şey söyledi. Brenda da gülümseyip stetoskopu kızın kulağına koydu. Birlikte kahkaha attılar. Brenda arkasını döndü ve kızın annesiyle babası da onlara katıldı. Anne ve babası üzgündü. Yanakları çökmüş, gözleri acı yüklüydü. Brenda onlara bir şey söyledi. Daha çok güldüler. Myron izlemeye devam etti. Büyülenmişti.

Brenda sonunda dışarı çıktığında, doğru onun yanına geldi. "Ne kadar zamandır burada bekliyorsun?"

"Bir ya da iki dakika oldu," dedi. Sonra da "Burada olmayı seviyorsun," diye ekledi.

Başını salladı. "Sahada olmaktan bile daha güzel."

Bu cümle yeterliydi.

"Nedir durum?" diye sordu.

"Babanın burada bir dolabı varmış."

Asansörle bodrum katına indiler. Calvin Campbell onları bekliyordu. "Şifreyi biliyor musunuz?" diye sordu.

Brenda bilmediğini söyledi.

"Sorun değil." Calvin'in elinde bir metal boru vardı. Bü-

yük bir ustalıkla şifreli kilide vurmasıyla kilit cam gibi kırıldı. "Köşedeki boş koliyi kullanabilirsiniz," dedikten sonra çıktı.

Brenda Myron'a baktı. O da başını salladı. Gidip dolabın kapağını açtı. Dolaptan kirli çorap kokusu geliyordu. Myron suratını buruşturup kafasını uzattı. İki parmağını cımbız gibi kullanarak bir gömleği kaldırdı. Gömlek, deterjan reklamındaki gömleklerin ilk hali gibiydi.

"Babam çamaşır yıkama konusunda pek iyi değildi," dedi Brenda.

Ya da görünenlere bakılırsa, çöpü atmakta pek iyi değildi. Dolap, adeta sıkıştırılmış bir öğrenci eviydi. Kirli kıyafetler, boş bira kutuları, eski gazeteler ve hatta boş pizza kutusu bile vardı. Brenda koliyi getirdi ve içindekileri koliye doldurmaya başladılar. Myron üniformanın pantolonuyla başladı. Bunun Horace'a mı ait olduğunu yoksa hastane tarafından mı verildiğini merak etti. Sonra da bu kadar gereksiz bir şeyi neden merak ettiğini düşündü. Pantolonun ceplerine bakarken buruşturulmuş bir kâğıt parçası buldu.

Myron kâğıdı açtı. Bir zarftı. İçindeki kâğıdı çıkarıp okumaya başladı.

"Nedir o?" diye sordu Brenda.

"Avukattan gelen bir mektup," dedi Myron.

Brenda'ya uzattı:

Sayın Slaughter,

Mektuplarını aldık. Ofisle sürekli iletişim halinde oldu-

ğunuzu biliyoruz. Size yüz yüze görüşmemizde de açıklandığı üzere, talep ettiğiniz bilgi gizlidir. Bizi aramaktan vazgeçmenizi rica ediyoruz. Davranışınız gittikçe taciz boyutunu almaktadır.

Saygılarımla,
Thomas Kincaid

"Neden bahsettiğini biliyor musun?" diye sordu Myron.

Tereddüt etti. "Hayır," dedi kısık sesle.

"Ama bu isim, Thomas Kincaid, bir şeyler çağrıştırıyor. Ama çıkaramıyorum."

"Belki daha önce baban için çalışmıştır."

Brenda başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Babamın şimdiye kadar hiç avukatı olduğunu da hatırlamıyorum. Olduysa bile, Morristown'a gittiğinden şüpheliyim."

Myron cep telefonunu çıkarıp ofisi aradı. Koca Cyndi açıp Esperanza'ya bağladı.

"Ne var?" dedi Esperanza. Her zaman çok kibardır.

"Lisa, Horace Slaughter'ın telefon faturasını faksladı mı?"

"Şu anda önümde," dedi Esperanza. "Ben de onun üzerinde çalışıyordum."

Kulağa ürkütücü gelse de, birinin uzak mesafe aramalarına ulaşmak çok kolaydır. Hemen hemen her özel dedektifin telefon şirketinde bir kaynağı vardır. Biraz yağlamak yeterlidir.

Myron, Brenda'ya mektubu vermesini işaret etti. Brenda

da uzattı. Ardından da çömelip dolabın arkasından bir plastik poşet çıkardı. Myron mektubun üzerinde bulunan Kincaid'in ofis numarasına baktı.

"Oradaki numaralar arasında beş-beş-beş-bir-dokuz-sıfır-sekiz var mı?" diye sordu.

"Evet. Sekiz defa. Hepsi beş dakikadan az."

"Başka bir şey?"

"Bütün numaraları araştırmaya devam ediyorum."

"Gözüne çarpan bir şey var mı?"

"Olabilir," dedi Esperanza. "Birkaç kez Arthur Bradford'un valilikteki ofisini aramış."

Myron tanıdık, ama sevimsiz olmayan bir şok hissine kapıldı. Bradford ismi zihnindeki lambayı yakmıştı. Arthur Bradford, iki mirasyedi kardeşten biri, kasımdan beri vali olarak görev yapıyordu. "Tamam, güzel. Başka bir şey var mı?"

"Henüz yok. Anita Slaughter'la ilgili hiçbir şey, *nada** da diyebilirim, bulamadım."

Buradan bir sürpriz çıkmadı. "Tamam, teşekkürler."

Telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Brenda.

"Baban sürekli bu Kincaid denen adamı arıyormuş. Ayrıca Arthur Bradford'un kampanya merkezini de aramış."

Şaşırmıştı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Babanın siyasetle ilgisi var mıydı?"

"Hayır."

"Arthur Bradford'u ya da kampanyayla ilgisi olan birini tanıyor muydu?"

---

* *Hiçbir şey. (ç.n.)*

"Bildiğim kadarıyla hayır." Brenda çöp poşetini açarak içine dikkatle baktı. Yüzü bir anda bembeyaz oldu. "Tanrım."

Myron da hemen yanına çöktü. Brenda içini daha iyi görebilmek için poşeti açtı. Siyah beyaz çizgili hakem gömleği vardı. Sağ göğüs cebinde *New Jersey Basketbol Hakem Birliği* logosu işliydi. Sol göğüste de büyük, kırmızı bir leke vardı.

Kan lekesi.

Dokuzuncu Bölüm

"Polisi aramalıyız," dedi Myron.

"Onlara ne diyeceğiz?"

Myron emin değildi. Kanlı gömlekte delik ya da görünen bir yırtık yoktu. Leke sol tarafta, yelpaze şeklindeydi. Oraya nasıl bulaşmıştı? Güzel soru. Myron gömleği, olası bir ipucunu yok etmemek için üstünkörü inceledi. Leke yoğundu ve ıslak değilse bile yapışkan görünüyordu. Gömlek plastik torbaya konmuş olduğu için, o kanın ne kadar zamandır orada olduğunu söylemek güçtü. Belki de çok uzun değildi, bilinmez.

Tamam, güzel. Şimdi ne olacak?

Lekenin yeri bile başlı başına kafa karıştırıcıydı. Eğer gömleği Horace giyiyorduysa, nasıl olmuştu da kan öyle tek bir noktaya bulaşmıştı? Eğer, örneğin, burnu kanamış olsa, leke daha geniş bir alana yayılmış olurdu. Vurulmuş olsaydı, gömleğin üzerinde delik olurdu. Birine vurmuş olsaydı da, leke sıçrama şeklinde ya da en azından bu halinden daha dağınık olurdu.

Neden leke sadece o noktadaydı?

Myron gömleği tekrar inceledi. Sadece bir senaryo uyuyordu: Horace yaralanma olduğu sırada bu gömleği *giymiyordu*. Tuhaf, ama muhtemelen de doğru. Gömlek, kanı durdurmak için bandaj gibi kullanılmış olabilir. Bu, hem yerini hem de yoğunluğunu açıklıyor. Yelpaze şeklinde olması da, kanayan buruna bastırmış olduğunu gösteriyor.

Tamam, fikir yürütüyoruz. Lekenin şekli işine yaramamıştı. Ama yine de fikir yürütmek iyiydi. Myron fikir yürütmeyi severdi.

Düşünceleri Brenda böldü. "Polise ne diyeceğiz?" diye sordu tekrar.

"Bilmiyorum."

"Sen kaçtığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman belki de bulunmak istemiyor."

"Büyük bir ihtimalle."

"Biz onun kendi iradesiyle kaçtığını biliyoruz. Bu durumda onlara ne söyleyeceğiz? Dolabında kanlı gömlek bulduğumuzu mu? Polisin bizi ciddiye alacağını düşünüyor musun?"

"Kıllarını bile kıpırdatmazlar," dedi Myron.

Dolabı boşaltmayı bitirdiler. Ardından Myron onu antrenmana bırakmak üzere çıktı. Gözü dikiz aynasında, gri Honda Accord'u arıyordu. Elbette ki çok fazla vardı, ama hiçbirinin plakası onunla aynı değildi.

Brenda'yı spor salonuna bıraktı ve ardından Englewood

Halk Kütüphanesi'ne giden Palisades Caddesi'ne girdi. Birkaç saat boş vakti vardı ve bu sürede Bradford ailesiyle ilgili biraz araştırma yapmaya karar verdi.

Englewood Kütüphanesi, Grand Caddesi ve Palisades Caddesi'nin birleştiği yerde, biçimsiz bir uzay gemisi gibi duruyordu. 1968 yılında inşa edildiğinde, muhtemelen gösterişli, fütüristik tasarımıyla çok beğenilmiştir ama şimdi *Logan's Run* filminden kalma bir dekor gibi duruyor.

Myron hemen bir kütüphane görevlisi buldu. Onu tipinden tanımak hiç zor olmamıştı: gri bir topuz, gözlük, inci kolye ve tıknaz vücut. Masasının önündeki isimlikte "Bayan Kay" yazıyordu. Kadınların yanaklarını sıkıp elma suyu ikram etmek isteyeceği türden, çocuksu bir sırıtışla yanaştı.

"Umarım bana yardımcı olabilirsiniz," dedi.

Bayan Kay ona, polislerin ne kadar hız yaptığınızı sorduklarında yalan söyleyeceğinizden emin olduğu gibi bir bıkkınlıkla baktı.

"Yirmi yıl öncesinin *Jersey Ledger*'larındaki makalelere bakmam gerek."

"Mikrofiş," dedi Bayan Kay. Derin bir iç çekerek yerinden kalktı ve onu makinenin yanına götürdü. "Şansın varmış."

"Neden öyle dediniz?"

"Bilgisayarlı sisteme yeni geçtik. Ondan önce her işi kendiniz halletmek durumunda kalıyordunuz."

Bayan Kay ona mikrofilmi ve bilgisayardaki dizin sistemini nasıl kullanacağını öğretti. Oldukça standart görünü-

yordu. Onu yalnız bırakınca, Myron bilgisayara Anita Slaughter adını girdi. Hiç sonuç çıkmadı. Sürpriz olmamıştı ama yine de asla bilemezdiniz. Bazen şansınız yardım eder. Bazen bir isim girersiniz ve karşınıza bir makale çıkıp "İtalya, Floransa'ya kaçtım. Beni Arno Nehri'ndeki Plaza Lucchesi Hotel'in 218 numaralı odasında bulabilirsin." der. Tamam, bu çok sık olmaz. Ama bazen şansınız güler.

Bradford ismini girmek de katrilyonlarca sonuç çıkaracaktı. Myron tam olarak ne aradığını bilmiyordu. Bradford'ların kim olduğunu elbette biliyordu. Onlar New Jersey'nin aristokratlarıydı ve eyaletin Kennedylere en yakın şeyiydi. İhtiyar Bradford, altmışların sonlarında valilik yapmıştı ve büyük oğlu Arthur Bradford da şimdilerde aynı pozisyon için en güçlü adaydı. Arthur'un küçük kardeşi, Chance –Myron onun adıyla dalga geçebilirdi, ama insanın adı Myron olunca ilk akla gelen cam evler, büyük taşlar vs. oluyordu– onun kampanya yöneticisiydi ve –Kennedy'nin benzetmesini hatırlarsak– Arthur'un Jack'ine karşılık Robert'ı oynuyordu.

Bradfordlar mütevazı bir hayatla başlamışlardı. İhtiyar Bradford çiftlik hayatından geliyordu. Livingston'un yarısı onundu ve altmışlarda taşrayı düşünüp, yıllar içinde Newark ve Brooklyn'den kaçan, bebek patlaması döneminde doğmuş kişiler için iki katlı ya da kolonyal ev geliştiricilere oraları parça parça sattı. Myron aslında, bir zamanlar Bradfordların çiftliği olan yerde inşa edilmiş iki katlı bir evde büyümüştü.

Ama ihtiyat Bradford hepsinden daha zekiydi. Bir se-

bepten, bütün parasını, çoğu alışveriş merkezi olan güçlü yerel işletmelere yatırmıştı, ama daha da önemlisi, toprağını yavaş yavaş satmış ve birden nakit paraya boğulmamıştı. Biraz da sabırla, toprağının değeri alarm verir gibi bir hızla arttıkça, o da gerçek bir baron haline gelmişti. Connecticut' tan mavi kanlı bir aristokratla evlendi. Kadın da çiftlik evini baştan yaratıp, görkeminden dolup taşan bir abideye çevirdi. Evlerini çitle çevirerek, çiftlik evinin orijinalinin olduğu yer olan Livingston'da yaşamaya devam ettiler. Tepedeki malikânede onlar yaşıyordu. Etrafları da yüzlerce orta sınıf kibrit kutusu evle çevriliydi. Feodal lordlar kölelerine tepeden bakıyordu. Şehirdeki kimse Bradfordları tam olarak tanımıyordu. Myron çocukken, o ve arkadaşları onlardan milyonerler diye bahsederlerdi. Efsanelere konu oluyorlardı. Söylene ne göre, eğer çitlerinin oraya kadar gidersen, silahlı adamlar ateş ediyordu. Myron yedi yaşındayken, altıncı sınıfa giden iki çocuk onu böyle korkutup gözlerini yuvalarından fırlatmıştı. Elbette ki anlatılana olduğu gibi inanmıştı. Küçükler Ligi yakınlarında bir kulübede yaşayan ve küçük çocukları kaçırıp yiyen Yarasa Kadın dışında, kimse Bradfordlar kadar ürkütücü değildi.

Myron, Bradfordlarla ilgili araştırmayı, Anita Slaughter'ın kaybolduğu 1978 yılıyla sınırlandırmaya karar verdi, ama karşısına yine tonlarca sonuç çıktı. Anita kasım ayında evi terk etmiş olmasına rağmen, çıkan haberlerin çoğunun mart ayına ait olduğunu fark etti. Hayal meyal bir anı canlandı gözünde ama daha fazlasın hatırlayamıyordu. O za-

manlarda liseye yeni başlamıştı, ama haberlerde Bradfordlarla ilgili bir şeyler görmüştü. Skandal gibi bir şeydi. Mikrofilmi makineye yerleştirdi. Mekanik şeylerle uğraşırken spastik gibi oluyordu, o nedenle bu işi yapması normalden daha uzun sürdü. Birkaç başarısız denemenin ardından, Myron birkaç makaleye ulaşmayı başardı. Kısa cenaze ilanlarının arasında dolaştı. "*Elizabeth Bradford. Otuz yaşında. Richard ve Miriam Worth'un Kızı. Arthur Bradford'un Eşi. Stephen Bradford'un Annesi...*"

Ölüm nedeni verilmemişti. Ama Myron hikâyeyi hatırlamıştı. Bu haberler valilik yarışı sırasında yine gün yüzüne çıkmıştı. Arthur Bradford artık elli iki yaşında dul bir adamdı ve söylenenlere bakılırsa ölen karısına hâlâ âşıktı. Elbette ki hayatına başkaları girdi, ama genç yaşta kaybettiği karısının acısını hiç unutmadı ve bu da onu, başından üç evlilik geçmiş, valilik yolundaki rakibi Jim Davison'a karşı daha temiz ve düzgün kılıyordu. Myron bunda doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordu. Arthur Bradford biraz adi, biraz da Bob Dole gibi algılanıyordu. Kulağa çok hastalıklı gelebilir ama ölen eşi diriltmekten başka bu imajı dengeleyecek ne olabilir ki?

Ama kim bilebilir? Politika ve basın; ikisi de o kadar çatal dilli ve sevgiyle anılan oluşumlar ki, ikisi de birer porselen yemek takımını taklit edebilir. Arthur Bradford karısıyla ilgili konuşmayı reddediyordu ve bu, ya gerçek bir acı ya da zekice hesaplanmış bir medya manipülasyonu gibi algılanıyordu. Müstehzi gelebilir, ama öyle.

Myron eski makalelere göz atmaya devam etti. Hikâye, 1978 yılının Mart ayında üç gün arka arkaya gazetenin baş sayfasında yer almıştı. Arthur ve Elizabeth Bradford üniversitede çıkmaya başlamışlardı ve altı yıllık da evlilerdi. Herkes onları "birbirine âşık çift" olarak adlandırıyordu; tıpkı genç yaşta ölen çocukların onur öğrencisi olarak anılması gibi, klişe medya yakıştırmalarından biriydi. Bayan Bradford, Bradford malikânesinin üçüncü katındaki balkondan düşmüştü. Zemin tuğlaydı ve kafasının üzerine düşmüştü. Daha fazla detay yoktu. Açılan polis soruşturması da bunun trajik bir kaza olduğuyla sonuçlandı. Balkonun zemini fayanstı ve kaygandı. Yağmur yağıyordu ve hava karanlıktı. Duvarlardan birinde tadilat vardı. Bu nedenle bazı yerler çok güvenli değildi.

Son derece açık.

Basın Bradfordlar'a çok adil davranmıştı. Myron şimdi de okul bahçesinde dönen söylentileri hatırladı. Mart ayında balkonda ne işi vardı? Sarhoş muydu? Belki de. Bir insan nasıl olur da kendi balkonundan düşer? Doğal olarak onu birinin balkondan ittiği gibi spekülasyonlardan bahsedenler de oldu. Birkaç günlüğüne, lise kafeteryası için ilginç bir konuydu. Ama orası liseydi. Bayrak hormonların elindeydi ve hemen hemen herkes karşı cins konusunda panik haldeydi. Ah, tatlı gençlik.

Myron arkasına yaslanıp ekrana baktı. Yeniden Arthur Bradford'un bu konuyla ilgili yorum yapmayışını düşündü. Belki de bunun gerçek acı ya da medya manipülasyonuyla

ilgisi yoktu; belki de Bradford yirmi yıl sonra bir şeylerin açığa çıkmasından kaçındığı için konuşmuyordu.

Hımm. Evet Myron, kesinlikle. Belki de Lindberghlü bebeği kaçıran da oydu. Gerçeklere bağlı kalalım. Birincisi, Elizabeth Bradford yirmi yıl önce öldü. İkincisi, onun ölümüyle ilgili kaza dışında başka bir şey olduğuna dair bir kanıt yok. Üçüncü ve Myron'a göre en önemli olan da bunların hepsinin, Anita Slaughter kaçmadan tam dokuz ay önce olmuş olması.

Sonuç: Aralarında en ufak bir bağlantı bile yok.

En azından şimdilik.

Myron'ın boğazı kurumuştu. *Jersey Ledger*'daki 18 Mart 1978 tarihli makaleyi okumaya devam etti. İlk sayfadaki haber sekizinci sayfada devam ediyordu. Myron mikrofiş makinesinin tuşuyla oynadı. Zorla da olsa çevirip diğer sayfalara doğru ilerledi.

Haberi buldu. Sağ alt köşedeydi. Tek satır. Hepsi bu. Kimsenin fark edebileceği bir halde değil: *Bayan Bradford'un cesedi, sabah 6.30'da eve gelen hizmetçi tarafından Bradford malikânesinin tuğla verandasında bulundu.*

İşe gelen bir hizmetçi. Myron hizmetçinin adını merak etmişti.

Onuncu Bölüm

Myron hemen Mabel Edwards'ı aradı. "Elizabeth Bradford'u hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Kısa bir tereddüt yaşadı. "Evet."

"Cesedini Anita mı bulmuştu?"

Daha uzun bir tereddüt yaşandı. "Evet."

"Size bununla ilgili ne söylemişti?"

"Dur bir saniye. Senin Horace'a yardım etmeye çalıştığını sanıyordum."

"Ediyorum."

"Neden o zavallı kadınla ilgili sorular soruyorsun o zaman?"

Mabel tepkiliydi. "Öleli yirmi yıl oldu."

"Bu durum biraz karışık."

"Eminim öyledir." Derin nefes aldığını duydu. "Bana gerçeği söyle artık. Sen onu da arıyorsun, değil mi? Anita'yı?"

"Evet, Hanımefendi."

"Neden?"

Güzel soruydu. Ama basite indirgersek, cevap çok basitti. "Brenda için."

"Anita'yı bulmanın ona bir faydası yok."

"Bunu ona siz söylersiniz."

Alaycı bir şekilde güldü. "Brenda başına buyruk bir kız," dedi Mabel.

"Sanırım bu bir aile geleneği."

"Sanırım öyle," dedi.

"Lütfen bana ne hatırladığınızı anlatın."

"Çok bir şey yok sanırım. İşe gelmiş ve zavallı kadını kırılmış bebekler gibi orada yatarkcn bulmuş. Tüm bildiğim bu."

"Anita hiç bu konuyla ilgili bir şey anlatmadı mı?"

"Hayır."

"Şoka girmiş gibi miydi?"

"Elbette. Elizabeth Bradford'la yaklaşık altı yıl çalıştı."

"Hayır, cesedi bulmanın ötesinde bir şoktan bahsediyorum."

"Sanmıyorum. Ama bundan hiç bahsetmedi. Gazeteciler aradığında bile Anita telefonu yüzlerine kapattı."

Myron bu bilgileri zihnine kaydetti ve beyin hücrelerinde sınıflandırarak konuyu değiştirdi. "Bayan Edwards, kardeşiniz size hiç Thomas Kincaid diye bir avukattan bahsetti mi?"

Bir an düşündü. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Onun bir konuda hukuki danışmanlık almaya çalıştı-

ğına dair bir bilginiz var mıydı?"

"Hayır."

Vedalaşıp telefonu kapattılar. Tam telefonu kapatmıştı ki, yeniden çaldı.

"Alo?"

"Burada tuhaf bir şey buldum, Myron."

Arayan telefon şirketindeki Lisa'ydı.

"Nedir o?"

"Brenda Slaughter'ın yurttaki odasına ses kayıt cihazı koymamı istemiştin."

"Evet."

"Biri beni faka bastırdı."

Myron frene asıldı. "Ne?"

"Telefonda zaten bir dinleme cihazı varmış."

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum."

"Geriye dönük takip edebilir misin? Kimin koyduğunu görebilir misin?"

"Hayır. Numara da bloke edilmiş."

"Bu ne demek?"

"Üzerinden hiç veri alamıyorum. Takip edemediğim gibi, eski faturalarını da göremiyorum bilgisayarda. Benim tahminim, bunun arkasında kanuni yaptırımlar olduğu. Biraz daha uğraşırım ama herhangi bir yere varacağımı sanmıyorum."

"Lütfen dene, Lisa. Teşekkürler."

Telefonu kapattı. Kayıp bir baba, tehdit telefonları, muh-

temel bir araba takibi ve şimdi dinlenen bir telefon. Myron gerilmeye başlamıştı. Neden birileri ya da bir makam, Brenda'nın telefonunu dinlesin ki? O kişi tehdit telefonlarını açanlardan biri olabilir miydi? Babasına ulaşmak için mi onun telefonunu dinliyorlardı, yoksa...

Telefonu eline aldı.

Tehdit telefonlarından birinde Brenda'ya annesini aramasını söylememişler miydi? Neden? Neden biri bunu söylesin ki? Daha da önemlisi, eğer Brenda bu söyleneni yapmış olsaydı ve annesinin nerede saklandığını biliyor olsaydı, peşindeki adamlar da Anita'nın yerini öğrenecekti. Acaba bunu söylemelerinin sebebi bu muydu?

Birileri Horace'ı mı arıyordu... Yoksa Anita'yı mı?

"Bir sorunumuz var," dedi Myron.

Arabaya bindiler. Brenda ona döndü ve bekledi.

"Telefonuna dinleme cihazı yerleştirmişler," dedi.

"Ne?"

"Birileri senin telefonlarını dinliyor. Ayrıca takip de ediliyorsun."

"Ama..." Brenda durdu ve omuz silkti. "Neden? Babamı bulmak için mi?"

"En kuvvetli olasılık o, evet. Biri yana yakıla Horace'ı arıyor. Halana da saldırdılar. Listelerinde sıradaki kişi sen olabilirsin."

"Yani başımın dertte olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

Myron'ın yüzüne baktı. "Bu durumda bana bir eylen planı önereceksin."

"Önereceğim," dedi.

"Dinliyorum."

"Öncelikle, dinleme cihazını ondan atman gerek."

"Bu sorun değil."

"İkinci olarak, o odadan çıkmalısın. Orada güvende değilsin."

Bunu biraz düşündü. "Bir arkadaşımla kalabilirim. Cheryl Sutton. Dolphins'in diğer kaptanı."

Myron başını salladı. "Bu adamlar seni tanıyor. Seni takip ediyor, telefonlarını dinliyorlar."

"Yani?"

"Yani muhtemelen senin arkadaşlarını da tanıyorlar."

"Bayan Sutton da dahil."

"Evet."

"Beni orada da bulabileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Bu da ihtimaller dahilinde."

Brenda başını sallayıp önüne döndü. "Bu çok ürkütücü."

"Dahası var."

Ona Bradford ailesinden ve annesinin cesedi buluşundan bahsetti.

Myron bitirince, "Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Brenda.

"Belki de hiçbir şey," dedi Myron. "Ama benden her şeyi anlatmamı istemiştin, doğru mu?"

"Doğru." Arkasına yaslanıp alt dudağını kemirmeye başladı. Bir süre sonra, "Peki sence nerede kalmalıyım?" diye sordu.

"Sana arkadaşım Win'den bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Lock-Horne Menkul Kıymetler'in sahibi olan mı?"

"Evet, ailesi şirketin sahibi. Bu akşam iş konuşmak için ona uğramam gerek. Bence sen de gelmelisin. Onun evinde kalabilirsin."

"Onunla kalmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bu akşam için. Win'in evleri çok güvenlidir. Sonra sana başka bir yer bulacağız."

Myron başını salladı. "Bu adamlar seni tanıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Güvenli evlerden anlayan bir zengin züppe?"

"Win," dedi, "Göründüğünden çok daha fazlasıdır."

Ellerini göğsünün altında birleştirdi. "Budalalık etmek istemiyorum ve sana o telefon zımbırtısını bulup getireceğim. Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum, onun için dediklerini yapacağım."

"Güzel."

"Ama," diye ekledi, "Bu lig benim için çok şey demek. Takımım da aynı şekilde. Bundan vazgeçmeyeceğim."

"Anlıyorum."

"Yani, ne yaparsak yapalım, antrenmanlarıma gidebilecek miyim? Pazar günkü hazırlık maçında oynayabilecek miyim?"

"Evet."

Brenda başını salladı. "Tamam o zaman," dedi. "Teşekkür ederim."

Yurda gitmek üzere yola çıktılar. Brenda çantasını hazırlarken Myron aşağıda bekledi. Kendi odası vardı ama yine de birkaç gündür arkadaşında kalan süit arkadaşına not bıraktı. Tüm bunları yapması on dakika bile sürmedi.

Aşağıya omuzunda iki çantayla indi. Myron bir tanesini alıp Brenda'nın yükünü hafifletti. Ana kapıdan çıkarlarken Myron FJ'nin arabasının yanında durduğunu gördü.

"Burada kal," dedi Brenda'ya.

Brenda umursamayıp yürümeye devam etti. Myron soluna baktı. Bubba ve Rocco da oradaydı. Ona el salladılar. Myron karşılık vermedi.

FJ arabaya eğildi. Oldukça rahattı. Hatta o kadar rahattı ki, eski filmlerden fırlama, sokak lambasına yaslanmış bir sarhoş gibi görünüyordu.

"Merhaba Brenda," dedi FJ.

"Merhaba FJ."

Sonra Myron'a döndü. "Sana da Myron."

Gülümsemesi sıcaklıktan son derece uzaktı. Bu, Myron'ın şimdiye dek gördüğü en fiziksel gülümsemeydi, sanki beyin belli kaslara emir verirken ortaya çıkan bir yan etki gibiydi ve dudaklarından başka bir yerine etki etmiyordu.

Myron dikkatlice bakarak arabanın etrafından dolaştı. "Hiç fena değil, FJ. Ama bir dahaki sefere jantlara biraz daha yüklen. Çok kirliler."

FJ, Brenda'ya baktı. "Bu da çok duyduğumuz Bolitar repliklerinden biri mi?"

Sempatik şekilde omuzlarını silkti.

Myron el işareti yaparak, "Siz tanışıyor musunuz?" dedi.

"Elbette," dedi FJ. "Hazırlık sınıfında beraberdik. Lawrenceville'de."

Bubba ve Rocco birkaç adım daha yaklaştı. Luca Brasi gençliği gibi görünüyorlardı.

Myron, Brenda ve FJ'nin arasına girdi. Bu korumacı tavır onu sinirlendirebilirdi ama sorun değildi. "Senin için ne yapabiliriz, FJ?"

"Sadece Bayan Slaughter'ın bana anlaşma şerefi bahşetmesi için geldim."

"Seninle bir anlaşmam yok," dedi Brenda.

"Baban, Horace Slaughter, senin menajerin değil mi?"

"Hayır," dedi Brenda. "Menajerim Myron."

"Öyle mi?" FJ'nin gözleri hışımla Myron'a döndü. Myron göz kontağını hiç bozmadı ama hiçbir şey göremiyordu. İçi boş bir binaya bakmaktan farksızdı. "Öyle olsaydı bilgim olurdu."

Myron omuzlarını silkti. "Hayat değişimdir, FJ. Ayak uydurmayı öğren."

"Ayak uydur," dedi FJ, "Ya da öl."

Myron başını salladı ve "Oooo," dedi.

FJ boş konuşmalarına birkaç dakika daha devam etti. Teninin rengi ıslak kil gibiydi ve sanki şiddetli bir yağmur yağsa, eriyiverecekti. Brenda'ya döndü. "Menajerin babandı," dedi. "Myron'dan önce."

Myron oraya takıldı. "Öyleyse de ne olmuş?"

"Bizimle anlaşma imzalamıştı. Brenda, WPBA'dan ayrılıp PWBL'ye katılacaktı. Kontratta her şey yazıyor."

Myron, Brenda'ya baktı. Brenda da başını salladı. "O sözleşmede Bayan Slaughter'ın imzası var mı?" diye sordu.

"Dediğim gibi, babası..."

"Yasal olarak bunu yapmaya yetkisi olmayan biri yani. O sözleşmede Brenda'nın imzası var mı, yok mu?"

FJ bundan hiç hoşlanmamıştı. Bubba ve Rocco biraz daha yaklaştı. "Yok."

"O zaman elinizde hiçbir şey yok." Myron arabasının kilidini açtı. "Ama biz yine de beraber geçirdiğimiz bu kısa zamandan çok keyif aldık. Bu tip durumlarda daha iyi biri olduğumu biliyorum."

Bubba ve Rocco ona doğru hamle yaptı. Myron arabanın kapısını açtı. Silahı şoför koltuğunun altındaydı. Herhangi bir hareket yapmaktan kaçındı. Elbette ki çok saçma olacaktı. İçlerinden biri, Brenda ya da Myron, incinebilirdi.

FJ bir elini kaldırdı ve adamların ikisi de, Mr. Freeze üzerlerine sprey sıkmış gibi oldukları yerde durdu. "Biz canavar değiliz," dedi FJ. "İş adamıyız."

"Doğru," dedi Myron. "Bubba ve Rocco da yeminli mali müşavirlerin herhalde?"

FJ'nin dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. Yılan gibiydi, ama bu gülümseme öncekilerden biraz daha sıcaktı. "Eğer gerçekten onun menajeriysen," dedi FJ, "Benimle konuşman gerekecek."

Myron başını salladı. "Ofisimi ara ve randevu al," dedi.

"Yakında konuşacağız," dedi FJ.

"Merakla bekliyorum. O *gerekmek* sözcüğünü de kullanmaya devam et. Gerçekten insanları etkiliyor."

Brenda da kendi kapısını açıp arabaya bindi. Myron da aynı şekilde. FJ, Myron'ın camına doğru yaklaşıp camı çaldı. Myron camı açtı.

"Bizimle anlaşma imzala ya da imzalama," dedi FJ sessizce. "Bu iş. Ama seni öldürdüğümde, bu zevk için olacak."

Myron yine çileden çıkmak üzereydi ki, bir şeyler onu yine dizginledi. FJ bunun ardından uzaklaştı. Rocco ve Bubba da peşinden gitti. Myron onların gözden kayboluşunu izledi, kalbi kafeste çırpınan bir kuşunki gibi atıyordu.

On Birinci Bölüm

Yetmiş Birinci Cadde'ye park edip Dakota'ya doğru yürümeye başladılar. Dakota, John Lennon suikastıyla biliniyor olsa da, New York'un en önemli binalarından biriydi. Lennon'ın vurulduktan sonra düştüğü yerde bir buket taze çiçek duruyordu. Myron oradan her geçişinde, kendini sanki bir mezarın üzerinden atlıyormuş gibi tuhaf hissederdi. Dakota'nın kapı görevlisi Myron'ı şimdiye dek hiç yoksa yüz kez görmüştür ama tanımazdan geldiği için Myron da Win'in dairesinin zilini çaldı.

Tanışma faslı kısa sürdü. Win, çalışması için Brenda'ya bir yer buldu. Taş tablet büyüklüğünde bir tıp kitabı çıkarıp rahatına baktı. Win ve Myron, bilmem kaçıncı Louis'nin tarzında yarı dekore edilmiş oturma odasına geçti. Yanında büyük demir aletler ve üzerinde de bir büst bulunan bir şömine vardı. Yer döşemeleri yeni cilalanmış gibi görünüyordu ama oldukça eskiydi. Duvardaki yağlıboya tablolarda, efemine bir erkek duvardan aşağı bakıyordu. Diğer her şeyi gölgede

bırakmak için de, ortada büyük ekran bir televizyon ve video oynatıcı vardı.

İki arkadaş oturup ayaklarını uzattı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Myron.

"Benim için fazla iri," dedi Win. "Ama bacakları çok düzgün."

"Onu korumaktan bahsediyorum."

"Bir yer buluruz," dedi Win. Ellerini ensesinde birleştirdi. "Anlat bakalım."

"Arthur Bradford'u tanıyor musun?"

"Valilik için adaylığını koyan mı?"

"Evet."

Win başını salladı. "Birkaç kez görüştük. Bir keresinde de Merion'da onunla ve kardeşiyle golf oynamıştım."

"Bir buluşma ayarlayabilir misin?"

"Sorun değil. Bize hatırı sayılır bir bağış yapıyorlar." Ayak bileklerini esnetti. "Arthur Bradford'un bu olanlarla ilgisi neymiş?"

Myron gün içinde olan biteni anlattı. Onları takip eden Honda Accord'u, telefon dinlemelerini, kanlı elbiseleri, Horace Slaughter'ın Bradfordların ofisini aramasını, FJ'nin sürpriz ziyaretini, Elizabeth Bradford'un ölümünü ve Anita'nın cesedin bulunuşundaki rolünü...

Win şaşırmamış gibi görünüyordu. "Bradfordların geçmişiyle Slaughter'ların bugünü arasında gerçekten de bir bağ görüyor musun?"

"Evet, olabilir."

"Bakalım seni doğru anlamış mıyım? Eğer yanılıyorsam düzelt lütfen."

"Tamamdır."

Win ayaklarını yere indirdi, ellerini kavuşturdu ve ardından işaret parmaklarını çenesine götürdü. "Yirmi yıl önce, Elizabeth Bradford anlaşılması güç bir şekilde öldü. Ölümünün kaza olduğu söylendi ama biraz tuhaftı. Sen de buna inanmıyorsun. Bradfordlar zengin ve sen de bu olaya normalden daha fazla şüpheci yaklaşıyorsun..."

"Zengin oldukları için değil," diyerek araya girdi Myron. "Kendi balkonunda düşmüş olması? Hadi yapma."

"Evet, haklısın." Win yeniden aynı el hareketini yaptı. "Diyelim ki şüphelerinde haklısın. Farz edelim ki Elizabeth Bradford'un ölümünün arkasında başka bir şey var. Farz etmeye devam ediyorum, Anita Slaughter o hizmetçi haliyle olay mahallinde bulundu ve suç içerikli bir şeye tanık oldu."

Myron başını salladı. "Devam et."

Win ellerini uzattı. "Pekâlâ, dostum, buraya kadar geliyor ve tıkanıyorsun. Eğer sevgili Bayan Slaughter gerçekten de görmemesi gereken bir şey gördüyse, olay hemen çözümlenirdi. Ben Bradfordları tanıyorum. İşini şansa bırakacak insanlar değil onlar. Anita Slaughter'ı ya öldürürlerdi ya da bir an önce ortadan kaybolmaya zorlarlardı. Ama onun yerine – ki sorun da bu– ortadan kaybolmadan önce dokuz ay bekledi. Ben de buradan yola çıkarak bu iki olayın birbiriyle bağlantısının olmadığı sonucuna varıyorum."

Brenda arkalarında boğazını temizledi. İkisi birden ka-

pıya döndü. Myron'a bakıyordu. Mutlu görünmüyordu.

"İş konuştuğunuzu sanıyordum," dedi.

"Konuşuyoruz," dedi Myron hemen. "Ee, şey, yani konuşacaktık. Buraya onun için geldim. İş konuşmak için. Ama önce bunu konuştuk, bilirsin, konu konuyu açtı. Ama bu duygusal bir şey değil. Yani, ben buraya iş konuşmak için geldim, öyle değil mi Win?"

Win öne eğilip Myron'ın dizine dokundu. "Sakinleş," dedi.

Brenda kollarını kavuşturdu. Hâlâ ateş çıkan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne kadar zamandır oradasın?" diye sordu Myron.

Brenda, Win'i işaret etti. "O, güzel bacaklarım olduğunu söylediğinden beri," dedi. "Onun için fazla iri olduğum bölümünü kaçırdım."

Win gülümsedi. Brenda cevap verilmesini beklemedi. Odaya geçip boş bir sandalyeye oturdu. Gözlerini Win'e dikti. "Bunların hiçbirine anlam veremiyorum," dedi Brenda. "Myron'ın, bir annenin çocuğunu terk edebileceğine inanmakla ilgili sorunu var. Ama babanın da aynısını yapabileceğine inanmıyor. Ona da söylemiştim, bu cinsiyet ayrımcılığından başka bir şey değil."

"Homurdanan domuz," dedi Win.

"Ama," diye devam etti, "ikiniz burada oturup Holmes ve Watson'ı oynayacaksanız, ben sizin," –parmaklarıyla tırnak işareti yaptı– "düğüm dediğiniz şeye yardımcı olabilirim."

"Anlat bize," dedi Win.

"Elizabeth Bradford düştüğünde, annem başta zararsız gibi gelen bir şey görmüş olabilir. Bilemiyorum. Rahatsız edici bir şeydir, ama panik olmasını gerektirmemiştir. Bu insanlar için çalışmaya, yerlerini ve tuvaletlerini temizlemeye devam etmiştir. Sonra bir gün bir çekmeceyi açmıştır. Sonra da Elizabeth Bradford'un ölümüyle bunu birleştirip, olayın aslında kaza olmadığını anlamıştır."

Win, Myron'a döndü. Myron kaşlarını kaldırdı.

Brenda içini çekti. "İkiniz de kendini beğenmiş bakışlarınıza, ya da insanların 'vay canına, kadınlar da düşünebiliyormuş' dediği gibi, devam etmeden önce, size sadece düğümün etrafından dolanmanızı sağlayacak bir bakış açısı verdim. Ne olduğunu anlamış filan değilim. Her şey fazlasıyla açıklanamaz durumda."

"Ne gibi?" dedi Myron.

Brenda ona döndü. "Annemin neden o şekilde çekip gittiği gibi. Babama neden başka bir adamla ilgili o zalim notu bıraktığı gibi. Neden bizi beş kuruşsuz bıraktığı gibi. Deli gibi sevdiği kızını neden arkasında bıraktığı gibi."

Sesi titremiyordu. Aksine tam tersiydi. Kendinden fazlasıyla emin ve normaldi.

"Belki de kızını kötülüklerden korumak istemiştir," dedi Myron. "Belki kocası peşinden gelmesin diye cesaretini kırmak istemiştir."

Brenda kaşlarını çattı. "Yani bütün parayı alıp, başka bir adamla kaçıyormuş gibi yaptı, öyle mi?" Win'e döndü. "Bu-

na gerçekten de inanıyor mu?"

Win iki elini de havaya kaldırıp özür diler gibi bir hareket yaptı.

Brenda tekrar Myron'a döndü. "Burada yapmaya çalıştığın şeye saygı duyuyorum, ama bir işe yaramıyor. Annem yirmi yıl önce bizi terk etti. Yirmi yıl. Bu süre içinde birkaç mektup yazmak ya da halamı aramaktan çok daha fazlasını yapamaz mıydı? Kızını görmek için bir yolunu bulamaz mıydı? Bir buluşma ayarlayamaz mıydı? En azından yirmi yılda bir kez olsun? Yirmi yıl içinde düzenini kurup benim için geri gelemez miydi?"

Nefessiz kalmış gibi durdu. Dizlerini karnına çekip başını çevirdi. Myron, Win'e baktı. Win hâlâ sessizdi. Sessizlik yine pencereleri ve kapıları yumrukluyordu.

Sonunda konuşmaya başlayan Win oldu. "Yeterince spekülasyon yaptık. Ben Arthur Bradford'u arayayım. Yarına bir buluşma ayarlarız."

Win odadan çıktı. Bazı insanların, valiliğe adaylığını koymuş biriyle bu kadar kısa bir sürede buluşma ayarlayabildiğini görünce şüphelenirdiniz. Ama bu Win için geçerli değildi.

Myron, Brenda'ya baktı. Brenda kafasını çevirmedi. Birkaç dakika sonra Win geri geldi.

"Yarın sabah," dedi Win. "Saat onda."

"Nerede?"

"Bradford Çiftlikleri'nde. Livingston'da."

Brenda ayağa kalktı. "Eğer bu konu bittiyse ikinizi yal-

nız bırakıyorum." Myron'a baktı. "İş konuşmanız için."

"Bir şey daha var," dedi Win.

"Nedir?"

"Güvenli ev konusu."

Durdu ve bekledi.

Win arkasına yaslandı. "Eğer rahat ederseniz, seni ve Myron'ı burada kalmaya davet ediyorum. Göreceğin gibi, çok fazla odam var. Sen koridorun sonundaki yatak odasını kullanabilirsin. Kendi banyosu da var. Myron da koridorun diğer ucunda kalır. Hem Dakota'nın güvenliği altında, hem de ikimize birden yakın olursun."

Win, şaşkınlığını gizlemeye çalışan Myron'a döndü. Myron sıklıkla orada kalıyordu, hatta bir takım kıyafeti ve tuvalet takımı bile vardı, ama Win daha önce böyle bir teklifte bulunmamıştı. Genellikle tam mahremiyet isterdi.

Brenda başını salladı ve "Teşekkür ederim," dedi.

"Tek problem," dedi Win, "Özel hayatım."

A-ha.

"Farklı sebeplerle baş döndürücü kadınları eve getirebilirim," diye devam etti. "Bazen birden fazla olabilir. Bazen onları kameraya çekerim. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Hayır," dedi. "Aynılarını ben de erkeklerle yapabildiğim sürece."

Myron öksürmeye başladı.

Win istifini bozmadı. "Tabii ki. Video kamerayı oradaki dolapta tutarım."

Dolaba bakıp başını salladı. "Tripod'un var mı?"

Win ağzını açtı, sonra kapatıp başını salladı. "Bu çok kolay," dedi.

"Zeki adam," diye gülümsedi Brenda. "İyi geceler, Beyler."

Brenda çıktıktan sonra Win, Myron'a baktı. "Şimdi ağzını kapatabilirsin."

Win kendisine konyak koydu. "İşle ilgili benimle konuşmak istediğin sorun nedir?"

"Esperanza," dedi Myron. "Ortaklık talep ediyor."

"Evet, biliyorum."

"Sana da mı söyledi?"

Win kadehteki içkiyi salladı. "Bana danıştı. Daha çok nasıl yapabileceği konusunda. Böyle bir değişimin yasal altyapısı hakkında."

"Ve sen de bana hiçbir şey söylemedin?"

Win cevap vermedi. Cevap çok açıktı. Win belli belirsiz kalmaktan hoşlanmazdı. "Bu senin için çok mu önemli?"

Myron başını salladı. "Gerçek şu ki, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorum. Erteleyip duruyorsun."

"Sana bunu da mı söyledi?"

Win ona baktı. "Onu gayet iyi tanıyorsun."

Myron başını salladı. Onu iyi tanıyordu. "Bak, o benim arkadaşım."

"Düzelteyim," diye araya girdi Win. "O senin en iyi arkadaşın. Belki de benden bile yakınsın. Ama bunu şimdi unutman gerek. O bir çalışan, hatta harika bir çalışan ama ar-

kadaşlığınızın bu kararda bir etkisi yok. Aynı şekilde onun da."

Myron onayladı. "Evet, haklısın, sana söylediklerimi unut. Onun ne yapmaya çalıştığını da anlıyorum. En başından beri benimle birlikte. Çok çalıştı. Hukuk fakültesini bitirdi."

"Ama?"

"Ama ortaklık mı? Onu terfi ettirmek, ona ayrı oda ve daha fazla sorumluluk vermek, hatta kârdan pay vermek bile hoşuma gider. Ama bunu kabul etmez. O ortak olmak istiyor."

"Sana sebebini söyledi mi?"

"Evet," dedi Myron.

"Neymiş?"

"Artık kimse için çalışmak istemiyor. Bu kadar basit. Benim için bile. Babası hayatı boyunca pislik herifler için adi işlerde çalışmış. Annesi başkalarının evine temizliğe gitmiş. Bir gün kendi işini yapacağına dair yemin etmiş."

"Anlıyorum," dedi Win.

"Hak veriyorum ona. Kim vermez ki? Ama belli ki anne ve babası onları kullanan insanlar için çalışmış. Bizim arkadaş olduğumuzu unutuyor. Esperanza'yı kardeşim gibi seviyorum. Ben iyi bir patronum. Adilim. En azından bunu kabul etmeli."

Win içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ama belli ki bu ona yetmiyor."

"O zaman ne yapmam gerek? Kabul mü edeyim? Arkadaşlar ve aile bireyleri arasındaki iş anlaşmaları asla yürü-

mez. Para her ilişkiyi mahveder. Sen ve ben, işimizi birbirine bağlı ama ayrı tutmak için bir o kadar da büyük çaba sarf ediyoruz. Bunu yapma sebebimiz de ilişkiyi mahvetmemek. Maçlarımız aynı ama olay bu. Hiç para bağlantımız yok. Bunun gibi sebeplerden biten çok sayıda arkadaşlık ya da iş ilişkisi biliyorum. Babam ve amcam buna benzer bir ortaklık yüzünden hâlâ konuşmuyor. Bunun burada da olmasını istemiyorum."

"Esperanza'ya bunu söyledin mi?"

Başını salladı. "Ama bana karar vermem için bir hafta süre verdi. Sonra da işi bırakacak."

"Zor iş," dedi Win.

"Önerin var mı?"

"Hiç yok." Ardından da kafasını sallayıp gülümsedi.

"Ne?"

"Senin savunduğun şey," dedi Win. "Bunu ironik buldum."

"Nasıl yani?"

"Sen evliliğe, tek eşliliğe, aileye ve tüm o saçmalığa inanıyorsun, doğru mu?"

"Ne olmuş?"

"Çocuk büyütmeye, bahçe çitlerine, otoparkta basketbol potası olmasına, minyatür futbola, dans derslerine, bütün banliyö hayatına inanıyorsun."

"Evet de, ne olmuş?"

Win kollarını açtı. "İşte ben de o evliliklere karşı çıkıyorum ve işe yaramayacaklarına inanıyorum. Boşanma ya da

hayal kırıklığıyla sonuçlanması kaçınılmaz. Her ne olursa olsun hayaller yıkılacak, acı ve keder gelecek. Sana kendi ailemi örnek verebilirim."

"Aynı şey değil, Win."

"Tabii, anlıyorum. Ama gerçek şu, hepimiz gerçekleri alıp kendi deneyimlerimizle yoğururuz. Senin mükemmel bir aile hayatın var; çünkü öyle olduğuna inanmak istiyorsun. Ben de tam tersiyim. Bir inanç tomurcuğu pozisyonlarımızı değiştirebilir."

Myron yüzünü buruşturdu. "Bunun bana yardım etmesi mi gerekiyordu?"

"Tanrım, hayır," dedi Win. "Ama bu felsefi bakış açısından keyif alıyorum."

Win uzaktan kumandayı eline alıp televizyonu açtı. Zaten dizilerden fırlamış gibiydik. Televizyonda *Mary Tyler Moore* vardı. İçkilerini alıp arkalarına yaslandılar ve televizyonu izlemeye başladılar.

Win bir yudum daha aldı. Yanakları pembeleşmişti. "Belki de cevabın Lou Grant'tedir."

Hayır, değildi. Myron, Esperanza'ya Lou'nun Mary'ye davrandığı gibi davrandığını hayal etti. Eğer Esperanza iyi bir anındaysa, Murray'e benzeyene dek saçlarını yolardı.

Yatma vakti gelmişti. Odasına giderken Brenda'yı kontrol etti. Kraliçe yatağını andıran antik yatakta bağdaş kurmuş, oturuyordu. Önünde o kocaman ders kitabı açıktı. Myron, dersine fazlasıyla konsantre olmuş Brenda'yı izledi. Yüzünde aynı sahalardaki gibi bir dinginlik vardı. Üzerine

pijama giymişti ve cildi hâlâ az önce aldığı duştan ötürü biraz nemliydi. Kafasında da havlu sarılıydı.

Brenda onu fark edip kafasını kaldırdı. Ona gülümsediği anda Myron midesinde bir kramp hissetti.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Böyle iyiyim," dedi. "Sen iş problemini çözebildin mi?"

"Hayır."

"Size kulak misafiri olmak istemezdim."

"Kafana takma."

"Sana daha önce söylediğim şey hâlâ geçerli. Menajerim olmanı istiyorum."

"Memnun olurum."

"Kâğıtları hazırlar mısın?"

Myron başını salladı.

"İyi geceler, Myron."

"İyi geceler, Brenda."

Başını öne eğip sayfayı çevirdi. Myron onu birkaç saniye daha izledi ve ardından yatmaya gitti.

On İkinci Bölüm

Bradfordlara giderken Win'in Jaguar'ını aldılar çünkü Win'in söylediği üzere, Bradfordlar "Taurus'tan anlamazdı." Win de öyle.

Win, Brenda'yı antrenman için bırakıp, Route 80'den, Myron lisedeyken başlayan genişletme çalışmasının artık tamamlanmış olduğu Passaic Caddesi'ne geçti. Son olarak, yaklaşık beş mil süren, dört şeritli, güzel bir yol olan Eisenhower Bulvarı'na çıktılar. Ah, New Jersey.

Bradford Çiftlikleri tabelasının bulunduğu kapıda bizi koca kulaklı bir güvenlik görevlisi karşıladı. Çoğu çiftlik, elektronik çitleri ve güvenlik görevlileriyle bilinirdi. Kimsenin havuçların ve mısırların olduğu yere geçmesini istemiyorlardı. Win pencereden eğilip adama gülümseyince, hemen karşılığını aldı. İçeri girerlerken Myron tuhaf bir ağrı hissetti. Çocukken kaç kez bu kapının önünden geçip, çitlerin arasından içerideki ünlü yeşil çimenlere bakarak oradaki macera dolu hayatı düşlemişti.

Elbette ki artık bunu daha iyi biliyordu. Win'in ailesinden kalan Lockwood malikânesini ve süper zenginlerin nasıl yaşadığını yakından görünce, burası tren yolu yanındaki bir gecekondu gibi gelmişti gözüne. Elbette ki güzeldi, ama güzel demek mutlu demek değildi. Vay canına! Bu konu çok derindi. Belki bir dahaki sefere Myron mutluluk parayla satılmaz sonucuna ulaşacaktı. Bizi izlemeye devam edin.

Etrafta dolaşan inekler ve koyunlar oranın bir çiftlik olduğu yanılsamasını kolayca sağlıyordu ama nostaljiden mi yoksa vergi borçlarının silinmesinden mi bilinmez, Myron'ın şüpheleri devam ediyordu. Filmlerdeki kraliçelerden bile daha çok kez bakıma girmiş beyaz çiftlik evine yönlendirildiler.

Gri frak giymiş, zenci bir ihtiyar kapıyı açtı ve kafasını hafifçe eğip onu takip etmelerini istedi. Koridorda, Gizli Servis elemanı gibi duran iki koruma vardı. Myron, Win'e baktı. Win başını salladı. Gizli Servis'ten değillerdi. Fedailerdi sadece. İçlerinden daha iri olanı, onlara kokteyl almak için mutfağa giriyorlarmış gibi gülümsedi. Bir tanesi iriydi. Diğeri de sıska. Myron, Mabel Edwards'ın kendisine saldıranlarla ilgili tarifini hatırladı. Dövmesini kontrol edemedikçe üstünde durmaya gerek yoktu ama yine de aklının bir köşesinde tutacaktı.

Uşak ya da erkek hizmetçi veya her kimse, onları kütüphaneye yönlendirdi. Üç katlı raflar tüm duvarları sarmıştı ve üzerlerindeki cam bölmede de ışık vardı. Oda silodan bozma gibi duruyordu ya da öyle bir hava vermeye çalışmışlardı.

Bunu söylemek zordu. Seriler halindeki deri ciltli kitaplara dokunulmamıştı. Odaya bordo renk hâkimdi. Portre lambalarının altında, eski yelkenli tabloları vardı. Odanın ortasında devasa bir antik küre vardı, Win'in ofisindekine hiç benzemiyordu. Zengin insanlar eski küreleri çok severdi, bu Myron için şaşırtıcı değildi. Belki de çok pahalı, ama hiçbir işe yaramıyor olduğu içindi.

Deriden yapılmış sandalye ve koltukların üzerinde altın rengi düğmeler vardı. Lambalar Tiffany'ydi. Sehpanın üzerinde, Shakespeare büstünün hemen yanında özenle açılmış şekilde duran bir kitap duruyordu. Köşede, üzerinde smokiniyle Rex Harrison oturmuyordu ama pekâlâ orada olabilirdi.

Odanın diğer tarafındaki kapı, daha doğrusu kitap rafı açıldı. Myron içeri yarı Bruce Wayne yarı Dick Grayson birinin Alfred'e seslenip, ardından da bir hışımla Shakespeare'in kafasını çalıp aynı hızla geldiği gizli yere geri gireceğini düşündü. Onun yerine içeri giren Arthur Bradford oldu. Yanında da kardeşi Chance vardı. Arthur çok uzun boyluydu, neredeyse iki metreydi, zayıftı ve uzun boylu insanların elli yaşını geçince olduğu gibi hafif kamburdu. Keldi ve kalan saçları da kısacık kesilmişti. Boyu daha kısa olan Chance'in dalgalı kahverengi saçları vardı ve yüzündeki çocuksu ifadeden yaşını çıkarmak neredeyse imkânsızdı. Ama Myron gazete haberlerinden onun Arthur'dan üç yaş küçük olduğunu, yani kırk dokuz yaşında olduğunu biliyordu.

Arthur, mükemmel bir politikacı rolünü oynayarak onlara doğru yaklaştı ve hem tokalaşmak hem de dokunulan

elin sadece ten olmadığını hissettirmek için elini uzattı.

"Windsor!" dedi Arthur heyecanla ve hayatı boyunca bu anı bekliyormuşçasına Win'in elini sıktı. "Seni görmek ne kadar güzel."

Chance de, dörtlü yapılan bir buluşmada kendisine çirkin kız kalan çocuk edasıyla Myron'a yaklaştı. Buna alışıktı.

Win hafifçe gülümsedi. "Myron Bolitar'ı tanıyor musun?"

Kardeşler, sokak dansçılarının fazlasıyla prova yapmaktan gelen ustalığı gibi bir ustalıkla sıktıkları elleri değiştirdiler. Arthur Bradford'la el sıkışmak, yağlanmamış, eski bir beyzbol eldiveniyle el sıkışmak gibiydi. Myron, biraz daha yakınlaşınca, Arthur Bradford'un iri kemikli, cüsseli ve kırmızı suratlı bir adam olduğunu gördü. Üzerinde takım elbise bulunmasına ve elleri manikürlü olmasına rağmen hâlâ bir çiftlik çocuğuydu.

"Hiç karşılaşmadık," dedi Arthur kocaman bir gülümsemeyle, "ama Livingston'da yaşayan herkes, hatta tüm New Jersey, Myron Bolitar'ı tanır."

Myron utangaç bir yüz ifadesi takındı, ama gözlerini kaçırmadı.

"Lisede top oynadığın zamandan beri seni izliyorum," diye devam etti Arthur büyük bir hayranlıkla. "Sıkı hayranınım."

Myron, Bradford'un Livingston Lisesi'nin spor salonuna adım atmadığını bildiği halde başını salladı. Gerçeği saptıran politikacı. Ne şaşırtıcı.

"Lütfen, Beyler, oturun."

Herkes deri koltuklarda yerini aldı. Arthur Bradford'un ikram ettiği kahveleri herkes kabul etti. Latin bir kadın kapıyı açtı ve Arthur Bradford ona, "*Café por favor*," dedi. Bir dilbilimci daha.

Win ve Myron koltukta oturuyordu. Kardeşler de onların tam karşısına denk gelen berjer koltuklarda oturuyordu. Kahve, bir sarayın balo salonuna layık, koltuğun iki katı büyüklükte bir tekerlekli arabayla geldi. Ardından Arthur Bradford, valilik koltuğunun adayı, yerinden kalkıp Myron ve Win'in kahvelerini bizzat verdi. Mütevazı adam. Bizden biri.

Herkes arkasına yaslandı ve hizmetkârlar ortadan kayboldu. Myron fincanı ağzına götürdü. Yeni edindiği kahve tiryakiliğiyle sorunu, sadece kahve dükkânlarının, otoparkta dolgu malzemesinin yanına iyi gidebilecek türden "gurme" kahvelerini içebilmesiydi. Evde yapılan kahveler onun seçici damak tadı için, sıcak bir öğleden sonra kanalizasyon ızgaralarından dökülen bir şey gibiydi. Bunu söyleyen adam da, mükemmel şekilde yıllandırılmış Merlot'la yeni üretilmiş bir Manischewitz arasındaki farkı anlayamayan biriydi. Ama Myron, Bradfordların ince porselen fincanlarıyla bir yudum aldıktan sonra, zenginler gibi olmuştu. İçtiği şey ona tanrısal bir içecek gibi gelmişti.

Arthur Bradford, Wedgwood fincan ve tabağını kenara koydu. Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak ellerini birleştirdi. "Öncelikle ikinizi burada görmekten duyduğum mutluluğu belirtmek isterim. Sizin desteğiniz benim için çok önemli."

Bradford, Win'e döndü. Win'in yüzü tamamen nötrdü.

"Lock-Horne Menkul Kıymetler'in Florham Park ofisini genişletme ve Bergen County'de yeni bir ofis açma isteğini anlıyorum," diye devam etti. "Eğer bu konuda herhangi bir desteğim olabilirse, Windsor, lütfen bana haber ver."

Win hiç yorum yapmadan başını salladı.

"Ayrıca Lock-Horne'un ilgilendiği devlet tahvilleri varsa, yine yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Arthur Bradford arkasına yaslandı. Sanki birinin kulaklarının arkasını kaşımasını bekler gibiydi. Win yine ona sadece başını sallayarak karşılık verdi. Uslu köpek. Bradford'u rüşvet alma aşamasına getirmesi çok sürmemişti, değil mi? Bradford boğazını temizleyerek dikkatini Myron'a yöneltti.

"Myron, bildiğim kadarıyla senin de bir spor menajerliği şirketin var."

Win'in kafa sallama hareketini taklit etmek istemişti, ama çok ileri gitmişti. Ne yaptığı anlaşılmamıştı bile. Genlerle ilgili bir durum olmalıydı.

"Eğer yardımcı olabileceğim bir şey varsa, lütfen söylemekten çekinme."

"Lincoln'ün odasında uyuyabilir miyim?" diye sordu Myron.

Kardeşler bir an donakalıp birbirlerine baktılar ve sonra birer kahkaha attılar. Kahkahaları, televizyonda program yapan din adamlarının saçları kadar gerçekti. Win, Myron'a döndü. Bakışıyla devam etmesini istiyordu.

"Gerçekten Bay Bradford..."

Kahkahasının arasında kırlent büyüklüğündeki elini kaldırıp, "Lütfen Myron, bana Arthur de," dedi.

"Arthur, tamam. Bizim için yapabileceğin bir şey var."

Arthur ve Chance'in kahkahaları, radyoda bitmekte olan bir şarkı gibi yavaş yavaş sustu. Suratları şimdi biraz daha ciddiydi. Oyun zamanı gelmişti. İkisi de öne eğildi. Şimdi Myron'ın problemini yeryüzündeki en içten kulaklarla dinleyeceklerdi.

"Anita Slaughter adında bir kadın hatırlıyor musun?" diye sordu Myron.

İyilerdi, ikisi de kültürlü politikacılardı ama bir anda şok tabancasıyla vurulmuş gibi donup kaldılar. Hemen toparlanarak hatırlamaya çalışır gibi bir tavır takındılar, ama şüphe yoktu. Çok gerilmişlerdi.

"Bu ismi çıkaramadım," dedi Arthur, düşünürken gösterdiği çabayı çocuk doğurmaya eşdeğer tutarak. "Chance?"

"İsim yabancı değil," dedi Chance, "Ama..." Başını salladı.

Yabancı değil. Politikacıların konuştuğu dili konuşurken bu cümleyi seveceksiniz.

"Anita Slaughter burada çalışmış," dedi Myron. "Yirmi yıl önce burada hizmetçilik yapmış."

Yine derin, beyni patlatırcasına bir düşünme. Eğer Rodin burada olsaydı, bu iki adamın bronzdan muhteşem heykellerini yapardı. Chance bir ipucu almak istercesine ağabeyine baktı. Arthur Bradford, aniden parmaklarını şaklatma-

dan önce bir süre daha poz vermeye devam etti.

"Tabii ya," dedi. "Anita. Hance, Anita'yı hatırlarsın."

"Evet, elbette," diye söze girdi Chance. "Sanırım soyadını hiç bilmiyormuşum."

İkisi de kötü bir haftada, sabah haberlerini sunan spikerler gibi gülümsüyordu.

"Sizin için ne kadar süre çalıştı?" diye sordu Myron.

"Bilmiyorum," dedi Arthur. "Bir ya da iki, sanırım. Tam olarak hatırlayamıyorum. Chance'le ben ev işleriyle ilgilenmezdik. Bu daha çok annemin işiydi."

Hâlâ "akla yakın inkâr" halindeydiler. İlginç. "İşten neden ayrıldığını hatırlıyor musunuz?"

Arthur Bradford'un gülümsemesi donmuştu ama gözlerinde bir şeyler oluyordu. Gözbebekleri büyümeye başlamıştı ve odaklanmakta güçlük çekiyordu. Chance'e döndü. O an ikisi de, bu beklemedikleri saldırıya karşı ne diyeceklerini bilemez haldeydi. Cevap vermek istemiyorlardı, ama Lock-Horne Menkul Kıymetler'in desteğini de kaybedemezlerdi.

Arthur başladı. "Hayır, hatırlamıyorum." Şüpheleniyorsan, kaç. "Ya sen Chance?"

Chance ellerini iki yana açarak çocuksu bir gülümsemeyle cevap verdi. "Buraya çok fazla insan gelip gitti." Nasıl olduğunu bilirsin, dermişçesine Win'e baktı. Ama Win'in gözleri her zamanki gibi açık vermiyordu.

"İstifa mı etmiş, kovulmuş mu?"

"Kovulduğunu sanmam," dedi Arthur hemen. "Annem bu konuda çok iyiydi. Neredeyse kimseyi kovmamıştır. Bu onun doğasına aykırı."

Bu adam tam bir politikacı. Cevap doğru olsun olmasın, ki Arthur Bradford cevabı gayet iyi biliyordu, zengin bir beyaz aile tarafından kovulmuş zenci bir hizmetçi basında iyi yankı bulmazdı. Bir politikacı bunu düşünüp tartar, cevabını saniyeler içinde hazırlar ve gerçeği daima algının bir adım gerisinde bırakırdı.

Myron bastırmaya devam etti. "Ailesine göre, Anita Slaughter ortadan kaybolduğu güne dek burada çalışmış."

İkisi de çok zekiydi ve, "Ortadan kaybolmak mı?" diye cevap verdiler, ama Myron onları faka bastırmaya kararlıydı. İnsanlar sessizlikten nefret ederdi ve sürekli bunu bozmak için bir şeyler yapardı. Bu eski bir polis taktiğiydi. Hiçbir şey söyleme ve bırak onlar, kendi açıklamalarıyla kendi mezarlarını kazsınlar. Politikacılarlayken de sonuç hep çok ilginç olurdu. Hep bu tip durumlarda çeneleri kapalı tutmaları gerektiğini bilecek kadar zeki olurlardı, ama genetik olarak bunu yapamazlardı.

"Üzgünüm," dedi Arthur en sonunda. "Az önce de dediğim gibi, bu işlerle hep annem ilgileniyordu."

"O zaman belki de onunla konuşmalıyım," dedi Myron.

"Korkarım ki annem pek iyi değil. Seksen yaşını geçti artık, canım benim."

"Yine de şansımı denemek isterim."

"Bu pek mümkün değil."

Sesindeki sertliği hissetmişti.

"Anlıyorum," dedi Myron. "Horace Slaughter'ın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Arthur. "Sanırım Anita'nın bir akrabası."

"Kocası," dedi Myron, Chance'e bakarak. "Onu tanıyor musun?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diye cevap verdi Chance. Hatırladığım kadarıyla. Sanık sandalyesinde oturmuş da kendini aklamak ister gibiydi.

"Telefon kayıtlarına göre, yakın dönemde birçok kez kampanya merkezinizi aramış."

"Kampanya merkezimizi çok fazla kişi arıyor," dedi Arthur. Küçük bir gülüşle de, "En azından öyle olduğunu sanıyorum," dedi.

Chance de güldü. İki kardeş de tam birer üçkâğıtçıydı.

"Evet, sanırım," dedi Myron, Win'e bakarak. Win başını salladı ve ayağa kalktılar.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Win. "Kendimiz çıkarız."

İki politikacı da şaşkın görünmemeye çalışıyordu. Chance sonunda dayanamadı. "Neydi bu şimdi?" Arthur bakışıyla onu susturdu. Tokalaşmak için ayağa kalktı, ama Myron ve Win çoktan kapıya gelmişti.

Myron dönüp en iyi Komiser Kolombo repliğiyle, "Komik," dedi.

"Ne?" dedi Arthur Bradford.

"Anita Slaughter'ı hatırlayamaman. Hatırladığını sanıyordum."

Arthur ellerini açtı. "Yıllardır burada çalışan çok fazla insan oldu."

"Doğru," dedi Myron kapıdan çıkarken. "Ama kaç tanesi karının cesedini buldu?"

İki kardeş buz kesmişti. Myron daha fazla beklemedi ve kapıyı bırakıp Win'in peşinden gitti.

On Üçüncü Bölüm

Arabayla kapıya doğru giderlerken Win, "Şimdi tam olarak ne başarmış olduk?" diye sordu.

"İki şey. Birincisi, bir şey saklayıp saklamadıklarını öğrenmek istiyordum. Artık sakladıklarını biliyorum."

"Neye dayanarak?"

"Hazırcevap yalanlarına ve kaçamak cevaplarına."

"Onlar politikacı," dedi Win. "Onlara kahvaltıda ne yediklerini bile sorsan ya yalan söylerler ya da kaçamak cevap verirler."

"Orada bir şeyler olup bittiğini düşünmüyor musun sen de?"

"Aslında," dedi Win, "Düşünüyorum. İkincisi nedir?"

"Onları işkillendirmek istedim."

Win gülümsedi. Bu fikir hoşuna gitmişti. "Sırada ne var Kemo Sabe?"

"Elizabeth Bradford'un zamansız ölümünü soruşturmalıyız," dedi Myron.

"Nasıl?"

"Güney Livingston Caddesi'ne gidelim. Nereden döneceğini söyleyeceğim."

Livingston Polis Karakolu, Livingston Belediye Binası'nın yanındaydı ve tam karşısında da Livingston Halk Kütüphanesi ile Livingston Lisesi vardı. Tam bir şehir merkeziydi. Myron içeri girip Memur Francine Neagly'yi sordu. Francine yolun karşısındaki liseden Myron'la aynı yıl mezun olmuştu. Şansının yaver gitmesini ve onu karakolda bulmayı umuyordu.

Girişteki masada oturan sert bakışlı memur Myron'a Memur Neagly'nin tipik polis konuşmasıyla "o anda orada bulunmadığını" belirtti, ama o sırada Neagly telsizden öğle yemeğinde Ritz Diner'da olacağını söyledi.

Ritz Diner gerçekten de çirkin bir yerdi. Yarım kalmış bir inşaatı andıran tuğla duvarları, sprey boyayla yosun yeşiline boyanmıştı ve somon rengi bir kapısı vardı. Carnival Cruise gemisi olsaydı bu renkler çok uygun olabilirdi. Myron buradan nefret ediyordu. Myron'ın en parlak dönemleri olan lise çağlarında bile, burası Heritage adında bayağı bir restorandı. Ardından Yunanlar tarafından işletilen, yirmi dört saat açık bir yer haline gelerek lise öğrencilerinin cuma ve cumartesi akşamları burger ve patates kızartması aldığı bir yer oldu. Myron ve arkadaşları üniversite ceketlerini giyip çeşitli ev partilerine gider ve geceyi burada bitirirdi. O partilerde

neler yaptığını hatırlamaya çalıştı ama aklına belirgin hiçbir şey gelmedi. Lisedeyken içki içmezdi, alkol onu hasta ederdi. İş uyuşturucuya gelince de tam bir Pollyanna'ydı. Peki o partilerde ne yapıyordu? Müziği hatırladı elbette ki, bangır bangır çalan Doobie Brothers, Steely Dan ve Supertramp, sözlerinden anlam çıkarmaya çalışılan Blue Oyster Cult şarkıları ('Bunu tozlu yolda senin kızına yapmak istiyorum' dediğinde *aslında* 'Yo adamım, ne düşünüyorsun Eric' demekti). Ara sıra bazı kızlarla takıldığını ve sonrasında da o kızlarla okul hayatları boyunca bir daha görüşmediğini hatırlıyordu. Ama zaten bu partiler böyleydi. O partilere bir şeyler kaçıracağınızdan korktuğunuz için giderdiniz. Ama aslında hiçbir şey olmazdı. Şimdi geri dönüp bakınca, hepsi birbirinden farksız, monoton bir hatıra.

Eski anılarından kalan ve en net hatırladığı şey, eve geç geldiğinde babasını koltukta uyurken bulduğuydu. Saat kaç olduğunun önemi yoktu. Sabah saat iki, üç. Myron hiç dışarı çıkma yasağı almamıştı. Ailesi ona güveniyordu. Ama babası her cuma ve cumartesi Myron gelene dek onu bekler, Myron anahtarı deliğe soktuğu anda da uyuyor numarası yapardı. Myron onun numara yaptığını biliyordu. Babası da Myron'ın bildiğini biliyordu. Ama yine de her seferinde bunu yapıyordu.

Win elini sallayıp onu gerçeğe döndürdü. "İçeri girecek misin, yoksa bu *nouveau** yapıya hayran hayran ve şaşkınlıkla bakmaya devam mı edeceğiz?"

---

* *Farklı ve moda olmuş. (ç.n.)*

"Arkadaşlarla buraya takılırdık," dedi Myron. "Lisedeyken."

Win önce restorana sonra da Myron'a baktı. "Topçuydunuz."

Myron, Win arabada bekledi. Francine Neagly'yi bar kısmında buldu. Onun yanındaki tabureye oturdu. Bir an önce konuya girmek için sabırsızlanıyordu.

"O polis üniforması," dedi Myron ve bir ıslık çaldı. "Çok kışkırtıcı."

Francine Neagly kafasını hamburgerinden kaldırmadı. "En iyi tarafı da, bunu bekârlığa veda partilerinde striptiz yaparken de kullanabiliyor olmam."

"Çok kârlı iş."

"Doğr..." Francine tam hamburgerinden ısıracaktı ki çığlık attı. "Ben hayatta olduğum sürece," dedi, "Yerel kahraman halkın içinde olacak."

"Lütfen yaygara koparma."

"Burada olmam iyi bir şey tabii. Eğer kadınlar kontrolden çıkarsa, onları senin için vurabilirim." Yağlı ellerini sildi. "Şehirden taşındığını duymuştum," dedi.

"Taşındım."

"Ben hâlâ buralardayım." Peçetelikten bir peçete daha aldı. "Çoğu şehirde insanların nasıl büyüyüp de o şehirden ayrılmak istediğini duyuyorsun. Ama herkes, geri gelip ailesini burada kurmak istiyor. Santola'yı hatırlıyor musun? Geri döndü. Üç çocuğu var. Friedy'yi hatırladın mı? Weinberg'lerin eski evinde oturuyor. İki çocuğu var. Jordan, St. Phil ci-

varında yaşıyor. Eski bir evi onardı. Üç çocuğu var, hepsi kız. Yemin ederim, bizim sınıftakilerin yarısı evlendi ve şehre geri döndü."

"Sen ve Gene Duluca ne oldu?" diye sordu Myron küçük bir gülümsemeyle.

Kahkaha attı. "Üniversitenin ilk yılında ayrıldım ondan. İğrençtik, ha?"

Gene ve Francine sınıfın çiftiydi. Öğle tatilini masada oturup yemek yiyip, bir yandan da öpüşerek geçiriyorlardı ve ikisinde de diş teli vardı.

"İğrençlikler Şehri," dedi Myron.

Bir ısırık daha aldı. "Vıcık vıcık bir şeyler söyleyip suratını gömmek istemez misin? Neye benzediğini görüyor musun?"

"Biraz daha zamanım olsaydı isterdim."

"Herkes aynı şeyi söylüyor. Neyse, senin için ne yapabilirim Myron?"

"Biz lisedeyken olan Bradfordlardaki ölüm olayını hatırlıyor musun?"

Isıracakken durdu. "Biraz," dedi.

"Departmandan bu konuyla kim ilgilenmişti?"

Yutkundu. "Dedektif Wickner."

Myron onu hatırladı. Gözünde hep aynalı güneş gözlükleri vardı. Küçükler Ligi'nde çok etkindi. Kazanmayı çooook kafasına takıyordu. Liseye geçtiklerinde çocuklardan nefret edip onlara tapmaktan vazgeçti. Parasını gençlerin oynadığı maçları izlemeye ayırıyordu. Ama Myron o

adamı hep sevmişti. Eski Amerikalı. Eski bir alet çantası kadar güvenilir.

"Hâlâ görevde mi?"

Francine başını salladı. "Emekli oldu. Bir göl evine yerleşti. Ama şehre çok sık geliyor. Tarlalarda takılıp millete el sallıyor. Saha arkasında bir duvara onun ismini vermişlerdi. Büyük de bir tören yapmışlardı."

"Affedersin, kaçırdım," dedi Myron. "Davanın dosyası hâlâ karakolda olabilir mi?"

"Ne kadar zaman önce olmuştu bu?"

"Yirmi yıl."

Francine ona baktı. Saçları lisedeki halinden daha kısaydı, diş telleri yoktu, ama bunun dışında neredeyse aynıydı. "Bodrum katta olabilir. Neden?"

"Ona ihtiyacım var."

"Demek öyle."

Başını salladı.

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Benden de o dosyayı sana getirmemi istiyorsun."

"Evet."

Ellerini peçeteyle sildi. "Bradfordlar çok güçlü adamlar."

"Bilmiyor muyum sence?"

"Onu utandıracak bir şey filan mı yapacaksın? Vali olmaya hazırlanıyor."

"Hayır."

"Buna ihtiyacın olması için gereçli bir sebebin olduğunu düşünüyorum."

"Evet."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin Myron?"

"Mecbur değilsem, hayır."

"Küçük bir ipucu da mı yok?"

"Bu olayın kaza olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Ona baktı. "Aksini iddia eden bir durum mu var?"

Başını salladı. "Bazı şüphelerim var."

Francine Neagly bir patates kızartması alıp inceledi. "Eğer bir şeyler bulursan Myron, bana geleceksin, tamam mı? Basına değil. Bürodakilere de değil. Bana."

"Anlaştık," dedi Myron.

Francine omuz silkti. "Tamam. Gidip şuna bir bakayım."

Myron ona kartını verdi. "Seni tekrar görmek güzeldi Francine."

"Aynı şekilde," dedi diğer lokmasını da yutarak. "Hey, hayatında biri var mı?"

"Evet," dedi Myron. "Senin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama madem lafı geldi, sanırım Gene'i özlüyorum."

On Dördüncü Bölüm

Myron, Jaguar'a geri bindi. Win arabayı çalıştırıp gaza bastı.

"Şu Bradford planın," dedi Win. "Onu kışkırtıp harekete geçirmekti, değil mi?"

"Öyleydi."

"O zaman tebrikler, yoldadır. Bradfordların bekleme odasındaki iki adam sen içerideyken buradan geçti."

"Şimdi de buradalar mı?"

Win başını salladı. "Muhtemelen yolun iki ucunu tutmuşlardır. Biri bizi alacak. Nasıl oynamak istersin?"

Myron biraz düşündü. "Henüz açık vermek istemiyorum. Bırak bizi takip etsinler."

"Nereye kadar, ey yüce insan?"

Myron saatine baktı. "Programın nasıl?"

"Saat ikide ofise gitmem gerek."

"Beni Brenda'nın antrenmanına bırakır mısın? Oradan geri dönerim."

Win başını salladı. "Ben şoförüm zaten."

New Jersey Otobanı'na gitmek için Route 280'e çıktılar. Win radyoyu açtı. Radyo reklamındaki kadın, telefonla sipariş yoluyla yatak alınmaması ve doğru yatağı almak için Sleepy's'deki "Yatak Uzmanı"na danışılması gerektiğini söylüyordu. Yatak uzmanı. Myron bunun bir master programı olup olmadığını merak etti.

"Silahın var mı?" diye sordu Myron.

"Silahımı arabada bıraktım."

"Torpidoyu aç."

Myron açtı. Üç tane silah ve birkaç kutu mühimmat vardı. Kaşlarını çattı. "Silahlı saldırı filan mı bekliyorsun?"

"Her zaman hazırlıklıyımdır," dedi Win. Silahlardan birini işaret etti. "Otuz sekizliği al. Doludur o. Koltuğun altında bir de kılıf var."

Myron istemiyormuş gibi yaptı ama gerçek şu ki, üzerinde sürekli silah olmalıydı.

Win, "Farkındasındır umarım, FJ pes etmeyecek," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Onu öldürmemiz lazım. Başka seçeneğimiz yok."

"Frank Ache'in oğlunu öldürmekten mi bahsediyorsun? Ondan sonra hayatta kalman mucize."

Win gülümsedi. "Çok mu zor?"

"Hayır," dedi Myron hemen. "Henüz bir şey yapma. Lütfen. Ben bir yolunu bulacağım."

Win omuz silkti.

Gişeden ve Vince Lombardi dinlenme noktasından geçtiler. Myron Meadowlands Spor Kompleksi'ni uzaktan gö-

rebiliyordu. Giants Stadyumu ve Continental Arena, Doğu Rutherford, New Jersey'deki geniş bataklık arazinin üzerindeydi. Myron profesyonel basketbol oynarkenki son atışını hatırlayınca bir süreliğine arenadan kafasını çevirdi. İşe yaramadı, ama Myron artık bunları geçmişti. Sevdiği şeyi yaparken sırtından para kazanmışlardı, ama işin gerçeği bunu kabul eden de kendisiydi. Bunu arkasında bırakarak ve yoluna bakmıştı; öfkesi de geçmeliydi.

Peki ya bu her gün aklındaysa?

"Biraz kurcaladım," dedi Win. "Genç FJ, Princeton'dayken, bir jeoloji profesörü onu sınavda kopya çekmekle suçlamış."

"Sonra?"

"Na, na, na. Na, na, na. Hey, hey, hey. Güle güle."

Myron ona baktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Cesedi hiç bulamamışlar," dedi Win. "Sadece dilini bulmuşlar. Onu da, zaten aynı cezayı vermesi beklenen profesöre göndermişler."

Myron boğazında bir yumru hissetti. "Bunu yapan Frank olmalı, FJ değil."

Win başını salladı. "Frank psikopatın teki, ama zamanını boşa harcamaz. Eğer bunu Frank yapmış olsaydı, birkaç renkli tehdit savurur, belki de birkaç nokta atışı yapardı. Ama birini bu şekilde öldürüp ortadan kaldırmak Frank'in tarzı değil."

Myron bunu düşündü. "Belki de Herman'la ya da Frank'le konuşmalıyız," dedi. "Onu peşimizden çekerler."

Win omuz silkti. "Onu öldürmek daha kolay."

"Lütfen yapma."

Yine omuz silkti. Yola devam ettiler. Win Grand Caddesi çıkışından çıktı. Sağ tarafta apartmanlardan oluşan devasa bir kompleks vardı. Seksenlerin ortalarında, New Jersey'de bunun gibi bir sürü kompleks inşa edildi. Bu, *Poltergeist*'teki kentsel yapılanma ya da vakur bir lunapark havasındaydı.

"Duygusal davranmak istemiyorum," dedi Myron, "Ama eğer FJ beni öldürmeyi başarırsa..."

"Onun cinsel organını lime lime edip tüm New England'a yayacağım keyif dolu birkaç hafta geçiririm," dedi Win. "Sonra da belki onu öldürürüm."

Myron ağız dolusu gülümsedi. "Neden New England?"

"New England'ı seviyorum," dedi Win. Sonra da ekledi: "Sen olmasan New York'ta tek başıma kalırım."

Win MODE düğmesine bastı ve CD çalar çalışmaya başladı. *Rent*'in müzikleriydi çalan. Sevimli Mimi Roger'dan mumunu yakmasını istiyordu. Harika bir parçaydı. Myron arkadaşına baktı. Win başka hiçbir şey söylemedi. Çoğu insana göre Win'in duygusallığı ancak bir kasabınki kadardı. Ama gerçekte, Win çok az insanı umursardı. O seçilmiş birkaç kişiye de şaşırtıcı şekilde açıktı; ölümcül elleri gibi, Win derinden vurur ve sonra da sıyrılmak için geri çekilirdi.

"Horace Slaughter'ın sadece iki kredi kartı varmış," dedi Myron. "Onları kontrol edebilir misin?"

"ATM kartı yok muymuş?"

"Sadece Visa."

Win başını sallayıp kart numaralarını aldı ve Myron'ı Englewood Lisesi'nde bıraktı. The Dolphins birebir savunma halinde koşturuyordu. Oyunculardan biri zikzaklar halinde top sürerken savunma oyuncusu da eğilerek ona yardım etti. İyi mücadeleydi. Çok yorucuydu ama iyi olmak için bu şarttı.

Kenarda yaklaşık yarım düzine insan vardı. Myron ön sırada bir yere oturdu. Saniyeler içinde koç ona doğru yöneldi. Saçları özenle taranmış, New York Dolphins logolu gömlek, gri eşofman altı, Nike ayakkabı giyen ve düdüğü olan bir kadındı.

"Bolitar sen misin?" diye sordu.

Sanki omurgası titanyumdan yapılmış bir heykel gibi yüzünü hiç aşağı düşürmüyordu.

"Evet."

"Adım Podich. Jean Podich." Eğitim çavuşu gibi konuşuyordu. Ellerini arkasında birleştirerek hafifçe topuklarının üzerinde yükseldi. "Seni oynarken izlemiştim. Muhteşemdin."

"Teşekkür ederim," dedi. Az kalsın sonuna *efendim* ekleyecekti.

"Hâlâ oynuyor musun?"

"Sadece seçmelerde."

"Güzel. Bir oyuncum bileğinden sakatlandı. Antrenman süresince onun yerini dolduracak birine ihtiyacım var."

"Pardon?" Koç Podich zamir kullanmaya tenezzül etmiyordu.

"Dokuz oyuncum var, Bolitar. Dokuz. On kişi lazım. Malzeme odasında bolca spor eşyası var. Ayakkabı da var. Git ve giyin."

Bu bir rica değildi.

"Dizliğe ihtiyacım var," dedi Myron.

"O da var Bolitar. Al her şeyi. Eğitmen sana yardım eder. Hadi adamım."

Ellerini çırparak yanından ayrıldı. Myron birkaç saniye olduğu yerde kaldı. Harika. İhtiyacı olan da buydu.

Podich düdüğü o kadar güçlü çaldı ki, iç organları fırlayacak gibiydi. Oyuncular durdu. "Onar tane serbest atış yapın," dedi. "Sonra maç."

Oyuncular ayrıldı. Brenda ona doğru koştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Üstümü değiştirmem lazım."

Brenda güldü.

"Ne oldu?" dedi.

"Malzeme odasında," dedi Brenda, "sadece Likra sarı şortlardan var."

Myron başını salladı. "O zaman birileri onu uyarmalı."

"Kimi?"

"Koçunu. Ben sarı likra şort giyersem kimse maça konsantre olamaz."

Brenda kahkaha attı. "Profesyonelliğimi koruyacağım. Ama eğer benim üzerime çıkıp basket atmaya kalkarsan poponu çimdiklerim."

"Buraya sadece oynamak için değil, aynı zamanda seni

eğlendirmek için de geldim," Myron.

"Ne kötü." Malzeme odasına kadar onunla beraber gitti. "Babama mektup yazan avukat," dedi, "Thomas Kincaid."

"Evet."

"Bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırladım. İlk burs aldığım zaman. On iki yaşındaydım. Görevli avukat oydu."

"Görevli derken ne demek istiyorsun?"

"Çeklerimi o imzalıyordu."

Myron durdu. "Burs için çek mi alıyordun?"

"Tabii ki. Bursum her şeyi kapsıyordu. Okul ücreti, yurt, ders kitapları. Harcamalarımı yazıyordum ve Kincaid de çeki imzalıyordu."

"Bu bursun adı neydi?"

"Onun mu? Hatırlamıyorum. Eğitim Sosyal Yardım ya da onun gibi bir şeydi."

"Kincaid buna ne kadar süre devam etti?"

"Tüm lise hayatım boyunca. Üniversiteye geçince spor bursu aldım, basketboldan da kazandım."

"Peki ya tıp fakültesi?"

"Onun için de başka bir bursum var."

"Aynı şekilde mi?"

"O farklı bir burs, eğer bunu kastediyorsan."

"Aynı şeyleri mi karşılıyor? Okul masrafı, yurt, ders kitapları."

"Evet."

"Yine bir avukattan mı geliyor?"

Başını salladı.

"Adını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi. "Rick Peterson. Roseland'de çalışıyor."

Myron biraz düşündü. Bir şeyler anlam kazanmaya başlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Brenda.

"Bana bir iyilik yap," dedi Myron. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. "Frau Brucha'yı benim için idare edebilir misin?"

Omuz silkti. "Denerim."

Brenda onu yalnız bıraktı. Malzeme odası çok büyüktü. Büroda seksen yaşında bir adam çalışıyordu. Myron'a bedenini sordu; o da söyledi. İki dakika sonra yaşlı adam elinde bir takım kıyafetle geldi. Mor tişört, mavi çizgili siyah çoraplar, beyaz koruyucu kayış, yeşil spor ayakkabı ve elbette ki sarı Likra şort.

Myron kaşlarını çattı. "Sanırım bir rengi unutmuşsunuz," dedi.

Yaşlı adam ona baktı." Kırmızı sporcu sutyeni de var, ilgini çekerse."

Myron bir an düşündü, sonra vazgeçti.

Tişörtünü ve koruyucu kayışını üzerine geçirdi. O şortu giymek dalgıç giysisi giymek gibiydi. Her şey sıkıştırılmış gibiydi, ama aslında o kadar da kötü bir his değildi. Telefonunu alıp eğitmenler odasına koştu. Yolda bir aynanın önünden geçti. Camın önünde uzun süre kalmış bir kutu boya kalemi gibi görünüyordu. Banklardan birine oturup ofisi aradı. Esperanza açtı.

"MB SportsReps."

"Cyndi nerede?" diye sordu Myron.

"Öğle yemeğinde."

Myron'ın gözünün önüne, Tokyo şehir merkezinde önüne çıkan her şeyi silip süpüren Godzilla geldi.

"Ayrıca kendisine sadece Cyndi denmesinden hoşlanmıyor," diye ekledi Esperanza. "O Koca Cyndi."

"Bu politik hassasiyette yaklaşamadığım için affet. Elinde Horace Slaughter'ın telefon konuşmalarının bir listesi var mı?"

"Evet."

"İçlerinde Rick Peterson diye bir avukat var mı?"

Sessizliği kısa sürdü. "Mannix'ten farkın yok," dedi. "Beş kez."

Myron'ın kafasında çanlar çalmaya başlamıştı. Böyle olunca hiç iyi bir şey çıkmazdı. "Başka mesaj var mı?"

"İki kez Cadı aradı."

"Ona böyle hitap etme lütfen," dedi Myron.

Bu yine de ona taktığı ismin düzelmiş haliydi. Önceleri "kaltak" diye hitap ettiğini düşünürsek... Myron kısa süre önce bu ikili arasındaki buzları eritmek için bir adım atmış ve Jessica'nın Esperanza'yı öğle yemeğine davet etmesini istemişti. Bu yemeğin ardından da, bunun yeryüzünde bir termonükleer erime olmadığı sürece mümkün olmayacağını görmüştü. Bu bazılarına kıskançlık gibi geliyordu, ama değildi. Beş yıl önce Jessica, Myron'ın canını yakmıştı. Esperanza tüm bunlara tanık olmuştu. O yıkımı gözleriyle görmüştü.

Bazı insanlar kincidir ve Esperanza da onları içinde tutup üzerlerine beton ve yapıştırıcı döküp, sıkı sıkı tutanlardan.

"Neden hâlâ buradan arıyor?" diye terslendi Esperanza. "Cep telefonu numaranı bilmiyor mu?"

"Onu sadece acil durumlarda kullanır."

Esperanza çorba içermiş gibi bir ses çıkardı. "Ne kadar olgun bir ilişkiniz var."

"Mesajı alabilir miyim lütfen?"

"Onu aramanı istiyor. Beverly Wilshire'daymış. Oda numarası altı yüz on sekiz. Kaltak Süiti olmalı."

Gerçekten gelişme büyüktü. Esperanza numarayı okudu. Myron not etti.

"Başka bir şey var mı?"

"Annen aradı. Bu akşamki yemeği unutma. Baban barbekü yapıyormuş. Halalar ve amcalar da gelecekmiş."

"Tamam, teşekkürler. Öğleden sonra görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum," dedi. Ardından da kapattı.

Myron arkasına yaslandı. Jessica iki kez aramış. Hmm.

Eğitmen, Myron'a bir dizlik uzattı. Myron ayağına geçirip bantla sıkılaştırdı. Eğitmen diz bölgesiyle özel olarak ilgilendi. Myron, Jessica'yı hemen arayıp aramamak konusunda biraz düşündü ve sonra hâlâ zamanı olduğuna karar verdi. Sünger yastık üzerine kafasını koyup Beverly Wilshire'ın numarasını tuşlayarak Jessica'nın odasını istedi. Ahize elindeymiş gibi hemen cevap verdi.

"Alo?" dedi Jessica.

"Merhaba hayatım," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Yere bir düzine fotoğrafını serdim," dedi. "Soyundum, tüm vücudumu yağladım ve fotoğraflarının üzerinde gelip gitmeye hazırlanıyordum."

Myron eğitmene döndü. "Eee, bir buz torbası alabilir miyim?"

Eğitmen şaşkın görünüyordu. Jessica kahkaha attı.

"Gidip gelmek," dedi Myron. "Güzel bir tabir."

"Ben bir yazarım," dedi Jessica.

"Nasıl oralar?"

"Güneşli," dedi. "Çok fazla güneş var."

"O zaman eve dön."

Sessizlik oldu. Ardından Jessica, "Sana iyi haberlerim var," dedi.

"Öyle mi?"

"*Kontrol Odası*'nı seçenekler arasına alan prodüksiyon şirketini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Benim de işe dahil olup senaryosunu yazmamı istediler. Harika değil mi?"

Myron hiçbir şey söylemedi. Göğsünün etrafında çelikten bir bant vardı sanki.

"Muhteşem olacak," diye devam etti aynı heyecanlı tonla. "Hafta sonları eve gelirim ya da sen buraya gelirsin arada. Buradan da iş alabilirsin, West Coast'ta da müşterilerin olur. Harika olacak."

Sessizlik. Eğitmen işini bitirip odadan çıktı. Myron ko-

nuşmaya korkuyordu. Saniyeler geçti.

"Böyle yapma," dedi Jessica. "Buna sevinmediğini biliyorum. Ama atlatacağız. Seni deli gibi özlüyorum, bunu biliyorsun ama Hollywood sürekli kitaplarımı bir kenara atıyor. Bu büyük bir fırsat."

Myron konuşmak için ağzını açtı, kapattı ve sonra yeniden denedi. "Lütfen eve dön."

"Myron..."

Gözlerini kapadı. "Bunu yapma."

"Bir şey yapmıyorum."

"Kaçıyorsun, Jessica. En iyi yaptığın şey bu."

Sessizlik.

"Bu hiç adil değil."

"Sıçmışım adaletine. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"O zaman eve dön," dedi.

Myron telefonu sıkı sıkı tutmuştu. Kasları gerilmişti. Arkadan Koç Podich'in lanet olasıca düdüğü çaldığını duydu.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun," dedi Jessica. "Hâlâ korkuyorsun."

"Sen de benim korkularımı dindirmek için çok fazla şey yaptın, değil mi?" Sesindeki keskinlikten korkmuştu.

Gözünün önünde eski bir görüntü belirdi. Doug. Doug adındaki adam. Beş yıl önce. Yoksa Dougie miydi adı? Myron böyle olduğuna emindi. Arkadaşlarının ona böyle hitap ettiğinden emindi. Hey Dougie, partileyelim mi, dostum? Belki de ona Jessie diyordu. Dougie ve Jessie. Beş yıl önce.

Myron onları basmıştı. O an kalbi külden yapılmışçasına un ufak oldu.

"Olanları değiştiremem," dedi Jessica.

"Biliyorum."

"O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Eve dönmeni istiyorum. Beraber olmamızı istiyorum."

Telefondaki cızırtı artmıştı. Koç Podich ona seslendi. Myron göğsünde bir şeylerin deli gibi attığını hissetti.

"Hata yapıyorsun," dedi Jessica. "Daha önce bağlanmayla ilgili bazı sorunlarım olduğunu biliyorum..."

"*Bazı* sorunların mı?"

"...ama bu aynı şey değil. Kaçmıyorum. Yanlış şeye takılıyorsun."

"Belki de öyle yapıyorumdur," dedi Myron. Gözlerini kapadı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Artık kapatmalıydı. Güçlü olmalıydı, gururlu davranmalıydı, acı çekmeyi bırakmalı ve telefonu kapatmalıydı. "Sadece eve dön," dedi. "Lütfen."

Aralarındaki uzaklığı, onları ayıran kıtayı ve aralarında kalan milyonlarca insanı hissedebiliyordu.

"İkimiz de derin bir nefes alalım," dedi Jessica. "Belki de bu telefonda konuşulacak bir şey değildir."

Sessizlik sürdü.

"Bak, bir toplantım var," dedi. "Sonra konuşalım, olur mu?"

Ardından kapattı. Myron elinde telefonla kalakaldı. Yalnızdı. Ayağa kalktı. Dizleri titriyordu.

Brenda onu kapıda karşıladı. Boynunda havlu vardı. Yüzü terden parlıyordu. Ona baktı ve, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Yok bir şey."

Gözlerini ona dikti. İnanmamıştı ama ısrar etmeyecekti.

"Çok yakışmış," dedi.

Myron kılığına baktı. "Kırmızı sporcu sutyeni de giyecektim," dedi. "Takım tamamlanmış olurdu."

"Çok hoş," dedi.

Zorla gülümsedi. "Hadi gidelim."

Koridorda yürümeye başladılar.

"Myron?"

"Efendim."

"Hep benden bahsediyoruz." Ona bakmadan yürümeye devam etti. "Bir kez de rolleri değişsek? Bence güzel olur."

Myron hiçbir şey söylemeden başını salladı. Clint Eastwood ya da John Wayne gibi biri olmayı tercih etse de, Myron sorunlarını içinde tutabilen, konuşmayan, sert bir adam değildi. Her zaman Win'e ve Esperanza'ya açılırdı. Ama konu Jessica'ya geldiğinde ikisi de yardımcı olamıyordu. Esperanza ondan o kadar nefret ediyordu ki, söz konusu Jessica olduğunda mantıklı düşünemiyordu. Win'e gelince, o zaten aşk konularında konuşmak için doğru adam değildi. Onun bu tip konulardaki görüşleri genelde "ürkütücü" oluyordu.

Sahanın başına geldiklerinde, Myron şortunu çekti. Brenda sorgulayan gözlerle ona bakıyordu. Kenarda duran iki adam vardı. Yırtık pırtık kahverengi takım elbisenin modayla

uzaktan yakından ilgisi yoktu. Yorgun yüzler, kısa saçlar, kocaman mideler. Myron'ın aklında şüpheye yer yoktu.

Polistiler.

Biri Brenda ve Myron'ı işaret etti. İki adam iç çekerek onlara döndü. Brenda şaşkındı. Myron ona biraz daha yaklaştı. Adamlar gelip tam önlerinde durdu.

"Brenda Slaughter siz misiniz?" diye sordu biri.

"Evet."

"Ben Mahwah Polis Departmanı'ndan Dedektif David Pepe. Bu da Dedektif Mike Rinsky. Bizimle karakola gelmenizi rica edeceğiz."

On Beşinci Bölüm

Myron öne atıldı. "Neyle ilgili?"

İki polis boş gözlerle baktı. "Sizin isminiz?"

"Myron Bolitar."

Birbirlerine baktılar. "Myron Bolitar kim?"

"Bayan Slaughter'ın menajeriyim," dedi Myron.

Polislerden biri ötekine baktı. "Çok hızlı oldu."

İkinci polis: "Ben de neden hemen avukatını çağırdığını merak ediyorum."

"Tuhaf ha?"

"Bence öyle." Baştan aşağı rengârenk olan Myron'a baktı. "Avukat gibi giyinmemişsiniz, Bay Bolitar."

"Gri ceketimi evde unuttum," dedi Myron. "Ne istiyorsunuz?"

İlk polis, "Bayan Slaughter'ı karakola götürmek istiyoruz," dedi.

"Tutuklu mu?"

Birinci Polis, İkinci Polis'e döndü. "Avukatlar, birilerini tutukladığımız zaman onlara haklarını okuduğumuzu bilmiyor mu?"

"Belki de diplomasını evde almıştır. Belki de o Sally Struthers okulundan mezundur."

"Aynı anda hem avukatlık hem de video tamirciliği diplomasını beraber almıştır."

"Evet, aynen öyle.

"Ya da belki Amerikan Barmenler Enstitüsü'ne gitmiştir. Çok zor bir eğitim programları olduğunu duymuştum."

Myron kollarını kavuşturdu. "Ne zaman isterseniz söyleyin, ama lütfen devam edin. Fazlasıyla komiksiniz çünkü."

Birinci Polis içini çekti. "Bayan Slaughter'ı karakola götürmek istiyoruz," dedi yeniden.

"Neden?"

"Konuşmak için."

Myron konuşmaya devam etti. "Neden onunla konuşmak istiyorsunuz?"

"Biz değil," dedi İkinci Polis.

"Doğru, biz değil."

"Biz sadece onu götürmekle yükümlüyüz."

"Eskort gibi."

Myron onların erkek eskortlar olmasıyla ilgili bir yorum yapacaktı ki, Brenda kolunu tuttu. "Gidelim," dedi.

"Zeki kadın," dedi Birinci Polis.

İkinci Polis de, "Yeni bir avukata ihtiyacı var," diye ekledi.

Brenda ve Myron sivil bir polis aracına bindi. Bunun sivil polis aracı olduğunu kör biri bile kolaylıkla söyleyebilirdi. Polislerin takım elbiseleriyle aynı tonda kahverengi bir sedandı; fazla antenli bir Chevrolet Caprice.

Yolculuğun ilk on dakikasında kimse konuşmadı. Brenda'nın yüzü sakindi. Koltukta, Myron'ın eline dokunana dek elini uzattı. Sonra da elini orada bırakıp Myron'a baktı. Eli sıcaktı. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama midesinin derinliklerindeki batıyormuş hissinden kurtulamıyordu.

Route 4'ten aşağı ve sonra da Route 17'den yukarı doğru gittiler. Mahwah. Neredeyse New York sınırında güzel bir banliyöydü. Mahwah belediye binasının arkasına park ettiler. Karakolun girişi arka taraftaydı. Polisler onları sorgu odasına yönlendirdi. Yere sabitlenmiş metal bir masa ve dört sandalye vardı. Lamba yoktu. Bir duvarın yarısı aynaydı. Burada neden tek taraflı bir ayna olduğunu, sadece hayatında hiç televizyon izlememiş biri anlamayabilirdi. Myron hâlâ bu şekilde kandırdıkları biri olup olmadığını merak ediyordu. Hiç televizyon izlememiş olsanız bile, polislerin sorgu odasında neden kocaman bir aynaya ihtiyacı olsun ki? Kibirden mi?

Yalnız kalmışlardı.

"Sence neden buradayız?" diye sordu Brenda.

Myron omuz silkti. Çok güzel bir fikri vardı. Ama şu an bir şey söylemek yersizdi. Çok geçmeden öğreneceklerdi. On dakika geçti. Bu iyiye işaret değildi. Bir beş dakika daha. Myron blöf yapmalarına karar verdi.

"Gidelim," dedi.

"Ne?"

"Burada beklemek zorunda değiliz. Gidelim."

Sanki duymuşlar gibi, kapı açıldı. İçeri bir adam ve bir kadın girdi. Adam, her yerinden kıllar fışkıran, varil gibi iri bir adamdı. Bıyıkları o kadar kalındı ki, takma kirpikle Teddy Roosevelt olmaya çalışmış gibiydi. Saçları çok önden başlıyordu ve kaşlarının nerede bitip, saçlarının nerede başladığını söylemek çok zordu. Politburo üyelerinden biri gibi görünüyordu. Pantolonunun ön kısmı mide bulandırıcı derecede dardı ve poposu olmadığı için ön kısmı daha da büyük görünüyordu. Gömleği de aynı şekilde çok dardı. Yakası onu boğuyor gibiydi. Kıvrılmış gömlek kolları kıvrılmış sanki koluna turnike uygulamış gibiydi. Yüzü kıpkırmızıydı ve sinirliydi.

Sınıflandırmak gerekirse, bu Kötü Polis'ti.

Kadında gri bir etek, bel kısmında dedektiflik rozeti ve üstünde de yüksek yakalı beyaz bir bluz vardı. Otuzlarının başında, sarışın, çilli ve pembe yanaklıydı. Sağlıklı görünüyordu. Eğer dana etli bir başlangıç yemeği olsaydı, kesinlikle süt dana olurdu.

Onlara gülümsedi. "Sizi beklettiğimiz için üzgünüz." Gülümsemeye devam ediyordu, hatta dişleri görünüyordu. "Ben Dedektif Maureen McLaughlin. Bergen County Savcılık Ofisi'nde çalışıyorum. Bu da Dedektif Dan Tiles. Mahwah Polis Departmanı'nda çalışıyor."

Tiles hiçbir şey söylemedi. Kollarını kavuşturarak sanki Myron onun bahçesine işeyen bir serseriymiş gibi ona baktı. Myron da ona baktı.

"Tiles," diye tekrar etti Myron. "Banyomdaki porselen şeyler gibi mi?"

McLaughlin gülümsemeye devam etti. "Bayan Slaughter, size Brenda diye hitap edebilir miyim?"

Şimdiden arkadaşça davranmaya başlamıştı.

Brenda, "Evet Maureen," diye cevap verdi.

"Brenda, eğer bir mahsuru yoksa sana birkaç soru sormak istiyorum."

Myron, "Neyle ilgili?" dedi.

Maureen McLaughlin ona da gülümsemeyle karşılık verdi. Çilleri onu daha neşeli gösteriyordu. "Size ne ikram edebilirim? Kahve olur mu? Ya da soğuk bir içki?"

Myron ayağa kalktı. "Kalk gidelim Brenda."

"O-oo," dedi McLaughlin. "Durun bir saniye, olur mu? Sorun nedir?"

"Sorun bize neden burada olduğumuzu söylememeniz," dedi Myron. "Ayrıca normal bir konuşmada *içki* sözcüğünü kullandınız?"

Tiles ilk kez konuştu. "Söyle onlara," dedi. Ağzı hiç kıpırdamamıştı ama burnunun altındaki çalılıkta bir hareket olmuştu. Yosemite Sam gibi.

McLaughlin çılgına dönmüş gibiydi. "Bunu öyle hemen söylemem Dan. Bu..."

"Söyle onlara," dedi Tiles yeniden.

Myron onları izliyordu. "Siz bunu çalışıp da mı geldiniz?" Bunun ardından neyin geleceğini biliyordu. Duymak istemiyordu.

"Lütfen," dedi McLaughlin. Gülümsemesi gitmişti. "Lütfen oturun."

İkisi de yavaşça sandalyelerine oturdular. Myron ellerini birleştirip masanın üzerine koydu.

McLaughlin kelimelerini özenle seçiyordu. "Erkek arkadaşın var mı Brenda?"

"Çöpçatan hizmeti mi veriyorsunuz?" diye sordu Myron.

Tiles duvarın yanından ayrıldı. Myron'ın yanına gelip sağ elini tuttu. Onu bırakıp sol elini tuttu. İnceledi. Midesi bulanmış gibi bakıp bıraktı.

Myron şaşırmış görünmek istemiyordu. "Palmolive," dedi. "Çok yumuşak yapıyor."

Tiles yine yerine gidip kollarını kavuşturdu. "Anlat onlara," dedi tekrar.

McLaughlin'in gözleri artık sadece Brenda'nın üzerindeydi. Öne eğilip sesini iyice alçalttı. "Baban öldü Brenda. Cesedini üç saat önce bulduk. Çok üzgünüm."

Myron kendini tutuyordu ama her söz meteor gibi geliyordu. Masaya tutunup başının dönmesini durdurmak istedi. Brenda hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesi değişmedi ama yutkunmaya başladı.

McLaughlin baş sağlığı için çok vakit ayırmadı. "Bunun çok zor olduğunu biliyorum, ama yine de sana birkaç soru sormamız gerek."

"Çıkın dışarı," dedi Myron.

"Ne?"

"Senin ve Stalin'in bu odadan defolup gitmesini istiyorum. Görüşme sona ermiştir."

Tiles, "Sakladığın bir şey mi var Bolitar?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle kurt adam. Şimdi defol git."

Brenda hâlâ kıpırdamıyordu. McLaughlin'e bakıp tek bir kelime edebildi. "Nasıl?"

"Ne nasıl?"

Brenda yutkundu. "Nasıl öldürülmüş?"

Tiles neredeyse odayı boydan boya geçti. "Öldürüldüğünü nereden biliyorsun?"

"Ne?"

"Biz cinayetle ilgili hiçbir şey söylemedik," dedi Tiles. Kendiyle gurur duyuyordu. "Sadece babanın öldüğünü söyledik."

Myron gözlerini devirdi. "Bizi faka bastırdın Tiles. İki polis bizi buraya kadar sürüklüyor, karşımızda Sipowicz ve Simone'u oynuyor, sonra da biz nasıl oluyorsa babasının normal sebeplerle ölmediğini anlıyoruz. Ya psişiğiz ya da bunu biz yapmışızdır."

"Kapa çeneni, pislik herif."

Myron sandalyesini yere düşürerek, hızla ayağa kalktı. Tiles'le burun buruna geldi. "Defol."

"Yoksa?"

"Devamını görmek ister misin, Tiles?"

"Memnuniyetle."

McLaughlin aralarına girdi. "İkiniz de bu sabah biraz fazla mı testosteron salgıladınız? Geri çekilin, ikiniz de."

Myron, gözlerini Tiles'den ayırmadı. Arka arkaya birkaç derin nefes aldı. Mantıksız davranıyordu. Farkındaydı. Kontrolünü aptalca kaybetmişti. Oyununa geri dönmeliydi. Horace ölmüştü. Brenda'nın başı dertteydi. Sakin olmak zorundaydı.

Myron sandalyesini kaldırıp geri oturdu. "Kendi aramızda bir görüşme yapana dek müvekkilim sizinle konuşmayacak," dedi.

"Neden?" dedi Brenda. "Nedir bu kadar önemli olan?"

"Senin yaptığını düşünüyorlar," dedi Myron.

Bu onu şaşırtmıştı. Brenda McLaughlin'e döndü. "Şüpheli miyim?"

McLaughlin, dostça bir "ben senden yanayım" hareketi yaptı. "Hey, birilerinden şüphelenmek ya da şüphelenmemek için henüz çok erken."

"Bu polis dilinde evet demek oluyor," dedi Myron.

"Kapa çeneni pislik," dedi Tiles yine.

Myron onu duymazdan geldi. "Onun sorusuna cevap ver McLaughlin. Babası nasıl öldürüldü?"

McLaughlin arkasına yaslanarak seçeneklerini tarttı. "Horace Slaughter başından vurulmuş."

Brenda gözlerini kapadı.

Dan Tiles yine yaklaştı. "Yakın mesafeden," diye ekledi.

"Doğru, yakın mesafeden. Kafasının arkasından vurulmuş."

"Yakın mesafeden," diye tekrarladı Tiles. Yumruklarını

masaya koydu. Biraz da öne eğildi. "Sanki katili tanıyormuş gibi. Sanki güvendiği biriymiş gibi."

Myron parmağını ona doğru kaldırdı. "Bıyığına yemek takılmış. Sanırım çırpılmış yumurta filan."

Tiles neredeyse Myron ile burunları birbirine değecek kadar yaklaştı. Büyük gözenekleri vardı. Gerçekten de büyüktü. Myron bir tanesinin içine düşmekten korktu. "Davranışlarından hoşlanmıyorum pislik."

Myron da biraz yaklaştı. Ardından burnunu onunkine sürtüp sağa sola gitti. "Eğer Eskimo olsaydık," dedi Myron, "Şimdi nişanlanmış sayılırdık."

Tiles bunun üzerine geri çekildi. Doğrulunca da, "Pisliğin teki gibi davranman gerçekleri değiştirmeyecek. Horace Slaughter yakın mesafeden vuruldu."

"Bu da çömelmiş olduğu anlamına geliyor Tiles. Eğer gerçek bir polis gücünün parçası olsaydın, çoğu kiralık katilin kurbanlarını yakın mesafeden bu şekilde vurduğunu bilirdin. Aile üyelerinin değil." Myron'ın bunun doğru olup olmadığına dair en ufak bir fikri yoktu, ama kulağa hoş geliyordu.

Brenda boğazını temizledi. "Nerede vurulmuş?"

"Affedersin?" dedi McLaughlin.

"Söyledim ya, başından."

"Hayır, yani hangi şehirde?"

Elbette ki neyi sormaya çalıştığını biliyorlardı, ama ona söylemekten kaçınıyorlardı.

Myron soruya cevap verdi. "Burada, Mahwah'da bu-

lunmuş." Sonra Tiles'e döndü. "Magnum PI'ın bir şey söylemesine gerek yok, bunun için Mahwah polis karakolundayız. Buraya getirilmemizin tek sebebi cesedin burada bulunmuş olması."

McLaughlin doğrudan cevap vermedi. Ellerini önünde birleştirdi. "Brenda, babanı en son ne zaman gördün?"

"Cevap verme," dedi Myron.

"Brenda?"

Brenda, Myron'a baktı. Büyüyen gözleri odaklanamıyordu. Kendini tutmaya çalışıyordu ama acı kendini göstermeye başlamıştı. Sesi yalvarır gibiydi. "Bunu yapalım ve bitsin, olur mu?"

"Ben sana tam tersini öneririm."

"Güzel öneri," dedi Tiles. "Eğer saklayacak bir şeyleriniz varsa."

Myron, Tiles'e baktı. "Ayırt edemiyorum. O gerçekten bıyık mı yoksa burun kılların mı o kadar uzamış?"

McLaughlin ağırbaşlılığını korudu, suçlunun arkadaşı havasındaydı. "Durum bu, Brenda. Eğer sorularımıza şimdi cevap verirsen, bu iş burada biter. Eğer direnirsen, nedenini merak ederiz. Bu iyi bir şey değil Brenda. Bir şeyleri gizlemeye çalışıyormuşsun gibi duruyor. Bir de bunun medya kısmı var."

Myron elini kaldırdı. "Ne?"

Tiles söze girdi. "Sakin ol pislik. Sen ona avukatlık yaparsan, biz de medyaya onun şüpheli olduğunu ve işbirliği yapmaya yanaşmadığını söyleriz." Gülümsedi. "Bayan Sla-

ughter eğer şanslıysa kondom kampanyalarına destek verir."

Derin bir sessizlik oldu. Menajere yaşadığı yerle ilgili saldırmaktı bu.

"Babanı en son ne zaman gördün, Brenda?"

Myron söze girecekti ki, Brenda elini onun kolunun üzerine koyup onu susturdu. "Dokuz gün önce."

"Ne şekilde?"

"Onun evindeydik."

"Lütfen devam et."

"Neye devam etsin?" diyerek araya girdi Myron. Avukatlığın yirmi altıncı kuralı: Sorgunuzu yapan kişiye, polis ya da avukat, asla uzun uzun anlatmayın. "Ona babasını en son ne zaman gördüğünü sordun. O da söyledi."

"Ne şekilde olduğunu sormuştum," diye cevap verdi McLaughlin. "Brenda, o ziyaret sırasında neler olduğunu anlatır mısın?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Brenda.

Bu onu Myron'dan bir adım öteye taşımıştı.

Maureen McLaughlin başını salladı. "Dosyamda yeminli bir şikâyet var." Metal masanın üzerinden bir kâğıt parçası uzattı. "Bu senin imzan mı, Brenda?"

"Evet."

Myron kâğıdı alıp incelemeye başladı.

"Bu babanla son görüşmeni tam anlamıyla açıklıyor mu?"

Brenda'nın gözleri dolmuştu. "Evet."

"Bu kâğıtta yazana göre, babanı ziyarete gittiğin gün,

yani onu son gördüğün gün, baban sana hem sözlü hem de fiziksel saldırıda bulundu. Bu doğru mu?"

Myron sessiz kaldı.

"Beni tartakladı," dedi Brenda.

"Uzaklaştırma emri istemek senin için çok zor olmuş olmalı, değil mi?"

Myron mevzuyu takip etmeye çalışıyordu, ama zorlu sulardaki bir şamandıra gibiydi. Horace kendi kızına saldırmıştı ve artık ölüydü. Myron bununla başa çıkmalı, mücadeleye geri dönmeliydi.

"Didiklemeyi kes," dedi Myron, sesi kısık ama güçlüydü. "Elinde belge var, onun için devam et."

"Brenda, lütfen bize babanın sana ne yaptığını anlat."

"Beni itti," dedi.

"Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Hayır."

"Hayır derken, bana mı söylemek istemiyorsun, yoksa nedenini bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Seni sadece tartakladı mı?"

"Evet."

"Onun evine gittin. 'Merhaba baba,' dedin. Sonra o da sana bağırıp çağırmaya başlayarak seni itti. Bize söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Brenda yüzündeki sakin ifadeyi korumaya çalışıyordu ama fay hatlarında sarsıntı başlamıştı ve yüzeyde çatlaklara sebep olması an meselesiydi.

"Bu kadar yeter," dedi Myron.

Ama McLaughlin devam etti. "Bize söylemeye çalıştığın bu mu, Brenda? Babanı kışkırtacak hiçbir şey olmadı mı?"

"Sana artık hiçbir şey söylemeyecek, McLaughlin. Yeter."

"Brenda..."

"Buradan çıkıyoruz." Myron, Brenda'nın kolundan tutup ayağa kalkması için yönlendirdi. Tiles kapının önünü kapatmaya gitti.

McLaughlin konuşmaya devam etti. "Sana yardım edebiliriz Brenda. Ama bu son şansın. Bu kapıdan çıktığın anda, cinayet şüphesiyle beraber yaşayacaksın."

Brenda transa geçmiş ruh halinden bir anda çıktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Blöf yapıyorlar, Brenda."

"Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorsun, değil mi?" dedi McLaughlin. "Baban öldü. Henüz otopsi yapmadık, ama yaklaşık bir hafta önce öldüğünü tahmin ediyoruz. Sen zeki bir kızsın Brenda. Parçaları sen birleştir. İkinizin bazı sorunları vardı. Senin çektiğin acının belgeleri elimizde. Dokuz gün önce sana saldırdı. Sen de onu kendinden uzak tutmak için mahkemeye başvurdun. Bizim teorimiz, babanın bu uzaklaştırma emrine uymadığı yönünde. Belli ki şiddet dolu bir adam, muhtemelen de senin sadakatsizliğine çok sinirlendi. Olan bu mu, Brenda?"

Myron, "Cevap verme," dedi.

"Bırak da sana yardım edeyim. Baban mahkeme emrine sadık kalmadı, değil mi? Peşinden geldi, değil mi?"

Brenda hiçbir şey söylemedi.

"Sen onun kızıydın. Ona itaatsizlik ettin. Onu toplum içinde o kadar küçük düşürdün ki, o da sana dersini vermek istedi. Sana daha önce saldırmış olan bu iriyarı adam yine senin peşinden gelince de başka çaren kalmamıştı. Onu vurdun. Bu meşru müdafaa, Brenda. Bunu anlıyorum. Ben olsam, ben de aynı şeyi yapardım. Ama eğer şimdi bu kapıdan çıkarsan, Brenda, sana yardım edemem. O zaman bu dava soğukkanlı bir katilin işiymiş gibi algılanır. Çok basit ve açık."

McLaughlin onun elini tuttu. "Bırak sana yardım edeyim Brenda."

Oda sessizliğe gömülmüştü. McLaughlin'in çilli yüzünde o ağırbaşlı ifade ve samimiymiş gibi görünen o kusursuz maske vardı. Myron, Tiles'e baktı. Tiles de hemen diğer tarafa döndü.

Myron bundan hoşlanmamıştı.

McLaughlin kendince küçük bir teori uydurmuştu. Mantıklıydı. Myron ikisinin de buna neden inandıklarını anlayabiliyordu. Baba ve kız arasında kötü bir olay yaşanmıştı. Belgelerle kanıtlanmış bir istismar hikâyesi. Bir mahkeme kararı..."

Telefonunu eline aldı.

Myron yeniden Tiles'e baktı. Tiles hâlâ göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Sonra Myron gömlekteki kan lekesini hatırladı. Polislerin bundan haberi yoktu, olamazdı...

"Babasını görmek istiyor," dedi Myron bir anda.

Herkes ona baktı. "Pardon?

"Ceset. Horace Slaughter'ın cesedini görmek istiyoruz."

"Bu çok gerekli değil," dedi McLaughlin. "Biz onu parmak izlerinden teşhis ettik. Buna gerek yok..."

"Bayan Slaughter'ın babasının cesedini görme isteğine karşı mı geliyorsunuz?"

McLaughlin geri adım attı. "Elbette ki hayır. Eğer gerçekten istediğin buysa Brenda..."

"İstediğimiz bu."

"Brenda'yla konuşuyorum."

"Ben onun avukatıyım, dedektif. Benimle konuşun."

McLaughlin durdu. Sonra başını sallayıp Tiles'e döndü. Tiles omuz silkti.

"Peki, o zaman," dedi McLaughlin. "Sizi oraya götürelim."

On Altıncı Bölüm

Bergen County Adli Tıp Ofisi, küçük bir ilkokul gibi görünüyordu. Tek katlıydı, tuğlaydı ve herhangi bir insanın inşa edebileceği türden bir binaydı. Ama sonuçta bir morgdan daha fazla ne beklenebilirdi ki? Bekleme salonundaki koltukları plastiktendi ve sıkışmış bir sinir kadar konforluydu. Myron buraya daha önce bir kez gelmişti, Jessica'nın babası öldürüldükten kısa süre sonra. İyi bir hatıra değildi.

"İçeri girebiliriz," dedi McLaughlin.

Brenda yürüdükleri kısa koridor boyunca Myron'ın yanından ayrılmadı. Myron da elini onun beline koydu. Onun dokunması Brenda'yı rahatlatıyordu. Bunu biliyordu. Bunun bu kadar iyi hissettirmemesi gerektiğini de biliyordu.

Parlayan metal ve fayanslardan oluşan bir odaya girdiler. Dolaplar büyük çekmeceler gibiydi. Köşede, bir plastik poşetin içinde güvenlik görevlisi üniformasına benzer bir giysi duruyordu. Bütün aletler, malzemeler ve ne varsa, hepsi üzerleri çarşafkaplı olarak diğer köşedeydi. Aynı şekilde or-

tada duran masa da. Myron çarşafın altındaki cesedin iri yarı bir adama ait olduğunu gördüğü anda anlamıştı.

Tekerlekli sedyenin etrafında toplanmadan önce, kapının önünde bir süre beklediler. Myron'ın adli tabip olduğunu düşündüğü bir adam, hiçbir tantana yaratmadan örtüyü kaldırdı. Bir an Myron polislerin kimlikleri karıştırdığını düşündü. Anlamsız bir umuttu çünkü bunu dayandıracağı hiçbir gerçek yoktu. Gerçeği bilmesine rağmen bunun, birini teşhis etmeye gelen herkesin hissedebileceği bir şey olduğundan emindi; mükemmel bir hata yapılmış olması umuduyla... Tamamen insani bir durumdu.

Ama ortada hata filan yoktu.

Brenda'nın gözleri doldu. Başını sallayarak dudaklarını büktü. Eliyle ıslanan yanağını sildi.

"Bu kadar yeter," dedi McLaughlin.

Adli tabip çarşafı geri örtmeye başladı. Ama Myron uzanıp adamın elini tutarak onu durdurdu. Eski dostundan geriye kalana baktı. Gözyaşlarının akacağını hissedip kendini zor tuttu. Şimdi hiç sırası değildi. Buraya başka bir amaç için gelmişti.

"Kurşun yarası," dedi Myron, sesini toparlamıştı. "Kafasının arkasında mı?"

Adli tabip, McLaughlin'in yüzüne baktı. McLaughlin başını salladı. "Evet," dedi adli tabip. "Buraya geldiğinizi duyunca onu temizledim."

Myron, Horace'ın sağ yanağını işaret etti. "Bu nedir?"

Adli tabip gergin görünüyordu. "Cesedi tam olarak in-

celeme fırsatı bulamadım henüz."

"Sizden inceleme istemedim, Doktor. Bunun ne olduğunu sordum."

"Evet, anladım. Ama otopsi yapana dek herhangi bir fikir beyan etmek istemiyorum."

"Pekâlâ, Doktor, bu bir çürük," dedi Myron. "Ölmeden önce olmuş. Canlılığından ve renginden bunu anlayabilirsiniz." Myron'ın yine bunun doğru olup olmadığıyla ilgili bir fikri yoktu ama devam etti. "Burnu da kırık gibi duruyor, öyle değil mi, Doktor?"

"Buna cevap verme," dedi McLaughlin.

"Cevap vermeye mecbur değil." Myron, Brenda'yı, bir zamanlar babası olan o içi boş kabuktan uzaklaştırmaya başladı. "İyi denemeydi, McLaughlin. Bize bir taksi çağırın. Size başka hiçbir şey söylemeyeceğiz."

Dışarıda yalnız kaldıklarında Brenda, "Bana tüm bunların ne anlama geldiğini söyler misin?" dedi.

"Seni kandırmaya çalışıyorlardı."

"Nasıl?"

"Onların argümanına göre, diyelim ki babanı öldürdün. Polis seni sorgulamaya başlıyor. Geriliyorsun. Sonra sana bir anda mükemmel bir kaçış fırsatı sunuyorlar."

"Meşru müdafaa meselesi."

"Doğru. Hukuken mazur görülebilir cinayet. Senin yanındaymış, seni anlıyormuş gibi görünüyorlar. Sen de katil

olarak, onlara güveniyorsun, anladın mı?"

"Eğer katil ben olsaydım, evet bunu yapardım."

"Ama görüyorsun ki, McLaughlin ve Tiles'in bu morluklardan haberi vardı."

"Yani?"

"Eğer kendini korumak için babanı vurmuş olsaydın, o zaman neden öncesinde darp edilmiş?"

"Anlamadım."

"Bu iş böyledir. Seni itiraf etmeye zorlarlar. Onlar ne derse onu yaparsın, sana bir saldırı ve onu vurmaya mecbur kaldığın gibi bir senaryoyla gelirler. Ama eğer olay buysa, o zaman o morluklar nereden çıktı? McLaughlin ve Tiles birdenbire, olayların senin tarafındaki versiyonuna ters düşen bu yeni fiziksel kanıtı uydurdu. Böyle yapınca da seni neyle karşı karşıya bıraktılar? Vazgeçemeyeceğin bir itirafla. Ellerinde bu delille, morlukların meşru müdafaa olduğunu gösteremezler. Kendi kendini çürütmüş oldun."

Brenda ne demek istediğini anladı. "Yani birinin ölmeden önce onu darp ettiğini biliyorlardı?"

"Doğru."

Kaşlarını çattı. "Ama onu benim o şekilde dövmüş olabileceğime gerçekten inanıyorlar mı?"

"Muhtemelen, hayır."

"O zaman anladıkları şey ne?"

"Belki de bir beyzbol sopasıyla onun karşısına çıkıp şaşırttın. Ama muhtemelen, ki asıl kurnazlık burada, senin bir suç ortağın olduğunu düşünüyorlar. Tiles'in ellerimi nasıl kontrol ettiğini gördün mü?"

Başını salladı.

"Parmak kemiklerimde morluk ya da herhangi bir travma belirtisi aradı. Birine yumruk atarsan, elinden muhakkak anlaşılır."

"Bana erkek arkadaşım olup olmadığını da mı bu yüzden sordu?"

"Aynen öyle."

"Polise kanlı gömlekten bahsetmemeli miyiz?"

"Emin değilim. Bunu biraz düşüneyim. Bu polisler senin yaptığını düşünüyor. Şimdi de çıkıp, onlara üzerinde babanın kanı olan bir gömlek göstereceksin. Bu bizim işimize mi yarar, yoksa bize zarar mı verir?"

Brenda başını sallayarak hızla yürüyüp gitti. Nefes alıp verişi yine komik bir hal almıştı. *Fazla hızlı*, diye düşündü Myron. Geride kaldı ve ona yalnız kalması için biraz zaman tanıdı. İçi acımaya başlamıştı. Annesi ve babası onu terk etmişti, kardeşi de yoktu. Bu nasıl bir his olabilir ki?

Birkaç dakika sonra taksi geldi. Brenda tekrar ona döndü.

"Seni nerede bırakmamı istersin?" diye sordu Myron. "Arkadaşının evine mi? Halana mı?"

Biraz düşündü. Sonra başını salladı ve onunla göz göze geldi. "Aslında," dedi, "seninle kalmak istiyorum."

On Yedinci Bölüm

Taksi, Bolitar'ın Livingston'daki evine doğru gitti.

"Başka bir yere de gidebiliriz," diye tekrar sordu Myron.

Başını salladı. "Sadece bana bir iyilik yap."

"Nedir?"

"Onlara babamdan bahsetme. Bu gece olmaz."

Myron içini çekti. "Tamam, tabii."

Sidney amca ve Selma yenge çoktan gelmişti. Aynı şekilde Bernie Amca ve Sophie Yenge de çocuklarıyla beraber evdeydi. Taksiciye parayı öderken diğer arabalar da yanaştı. Annesi otoparka doğru çıkıp Hamas teröristlerinin elinden kurtulmuş gibi Myron'a sarıldı. Aynı şekilde Brenda'ya da sarıldı. Diğerleri de onu izledi. Babası arka bahçede, barbekünün başındaydı. Artık gazlı bir ızgara kullanıyorlardı çok şükür, böylece yakıtın miktarını bir hortumla ayarlayabiliyordu. Kafasında kontrol kulesinden daha yüksek bir aşçı şapkası, üzerinde de önünde ISLAH OLMUŞ VEJETARYEN yazan bir önlük vardı. Brenda'yı müşterisi olarak tanıştırdı. An-

nesi kıvrak bir hareketle Brenda'yı Myron'ın yanından çekip evi gezdirmeye götürdü. Hâlâ gelenler oluyordu. Komşular da gelmişti. Her birinin elinde makarna salatası, meyve salatası veya benzer bir şey vardı. Dempseyler, Cohen'ler, Daleyler ve Weinsteinler. Braunlar da sonunda Florida'nın sıcaklığından vazgeçince, eve yaşları Myron'dan daha küçük, çocuklu bir çift gelmiş oldu.

Şenlik başladı. Ortaya top ve sopa çıktı. Takımlar seçildi. Myron çuvallayıp sayı kaçırdığında herkes rüzgâra kapılmış gibi yere yığılıyordu. Komikti. Herkes Brenda'yla konuşuyordu. Yeni kadınlar ligiyle ilgili sorular soruyorlardı, ama Brenda'nın doktor olacağını öğrendiklerinde bununla daha çok ilgilendiler. Babası bile Brenda'nın bir süre barbekünün başına geçmesine izin verdi, ki bu onun böbreğinin birini bağışlamasıyla eşdeğerdi. Pişen etlerin kokusu her yeri kaplamıştı. Tavuklar, burgerler, Don'un dükkânından alınmış sosisler (annesi sadece oradan alınmış olan sosisleri yerdi), şiş kebaplar ve sağlık faktörünü de düşünerek hazırlanmış somon filetolar.

Myron gözlerini Brenda'dan ayıramıyordu. Brenda da gülümsemeye devam ediyordu.

Görev bilinciyle taktıkları kasklarla bisiklete binen çocuklar, bisikletlerini otoparka bıraktı. Cohen'lerin oğlu küpe takıyordu. Herkes bu konuda bir şey söylüyordu, ama o hiç umursamayıp bunlara gülümseyerek cevap veriyordu. Vic Ruskin, Myron'a bir borsa tüyosu verdi. Myron da başını sallar sallamaz unuttu. Fred Dempsey garajdan bir basketbol

topu aldı. Daleylerin kızları da takımlarını topladı. Myron'ın da oynaması gerekiyordu. Aynı şekilde Brenda'nın da. Herkes kahkaha attı. Myron attığı sayılar arasında bir çizburgeri mideye indirdi. Çok lezzetliydi. Timmy Ruskin düşüp dizini kesti. Ağlamaya başladı. Brenda eğilip kesiğe baktı. Bir yara bandı yapıştırıp çocuğa gülümsedi. Timmy adeta büyülenmişti.

Saatler geçti. Banliyöde yaz akşamlarında olduğu gibi, hava ağır ağır kararıyordu. Misafirler yavaş yavaş evlerine gitmeye başladı. Arabalar ve bisikletler gitti. Babalar ellerini oğullarının omuzlarına koydu. Herkes anne ve babaya iyi geceler öpücüğü verdi. Myron dönüp anne ve babasına baktı. Onlar etrafta kalan tek gerçek aileydi, oradakilerin büyükanne ve büyükbabası gibilerdi. Birdenbire Myron'ın gözüne yaşlı göründüler. Bu onu korkutmuştu.

Brenda arkasından geldi yavaşça. "Bu harika," dedi.

Öyleydi de. Win görse bununla dalga geçerdi. Jessica bu tip anlara önem vermezdi; kendi ailesi, arkadaki saçmalığı saklamak için Rockwell tarzı bir ön cephe yaptırıp panzehir peşinden koşar gibi şehre gitmişlerdi. Myron ve Jess bu tür etkinliklerden dönerken yolda tek kelime konuşmazlardı. Sonra yine Win'in inançla ilgili söylediği şeyleri hatırladı.

"Babanı özlüyorum," dedi Myron. "Onunla on yıldır hiç konuşmadım. Ama onu hâlâ özlüyorum."

Başını salladı. "Biliyorum."

Ortalığın toplanmasına yardım ettiler. Zaten çok bir şey yoktu. Kâğıt tabak ve bardaklar kullanmışlardı. Brenda ve

Myron'ın annesi sürekli gülüyordu. Anne de Myron'a sinsi sinsi bakışlar fırlatıyordu. Bakışları ima doluydu.

"Hep Myron'ın doktor olmasını istemiştim," dedi annesi. "Şaşırtıcı, değil mi? Oğlunun doktor olmasını isteyen Musevi bir anne?"

İki kadın da kahkahaya boğuldu.

"Ama kan görünce düşüp bayılır," diye devam etti annesi. "Hiç dayanamaz. Myron üniversiteye gidene kadar küçüklerin izlememesi gereken filmleri bile izleyemezdi. Gece lambasıyla uyurdu."

"Anne."

"Onu utandırıyorum. Ben senin annenim, Myron. Seni utandırmam gerek. Haksız mıyım, Brenda?"

"Sonuna kadar haklısınız, Bayan Bolitar."

"Onuncu kez söylüyorum, bana Ellen de. Myron'ın babası da Al. Herkes bize El Al der. Anlaşıldı mı? İsrail Havayolu Şirketi gibi."

"Anne."

"Sen sus bakayım. Gidiyorum ben. Brenda, kalacaksın değil mi? Misafir odasını senin için hazırlamıştık zaten."

"Teşekkür ederim, Ellen. Çok memnun olurum."

Annesi döndü. "Sizi yalnız bırakayım." Mutlulukla gülümsedi.

Arka bahçe sessizliğe gömülmüştü. Tek ışık kaynağı dolunaydı. Cırcırböceklerinin sesi duyuluyordu. Bir köpek havladı. Ardından yürümeye başladılar. Horace'tan bahsettiler, cinayetin lafını açmadılar. Neden ortadan kaybolduğundan,

Anita Slughter'dan, FJ'den, ligden, Bradfordlardan ya da diğer şeylerden konuşmadılar. Bahsettikleri sadece Horace'tı.

Myron'ın ilkokulunun bulunduğu Burnet Tepesi'ne kadar geldiler. Birkaç yıl önce, belediye, binanın yarısını elektromanyetik kablolara yakınlığı nedeniyle kapatmıştı. Myron o kabloların altında üç yıl eğitim görmüştü. Tabii bu da birkaç şeyi açıklıyordu.

Brenda bir salıncağa oturdu. Teni ay ışığında parlıyordu. Ayaklarını yukarı kaldırıp sallanmaya başladı. Myron da onun yanındaki salıncağa oturup eşlik etti. Metal aparat sağlamdı ama onlar sallanırken yine de hafifçe eğiliyordu.

Yavaşladılar.

"Saldırıyla ilgili bir şey sormadın," dedi Brenda.

"Zamanımız var."

"Çok kısa aslında," dedi.

Myron hiçbir şey söylemedi, bekledi.

"Babamın evine gittim. Sarhoştu. Çok fazla içmez aslında. İçince de çarpar. Kapıyı açtığımda çok kendinde değildi. Bana küfretmeye başladı. Bana, 'Küçük Fahişe,' dedi. Ardından da itti."

Myron başını salladı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Brenda salıncağı durdurdu. "Ayrıca bana Anita dedi."

Myron'ın boğazı kurudu. "Seni annen mi zannetti?"

Brenda başını salladı. "Gözleri nefret doluydu," dedi. "Onu hiç böyle görmemiştim."

Myron sessiz kaldı. Kafasında yavaş yavaş bir teori oluşuyordu. St. Barnabas'taki dolapta buldukları kan. Avukatı

ve Bradfordlar'ı aramış olması. Horace'ın kaçışı. Öldürülüşü. Taşlar yerine oturuyordu. Ama şimdi, en saf spekülasyona dayanan bir teoriden ibaretti. Bunu ağzından çıkarmadan önce enine boyuna tartmalı, her şeyi zihninde harmanlamalıydı.

"Bradfordların evi buraya ne kadar uzakta?" diye sordu Brenda.

"Yarım mil kadar."

Başını çevirdi. "Annemin hâlâ o evde olan bir şey yüzünden mi kaçtığını düşünüyorsun?"

"Evet."

Ayağa kalktı. "Haydi, oraya yürüyelim."

"Orada görebileceğimiz bir şey yok. Kocaman bir kapı ve çitler."

"Annem altı yıl boyunca her gün o kapıdan geçti. Bu bile yeter. Şimdilik."

Ridge Yolu ile Codding Terrace arasındaki patikadan yürüdüler. Myron bu patikanın aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ var olduğuna inanamıyordu. Tepenin ışıkları oradan görünüyordu. Hepsi bu kadar. Brenda kapıya yaklaştı. Güvenlik görevlisi onu fark etti. Brenda demir parmaklıkların önünde durdu. Birkaç saniye öylece baktı.

Görevli öne eğildi. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Brenda başını sallayıp uzaklaştı.

Eve geç döndüler. Myron'ın babası yine koltukta uyuyor numarası yapıyordu. Bazı alışkanlıklar kolay kolay yok ol-

muyor. Myron onu "uyandırdı." Ayılır gibi yaptı. Pacino bile bu kadarını yapamazdı. Brenda'ya gülümseyerek iyi geceler diledi. Myron da babasını yanağından öptü. Sert yanağı Old Spice kokuyordu. Olması gerektiği gibi.

Alt katta, misafir odasındaki yatak hazırdı. Annesi ev işlerinden radyoaktif maddelermiş gibi kaçtığından, o gün eve yardımcı kadın gelmiş olmalıydı. Gloria Steinem'den önceki dönemlerden beri, eyaletin en korkulan savunma avukatlarından biri olduğu için, çalışan bir kadındı.

Anne ve babası, birinci sınıf uçuşlardan tuvalet malzemeleri toplayan bir çiftti. Bunlardan birini Brenda'ya verdi. Ona ayrıca bir tişört ve pijama altı da buldu.

Brenda bir anda onun dudaklarına yapıştığında, tüm vücudunun titrediğini hissetti. İlk öpücüğün heyecanı, yaşanmamışlığı, onun mükemmel tadı ve kokusu. Genç ve sağlam vücudunu Myron'ınkine dayadı. Myron daha önce hiç bu kadar kaybolmuş, çarpılmış ve ağırlıksız hissetmemişti kendisini. Dilleri birbirine değdiğinde, Myron bir sarsıntıyla inledi.

Geri çekildi. "Bunu yapmamalıyız. Baban yeni öldü. Sen..."

Başka bir öpücükle susturdu onu. Myron avucuyla Brenda'nın başının kavradı. Onu öpmeye devam ederken gözlerinin dolduğunu hissetti.

Öpüşmeleri bittikten sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Eğer bunu zayıf hissettiğim için yaptığımı düşünüyorsan," dedi Brenda, "Yanılıyorsun. Sen de yanıldığını biliyorsun."

Myron yutkundu. "Jessica'yla ben şu anda zor bir dönemden geçiyoruz."

"Olayın bunla da ilgisi yok."

Başını salladı. Bunu biliyordu. Aynı kadını severek geçen on yılın ardından, bu belki de en çok korktuğu şeydi. Geri adım attı.

"İyi geceler," dedi güçlükle.

Myron hızla bodrum kattaki eski odasına gitti. Yorganın altına girip, boynuna kadar çekti. John Havlicek ve Larry Bird'ün yıpranmış posterlerine baktı. Yaşlı Kelt efsanesi Havlicek, altı yaşından beri duvarındaydı. 1979 yılında da yanına Bird'ü eklemişti. Myron eski odasına gidip kendini tanıdığı imgelerle donatıp huzur bulmaya çalıştı.

Ama bulamadı.

On Sekizinci Bölüm

Telefon sesi ve konuşma mırıltıları kulağına gelerek rüyasının bir parçası oldu. Myron gözlerini açtığında, rüyanın çok azını hatırlıyordu. Rüyasında daha gençti ve kendine gelmeye başladıkça mutsuzluğu arttı. Gözlerini yeniden kapatarak gece gördüğü rüyaya devam etmek istedi. İkinci telefon, kaybolmakta olan görüntüleri de toz bulutu gibi dağıttı.

Cep telefonuna uzandı. Son üç yıldır olduğu gibi, komodinin üzerindeki saat 12.00'de çaldı. Myron saatini kontrol etti. Saat neredeyse yedi olmuştu.

"Alo?"

"Neredesin?"

Myron'ın sesi tanıması birkaç saniye sürdü. Arayan, eski okul arkadaşı Memur Francine Neagly'ydi.

"Evde," diyebildi güçlükle.

"Cadılar Bayramı şakasını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Yarım saat sonra orada buluşalım," dedi.

"Dosyayı aldın mı?"

Klik.

Myron telefonu kapattı. Birkaç derin nefes aldı. Harika. Peki, şimdi ne olacak?

Nefes alıp verirken yine aynı mırıltılı konuşmaları duydu. Mutfaktan geliyordu. Orada geçirdiği yıllar, sesin yankısından hangi odada olma yeteneği kazandırmıştı. Bu yaptığı, bir yerlinin kulağını yere koyup toynak seslerinden mesafeyi tahmin etmesinden çok da farklı değildi.

Myron bacaklarını yataktan sarkıttı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Takriben 1978'den kalma kadife bir bornozu üzerine geçirip hızlıca dişlerini fırçaladı ve saçlarını eliyle düzeltip mutfağa gitti.

Brenda ve annesi mutfak masasına kahve içiyordu. Hazır kahve olduğunu biliyordu Myron. Çok tatsız. Annesi daha iyi kahvelerden hoşlanmazdı. Taze poğaçaların muhteşem kokusu iştahını açmıştı. Mutfak masasında bir kâse dolusu taze poğaça ve yanında da gazeteler duruyordu. Bolitar ailesinin klasiklerinden biriydi.

"Günaydın," dedi annesi.

"Günaydın."

"Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Livingston'da yeni bir Starbucks açılmıştı. Francine'in yanına giderken oraya uğrayacaktı.

Myron, Brenda'ya baktı. O da aynı şekilde karşılık verdi. Hiç utanç yoktu. Mutlu olmuştu.

"Günaydın," dedi Brenda'ya. Işıltılı bir ertesi sabah,

Myron'a kendini güçlü hissettirmişti.

Başını sallayarak karşılık verdi o da.

Annesi, "Poğaça vardı," dedi ve bunu söylerken gözleri de sinirleri de gerilmişti. "Baban gidip aldı bu sabah, hem de Livingstron Bagels'tan. Hatırladın mı? Northfield Caddesi' ndeki hani? Two Gondoliers Pizza'nın yanındaki?"

Myron başını salladı. Babası otuz yıldır poğaçaları aynı dükkândan alırdı ve annesi de bunu her seferinde dünyanın en önemli işiymiş gibi anlatırdı. Masaya geçip onlara katıldı.

Annesi, Brenda'ya dönüp masanın üzerinde ellerini birleştirdi. "Brenda da bana durumundan bahsediyordu," dedi. Ses tonu daha farklıydı, daha çok avukat, daha az anne gibiydi. Baş sayfada, soldaki sütunda Horace Slaughter'ın öldürülmesi vardı, sayfanın ortası da her zamanki gibi yeni doğmuş çocuğunu sabah çöpüne atan genç bir kıza aitti.

"Ona kendimi önerecektim," dedi annesi, "Ama senin de işin için de olman olayları çıkar çatışması gibi gösterebilir. Aklıma Clara Teyzen geldi."

Clara onun öz teyzesi değildi, sadece annesi gibi müthiş bir avukat olan bir aile dostuydu.

"İyi fikir," dedi Myron.

Gazeteyi eline alıp haberi okudu. Şaşırtıcı bir şey yoktu. Brenda'nın yakın zamanda babası için uzaklaştırma emri çıkarttığından, kızının onu kendisine saldırmakla itham ettiğinden, sorgulanması için arandığından, ancak henüz kendisine ulaşılamadığından bahsediyordu. Dedektif Maureen McLaughlin, konuyla ilgili, "Birini suçlamak ya da aklamak için

henüz çok erken," diyerek standart açıklamayı yapmıştı. Doğru. Polis hikâyeyi araştırıyordu ve bunu yaparken de tek suçlu olarak Brenda'yı görüp ona baskı uyguluyordu.

Haberde Horace ve Brenda'nın beraber çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Brenda'nın üzerinde üniversite basketbol üniforması vardı. Horace de elini onun boynuna dolamıştı. İkisi de gülümsüyordu ama yüzlerindeki gülümseme "peynir deyin" gülümsemesinden çok, gerçek mutluluğun ifadesiydi. Altındaki yazıda da "mutlu zamanlarında" der gibi bir ifade vardı. Medya melodramı işte.

Myron sayfayı çevirip A-9'a geçti. O sayfada Brenda'nın küçük bir fotoğrafı ve nedense Horace Slaughter'ın eyalet senatosuna adaylığını koymuş olan yeğeni Terence Edwards'ın da bir fotoğrafı vardı. Haberde yazana göre bu fotoğraf, "son kampanya durağında" çekilmişti. Hımm. Terence Edwards annesinin evindeki fotoğraflarda nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Tek bir önemli farkla: Bu fotoğrafta Terence Edwards, Arthur Bradford'un yanında duruyordu.

Merhaba.

Myron, Brenda'ya fotoğrafı gösterdi. Bir süreliğine fotoğrafa baktı. "Arthur Bradford her yerde karşımıza çıkar oldu," dedi.

"Evet."

"Ama Terence'ın onun yanında olması ne alaka? Annem gittiğinde o daha çocuktu."

Myron omuzlarını silkti. Mutfak saatine baktı. Francine'le buluşma zamanı gelmişti. "Çabucak halledip gelmem

gereken bir iş var," dedi belli belirsiz şekilde. "Çok sürmez."

Annesi, "İş mi?" derken kaşlarını çatmıştı. "Ne işi?"

"Çok gecikmem."

Annesi bakışlarını iyice belirginleştirerek kaş çatmaya devam etti. "En azından burada yalan söyleme Myron" diye devam etti. "Ayrıca saat sabahın yedisi." Sabahtı. Akşamın yedisiyle karıştırmış olabileceğini ima etti. "Sabah yedide hiçbir yer açık değil ki."

Anne Bolitar, Mossad sorgusunda.

Myron ayaküstü sorgudaydı. Annesi ve Brenda onu gözleriyle yiyordu. Omuz silkerek, "Size gelince anlatacağım," dedi. Hızla odaya gitti, duş aldı, giyindi ve arabasına atladı.

Francine Neagly, Cadılar Bayramı şakasından bahsetmişti. Bunu şifre olarak düşünmüştü. Lisedelerken, yüz kadar arkadaşıyla *Halloween*'i izlemeye gitmişlerdi. O zamanlar için yeni bir filmdi ve herkes korkudan altına yapacak hale gelmişti. Ertesi gün Myron ve arkadaşı Eric, katil Michael Myers kılığına girmiş, yani simsiyah giyinip kaleci maskesi takmış ve kızların jimnastik dersi sırasında ormanda saklanmıştı. Yaklaşmıyorlardı, sadece arada bir çıkıp kendilerini gösteriyorlardı. Kızlardan birkaçı korkup çığlık atmaya başlamıştı.

Hey, bu, lisedeyken olmuştu ve bu kadarı normaldi, tamam mı?

Myron, Taurus'unu Livingston futbol sahasının yanına park etti. AstroTurf* on yıl kadar önce buranın çimlerini de-

---

* *Bir yapay çim markası. (ç.n.)*

ğiştirmişti. Lisede AstroTurf. Ne gerek varsa? Ormana doğru yürüdü. Yerlerde çiy vardı. Spor ayakkabıları ıslandı. Hemen eski patikayı buldu. Nancy Pettino'yla yiyiştiği ya da anne ve babasının deyimiyle sarıldığı yerden çok uzak değildi. İkinci sınıf öğrencisiydi o zaman. İkisi de birbirinden çok hoşlanmıyordu, ama arkadaşları onları çok yakıştırıyordu ve ikisi de bundan çok sıkılmıştı.

Ah, gençlik aşkı.

Francine, yirmi yıl önce iki sahte Michael Myers'ın durduğu büyük kayanın yanında üniformasıyla oturuyordu. Ona arkası dönüktü. Yaklaştığı anda bile dönmedi. Ondan birkaç adım uzakta durdu.

"Francine?"

Derin bir iç çekip "Neler oluyor Myron?" diye sordu.

Francine lise yıllarında tam bir erkek Fatma'ydı ve o kadar cesur bir kızdı ki, kıskanmak işten bile değildi. Her şeyi büyük bir enerjiyle ve keyif alarak yapardı; sesinden kararlılığı belli olurdu. Şimdi ise o kayanın yanına oturmuş, dizlerini göğsüne doğru çekmiş ve öne arkaya sallanıyordu.

"Ne oldu, anlatır mısın?" dedi.

"Benimle oyun oynama."

"Oyun oynadığım filan yok."

"Bu dosyayı neden görmek istedin?"

"Sana söyledim. Bunun kaza olduğundan emin değilim."

"Emin olmama sebebin ne?"

"Kesin bir şey yok. Neden? Ne oldu?"

Francine başını salladı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum Myron," dedi. "Bütün hikâyeyi."

"Anlatacak bir şey yok."

"Doğru. Dün sabah uyandın ve kendi kendine 'Hey, yirmi yıl önce bu kadın bir kazada ölmüş, bahse girerim kaza değildi bu. Gideyim de arkadaşım Francine'den eski polis kayıtlarını isteyeyim,' mi dedin? Böyle mi oldu Myron?"

"Hayır."

"O zaman konuşmaya başla."

Myron bir an tereddüt etti. "Diyelim ki Elizabeth Bradford'un ölümünün kaza olmadığı konusunda haklıyım. Yine farz edelim ki o dosyalarda bunu kanıtlayan bir şeyler var. Bu, polisin bu işi örtbas ettiği anlamına geliyor, değil mi?"

Francine omuz silkti. Hâlâ ona bakmıyordu. "Olabilir."

"Belki de bunun gizli kalmasını istiyorlar."

"Belki de."

"Bu durumda belki de ne bildiğimi öğrenmek isteyeceklerdir. Hatta eski bir arkadaşımı da benimle konuşsun diye yollayabilirler."

Francine'nin başı biri arkadan iple çekmiş gibi yukarı kalktı. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun Myron?"

"Hayır," dedi. "Eğer bu örtbas çabası hâlâ devam ediyorsa, sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

Dizlerine sarıldı. "Çünkü örtbas filan yok," dedi. "Dosyayı gördüm. Oldukça inceydi ve içinde tuhaf bir şey yoktu. Elizabeth Bradford düşmüş. Aksini iddia eden hiçbir şey yok."

"Otopsi yapmışlar mı?"

"Evet. Başının üzerine düşmüş. Çarpmanın şiddetiyle de kafatası kırılmış."

"Toksikoloji raporu?"

"Yapılmamış."

"Neden?"

"Düştüğü için ölmüş, aşırı dozdan değil."

"Ama toksikoloji raporunda ilaç alıp almadığı görünür," dedi Myron.

"Yani?"

"Şüphelenmeyi gerektirecek bir şey yok, tamam, ama birinin ona ilaç verip, sonra da aşağı ittiğini düşünmemize engel olan bir şey de yok."

Francine yüzünü buruşturdu. "Belki de küçük yeşil adamlar itmiştir onu."

"Bak, eğer bunlar zavallı bir çift olsaydı ve kadın yangın çıkışından düşmüş olsaydı..."

"Ama bunlar zavallı bir çift değil Myron. Bradfordlar. Onlara ayrıcalıklı davranıldı? Muhtemelen. Ama Elizabeth Bradford'un kanında ilaç çıksa bile, bu yine de cinayet şüphesini getirmez. Aksine, tam tersini düşündürür."

Şimdi kafası karışma sırası Myron'daydı. "Sence nasıl?"

"Düştüğü kat üçüncü kat," dedi Francine. "Katlar da alçak."

"Yani?"

"Yani katil onu o kadar alçaktan ittiğinde onun ölmüş

olacağından emin olamaz. Muhtemelen ya bacağı ya da başka bir yeri kırılırdı."

Myron durdu. Bunu hiç düşünmemişti. Ama mantıklı geldi. Birini üçüncü kat balkonunda itip de kafasına üstüne düşmesini ve ölmesini beklemek biraz riskliydi. Arthur Bradford, Myron'da risk alabilen bir adam izlenimi bırakmamıştı.

Peki, bu ne anlama geliyordu?

"Belki de düşmeden önce kafasına vurulmuştu," dedi Myron.

Francine başını salladı. "Otopside öncesine ait bir darp izi çıkmadı. Ayrıca tüm evi aradılar. Hiçbir yerde kan yoktu. Temizlemiş olabilirler tabii ki, ama bunu hiçbir zaman bilemeyiz."

"Bu durumda raporda şüphe uyandıracak hiçbir şey yok mu?"

"Hiçbir şey," dedi.

Myron ellerini kaldırdı. "O zaman neden buradayız? Kayıp gençliğimizi anmak için mi?"

Francine ona döndü. "Biri evime girmiş."

"Ne?"

"Dosyayı okuduktan sonra. Hırsızlık sandım, ama tamamen bir şeyler aramak için girilmiş. Didik didik edilmiş ev. Roy Pomeranz beni aradıktan hemen sonra. Onu hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Wickner'ın eski ortağıydı."

"Aa evet," dedi Myron, "Yaşlı kas yığını."

"Evet, o. Artık dedektiflerin başındaki isim o. Neyse, dün beni aradı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Neden Bradford dosyasına bakmak istediğimi sordu."

"Ona ne dedin?"

"Eski polis tekniklerini araştırıyorum gibi bir şeyler uydurdum."

Myron yüzünü buruşturdu. "Ve Pomeranz da bunu yuttu?"

"Hayır, yutmadı," dedi Francine sinirle. "Beni köşeye sıkıştırıp gerçeği öğrenmek istedi. Ama korkmuştu. Soruları normal sorularmış, önemsiz şeylermiş gibi görünmeye çalışıyordu ama yüzünü görmen lazımdı. Kalp hastalıklarından korunmak için yarım yumurtalı sandviç yemek ister gibi bir haldeydi. Seçim yılı olduğu için yaptığım şeyin çağrıştırdıklarından endişe ettiğini söyledi. Başımı sallayıp defalarca özür diledim ve o benim hikâyeme inanmış gibi yaparken ben de onunkine inanmış gibi göründüm. Eve dönerken birinin beni takip ettiği fark ettim. Bu sabah evin o halde olduğunu gördüm ve işte buradayım."

"Evinin altını üstüne mi getirmişler?"

"Evet. Tam bir profesyonel işi hem de." Francine ayağa kalkıp ona biraz daha yaklaştı. Bu durumda, madem senin için yılanlı bir yola girdim, o zaman bana söyler misin, nedir bu olanlar?"

Myron seçeneklerini düşündü ama yoktu. Onu da bu pisliğe bulaştırmıştı. Bilmeye hakkı vardı.

"Bu sabahki gazeteleri okudun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Horace Slaughter'ın öldürülmesiyle ilgili haberi gördün mü?"

"Evet." Sonra da onu susturmak istercesine elini uzattı. "Bu dosyada da bir Slaughter vardı. Ama o kadındı. Hizmetçi miydi, neydi. Cesedi o bulmuştu."

"Anita Slaughter. Öldürülen adamın karısı."

Yüzünün rengi atmıştı. "Tanrım, bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Devam et."

O da devam etti. Tüm hikâyeyi anlattı. Bitirdiğinde, Francine kafasını öne eğmiş, çim hokeyi takımının kaptanlığını yaptığı çimlere bakıyordu. Alt dudağını yemişti.

"Bir şey daha var," dedi. "Önemli mi değil mi bilmiyorum ama Anita Slaughter, Elizabeth Slaughter'ın ölümünden önce saldırıya uğramış."

Myron bir adım geri çekildi. "Saldırıya uğramış derken?"

"Raporda öyle yazıyordu. Wickner, tanık Anita Slaughter'ın daha önceki saldırıdan kalma yara izleri olduğunu yazmış."

"Ne saldırısı? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Tek yazan buydu."

"Peki, nasıl öğrenebiliriz?"

"Bodrumda bununla ilgili bir polis raporu olmalı," dedi. "Ama..."

"Doğru, bu riski alamazsın."

Francine saatine baktı. Myron'a yaklaşıp, "Mesaim baş-

lamadan yapmam gereken birkaç iş var," dedi.

"Dikkatli ol," dedi. "Telefonuna ve evine dinleme cihazı yerleştirilmiş gibi düşün. Her an takip ediliyor olabilirsin. Eğer birinin seni takip ettiğini fark edersen, beni cep telefonumdan ara."

Francine Neagly başını salladı. Tekrar çimlere baktı. "Lise yılları," dedi sessizce. "Hiç özlüyor musun?"

Myron ona baktı.

Francine gülümsedi. "Ben de."

On Dokuzuncu Bölüm

Myron eve dönerken çalan cep telefonunu açtı.

"Slaughter'ın kredi kartı bilgilerine ulaştım." Arayan Win'di. Heyecanını içinde tutamayanlardan biri de oydu. Saat daha sekiz olmamıştı.

Myron, "Sen uyanmış mıydın?" diye sordu.

"Yapma dostum," dedi Win. Ardından, "Sana bunu düşündüren nedir?" dedi.

"Bilmem, genelde geç uyanırsın ya."

"Henüz yatmadım."

"Oo." Myron o saate kadar ne yaptığını soracaktı ama gayet iyi biliyordu. Söz konusu Win ve gece olunca, bilmemek çoğunlukla erdemdi.

"Son iki haftada kart sadece bir kez kullanılmış," dedi. "Horace, Discover kartını bir hafta önce Livingston'daki Holiday Inn'de kullanmış."

Myron başını salladı. Livingston. Yine. Horace ortadan kaybolmadan önceki gün. "Tutar nedir?"

"Yirmi altı dolar."

Merak uyandırıcı bir tutar. "Teşekkürler."

Telefonu kapattı.

Livingston. Horace Slaughter, Livingston'da yaşıyordu. Myron dün geceden beri aklını kurcalayan teorisini tekrar düşündü. Gittikçe daha mantıklı geliyordu.

Eve döndüğünde Brenda da duş almış ve giyinmişti. Saç örgüleri muhteşem kapkara bir dalga gibi omuzlarına dökülüyordu. Sütlü kahve, ten rengi ışıldıyordu. Ona gülümsemesiyle Myron kalbine doğru giden bir şey hissetti.

Ona sarılmayı o kadar istiyordu ki.

"Mabel halamı aradım," dedi Brenda. "İnsanlar onun evinde toplanıyormuş."

"Ben seni bırakırım."

Annesine veda ettiler. Annesi onları avukat tutulmadan polisle konuşmamaları konusunda uyardı; bir de emniyet kemerlerini takmaları konusunda.

Arabaya bindiklerinde Brenda, "Annen ve baban harika insanlar," dedi.

"Evet, sanırım öyleler."

"Çok şanslısın."

Başını salladı.

Sessizlik oldu. Brenda söze girdi. "İkimizden birinin 'dün gece' diye bir konuşma başlatmasını bekliyorum."

Myron gülümsedi. "Ben de."

"Bunu unutmak istemiyorum."

Myron yutkundu. "Ben de istemiyorum."

"O zaman ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

"Kararlılık," dedi Brenda. "Erkekte bunu severim."

Myron yine gülümseyerek Hobart Gap Yolu'na doğru sağa döndü.

Brenda, "West Orange'ın diğer tarafta olduğunu sanıyordum," dedi.

"Eğer senin için de bir sakıncası yoksa hızlıca bir yere uğramak istiyorum."

"Nereye?"

"Holiday Inn'e. Babanın kredi kartı kayıtlarına göre, geçen hafta perşembe günü oradaymış. Kartlarını en son kullandığı yer orası. Biriyle yemek yemek ya da bir şeyler içmek için orada buluştuğunu sanıyorum."

"Kalmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ödediği tutar sadece yirmi altı dolar. Bu tutar konaklamak için az, ama tek kişinin yemek yemesi için de çok fazla. Bir de tam yirmi altı dolar, küsurat yok. İnsanlar bahşiş verdiğinde genellikle tutarı yuvarlarlar. En iyi tahmin de öğle yemeği için orada biriyle buluşmuş olması."

"Peki, ne yapacaksın?"

Myron hafifçe omuzlarını silkti. "Babanın gazeteden aldığım fotoğrafı var elimde. Onu gösterip ne olacağına bakacağım."

Route 10'dan sola dönüp Holiday Inn'in otoparkına girdi. Myron'ın evinden taş çatlasa iki mil uzaklıktaydı. Holiday Inn, iki katlı, tipik bir otoyol kenarı moteliydi. Myron

buraya en son dört yıl önce gelmişti. Liseden eski bir arkadaşının bekârlığa partisi vardı. İsmiyle müstesna, Danger adında bir fahişe çağırmışlardı. Danger, erotik olmaktan çok, korkunç bir "seks şovu" yapmıştı. Ayrıca gelenlere kartvizitine de vermişti. Kartın üzerinde İYİ VAKİT GEÇİRMEK İÇİN DANGER'I ARAYIN" yazıyordu. Orijinaldi. Myron bunu düşündüğüne göre, Danger onun gerçek adı bile değildi.

"Arabada beklemek ister misin?" diye sordu.

Brenda başını salladı. "Buralarda yürürüm biraz."

Lobinin duvarlarında çiçek desenleri vardı. Halı soluk yeşildi. Resepsiyon girişte sağdaydı. Birbirine değen iki balık kuyruğu şeklindeki plastik heykel de sol taraftaydı. Gerçekten çok çirkindi.

Kahvaltı hâlâ devam ediyordu. Açık büfe tarzıydı. Düzinelerce insan açık büfenin etrafında, adım at, tabağa yemeği koy, geri git, sağa git, yine ileri git, şeklinde bir koreografi ile hareket ediyordu. Kimse birbirine çarpmıyordu. Eller ve ağızlar buğulu gibiydi. Tüm bu kalabalık, Discovery Channel'ın karınca yuvası belgesellerini anımsatmıştı.

Güler yüzlü bir garson ona yaklaştı. "Kaç kişisiniz?"

Myron en iyi polis tavrını takınarak gülümsedi. Peter Jennings gibiydi, profesyonel ama ulaşılabilir. Boğazını temizleyip, "Bu adamı gördünüz mü?" diye sordu. Sadece bu. Girizgâha gerek yoktu.

Gazeteden kopardığı fotoğrafı gösteriyordu. Güler yüzlü hostes fotoğrafa baktı. Kim olduğunu sormadı. Tam tahmin ettiği gibi, tavrı ona resmi biri olduğunu hissettirmişti.

"Ben bunu sormak için doğru kişi değilim," dedi garson. "Caroline'le konuşmalısınız."

"Caroline mi?" dedi papağan Sorgu Memuru Myron Bolitar.

"Caroline Gundeck. Onunla öğle yemeği yiyen oydu."

Ancak bu kadar şanslı olabilirdi.

"Bu, geçen perşembe mi oldu?" diye sordu.

Garson biraz düşündü. "Sanırım evet."

"Bayan Gundeck'i nerede bulabilirim?"

"Ofisi B katında. Koridorun sonundan aşağı inin."

"Caroline Gundeck burada mı çalışıyor?" Kız ona Caroline Gundeck'in ofisinin B katında olduğunu söylemişti ve o da kadının burada çalıştığı sonucuna varmıştı. Sherlock yeniden doğmuştu sanki.

Hostes dostane bir şekilde gözlerini devirerek, "Caroline ben bildim bileli burada çalışıyor," dedi.

"Unvanı nedir?"

"Yiyecek içecek müdürü."

Hımm. Unvanı pek bir şey çağrıştırmamıştı, tabii Horace ölümünden önce bir parti vermeyi planlamıyorduysa. Şüpheli bir durum. Ama en azından somut bir ipucu vardı. Bodrum kata inip hemen ofisi buldu. Ancak şansı yaver gitmemişti. Sekreteri Bayan Gundeck'in bugün ofiste olmadığını söyledi. Gelecek miydi peki? Sekreteri hiçbir şey söylemedi. Ev numarasını alabilir miydi? Sekreter kaşlarını çattı. Myron da üstelemedi. Caroline Gundeck o civarda oturuyor olmalıydı. Telefon numarasına ve adresine ulaşmak sorun olmayacaktı.

Myron Koridora çıkınca bilgi almak için telefona sarıldı. Livingston'da yaşayan Gundeck isimli kişileri sordu. Hiçbir şey çıkmadı. East Hanover ve civarında bu isimli kişileri sordu. Bingo. Whippany'de bir C. Gundeck vardı. Myron numarayı tuşladı. Dört kez çaldıktan sonra telesekreter çıktı. Myron mesaj bıraktı.

Lobiye geri döndüğünde Brenda'nın köşede tek başına durduğunu gördü. Yüzü ifadesizdi ve gözleri biri karnına yumruk atmış gibi büyümüştü. Yanına giderken ne hareket etti ne de ona doğru baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Brenda yutkunarak ona döndü. "Sanırım ben buraya daha önce geldim," dedi.

"Ne zaman?"

"Uzun zaman önce. Zamanını gerçekten hatırlamıyorum. Sadece bir his... Belki de hayal görüyorum. Ama küçük bir çocukken buraya gelmiş gibiyim. Annemle."

Sessizlik oldu.

"Hatırladığın başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şey," dedi Brenda lafını keserek. "Burası olduğundan bile emin değilim. Belki de başka bir moteldi. Çok net değil, ama burası gibi. O tuhaf heykel. Çok tanıdık geliyor."

"Üzerinde ne vardı?" diye tekrar denedi Myron.

Başını salladı. "Bilmiyorum."

"Peki ya annen? O ne giymişti?"

"Nesin sen, moda danışmanı mı?"

"Bir şeyler hatırlamana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben beş yaşımdayken gitti. O zamanları nasıl hatırlayabilirim?"

Ona hak verdi. "Hadi, çıkıp biraz yürüyelim," dedi. "Belki başka bir şeyler gelir aklına."

Ama hiçbir şey çıkmamıştı, tabii eğer hatırlayacağı bir şeyler varsa. Myron hiçbir şey ummuyordu. Bastırılmış geçmişe ya da benzer şeylere itibar etmezdi. Halihazırda olan olaylar yeterince merak uyandırıcıydı ve onun yazdığı senaryoya uyuyordu. Myron'ın arabasına doğru giderlerken, Brenda'ya teorisinden bahsetmek için uygun bir zaman olduğunu düşündü.

"Sanırım babanın ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Brenda durup ona baktı. Myron yürümeye devam etti. Arabaya bindi. Brenda da peşinden. Arabanın kapıları kapandı.

Myron, "Sanırım Horace anneni arıyordu," dedi.

Kelimelerin hazmedilmesi zaman aldı. Sonra Brenda arkasına yaslanıp sordu: "Neden?"

Arabayı çalıştırdı. "Tamam, ama *sanırım* dediğimi unutma. Ben öyle yaptığını *sanıyorum*. Elimde hiç kanıt yok."

"Tamam, devam et."

Derin bir nefes aldı. "Babanın telefon kayıtlarından başlayalım. Öncelikle, Arthur Bradford'un kampanya ofisini defalarca aramış. Neden? Bildiğimiz kadarıyla, babanla Bradford arasında tek bir bağ var."

"Annemin onların evinde çalışmış olması."

"Doğru. Yirmi yıl önce. Ama düşünmemiz gereken bir şey daha var. Anneni araştırmaya başladığımda, karşıma Bradfordlar çıktı. Onların da bir şekilde bağlantısı olduğunu düşündüm. Baban da aynı sonuca ulaşmış olabilir."

Etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Başka?"

"Yine telefon kayıtlarına dönelim. Horace senin bursunla ilgilenen iki avukatı aramış."

"Yani?"

"Yani onları neden arasın ki?"

"Bilmiyorum."

"Senin burslarında bir tuhaflık var Brenda. Özellikle de ilkinde. Henüz basketbol bile oynamıyordun ve lüks bir özel okula ne olduğu belli olmayan akademik bir burs alarak mı girdin? Hiç mantıklı değil. Burslar bu şekilde verilmez. Ben de kontrol ettim. Eğitim Sosyal Yardım Bursu alan tek kişi sensin. Bunu da sadece o yıl vermişler."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Birileri bu bursu tamamen sana yardım etmek, sana para göndermek için uydurmuş." İndirimli kıyafetler satan Daffy Dan'in Yeri'nden bir U dönüşü yaparak kavşağa gitmek üzere Route 10'dan geri döndü. "Başka bir deyişle, birileri sana yardım etmek istiyormuş. Baban da bunun kim olduğunu bulmaya çalışmış olabilir."

Myron, Brenda'ya döndü ama Brenda yüzünü çevirmiyordu. Sonunda konuşmaya başladığında sesi çatallıydı. "Sen de bu kişinin annem olduğunu mu düşünüyorsun?"

Myron nazik olmaya çalıştı. "Bilmiyorum. Ama baban

neden Thomas Kincaid'i bu kadar sık aramış olsun ki? Adam sen liseyi bitirdiğinden beri senin bursunla ilgilenmiyor. O mektubu sen de okudun. Horace neden onu taciz edecek kadar aramış olsun? Aklıma tek gelen şey, Kincaid'in babanın istediği bilgiye sahip olması."

"Bursun nereden geldiği mi?"

"Aynen öyle. Benim tahminim, eğer geriye doğru bunun izini sürebilirsek, çok enteresan şeylere ulaşacağımız."

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Emin değilim. Avukatlar şüphesiz ki ayrıcalık isteyeceklerdir. Ama araya Win'i sokacağım. Eğer parasını ortaya koyarsa, bu işin izini sürebileceğimiz bağlantılar bulabilir."

Brenda arkasına yaslanıp tüm bunları hazmetmeye çalıştı. "Babamın bunu öğrenmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bundan şüpheleniyorum, ama bilmiyorum. Her ne olursa olsun, baban bir şeyler bulmaya başlamış. Avukatlara ulaşmış ve hatta Arthur Bradford'u sorgulamaya başlayacak kadar ileri gitmiş. Sınırını aştığı yer de belki orasıydı. Hiçbir yanlış olmasa bile, Bradford geçmişinin kurcalanmasından hazzetmezdi, hele de seçim yılında."

"Bunun üzerine babamı mı öldürdü?"

Myron buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Henüz bunu söylemek için çok erken. Ama bir anlığına babanın burnunu bu işe fazlaca soktuğunu düşünelim. Bradfordlar'ın da onu döverek korkuttuklarını farz edelim."

Brenda başını salladı. "Gömleğindeki kan."

"Doğru. O gömleği neden orada bulduğumuzu, Horace'

ın neden eve gitmediğini hâlâ merak ediyorum. Tahminim hastane yakınlarında bir yerde saldırıya uğradığı yönünde. En azından Livingston'da."

"Bradfordların yaşadığı yerde."

Myron başını salladı. "Eğer Horace dayak yemekten kaçmış ve onu takip edeceklerini düşünmüşse eve gitmemiş ve hastanede üzerini değiştirip kaçmış olabilir. Morgda köşede duran kıyafetleri fark ettim; güvenlik görevlisi üniforması vardı. Dolaba gittiğinde üzerine giydiği şey o olabilir. Ardından da yola çıkmıştır ve..."

Myron durdu.

"Sonra ne?" diye sordu.

"Lanet olsun," dedi Myron.

"Ne oldu?"

"Mabel'in telefon numarası ne?"

Brenda numarayı verdi. "Neden?"

Myron cep telefonunu çıkarıp Bell Atlantic'teki Lisa'yı aradı. Ondan numarayı kontrol etmesini istedi. Bu Lisa'nın iki dakikasını aldı.

"Kayda değer bir şey yok," dedi Lisa. "Ama hattı kontrol ettim. Cızırtı var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Muhtemelen biri hattını dinliyor. Dahili. Emin olmak için oraya birini göndermen lazım."

Myron teşekkür edip telefonu kapattı. Mabel'in telefonunu da dinliyorlarmış. Belli ki babanı bu şekilde buldular. Halanı aradı. Onlar da bunun izini sürdü."

"Peki dinleyen kim?"

"Bilmiyorum," dedi Myron.

Sessizlik oldu. Star-Bright Pizzeria'nın önünden geçtiler. Myron'ın gençliğinde buranın deposunda genelev işletildiğine dair bir dedikodu vardı. Myron oraya birkaç kez ailesiyle birlikte gitmişti. Babası tuvalete gittiğinde Myron da peşinden gitmişti. Hiçbir şey yoktu.

"Bana mantıklı gelmeyen bir şeyler var," dedi Brenda.

"Nedir?"

"Burs konusunda haklı olsan bile, annem bu kadar parayı nereden bulmuş olabilir?"

Güzel soruydu. "Babandan ne kadar para almıştı?"

"On dört bin, sanırım."

"Eğer iyi yatırım yaptıysa, bu para yeterli gelmiş olabilir. Kaybolduğu zamanla senin ilk bursunu aldığın zaman arasında yedi yıl var, böylece..." Myron kafasından hesap yaptı. Başlangıç için on dört bin. Hmm. Anita Slaughter bu parayı o kadar süre dayandırmak için büyük oynamış olmalı. Elbette ki olabilir, ama bu Reagan yıllarında olsa bile çok zor."

Telefonunu aldı.

"Belki de para kazanmak için başka bir yol bulmuştur," dedi Brenda.

"Nasıl?"

Myron bir süre sessiz kaldı. Yine bir şeyler hissetmişti. Dikiz aynalarını kontrol etti. Eğer peşlerinde biri varsa bile fark etmemişti. Ama bunun çok anlamı yoktu. Öylesine bir

bakış hiçbir işe yaramazdı. Arabaları izlemeli, ezberlemeli ve hareketlerini incelemeliydi. Ama şimdi buna konsantre olamıyordu. Şu anda değil.

"Myron?"

"Düşünüyorum."

Bir şey söyleyecek gibiydi, ama sonra bundan vazgeçmenin daha iyi olacağına karar vermişti.

"Farz edelim ki," dedi Myron, "Annen, Elizabeth Bradford'un ölümüyle ilgili bir şeyler öğrendi."

"Bunu daha önce de düşünmemiş miydik?"

"Bir saniye benimle beraber düşün, olur mu? Daha önce iki olasılık üzerinde durmuştuk. İlki korkup kaçtığıydı. İkincisi de, ona zarar vermek istediler ve kaçtı."

"Şimdi bir de üçüncü mü var?"

"Onun gibi bir şey." Mount Pleasant Caddesi'ndeki Starbucks'ın önünden geçtiler. Kafein ihtiyacı onu mıknatıs gibi oraya çekiyordu, ama durmadan devam etti. "Annenin kaçtığını düşünelim. Güvende olduğuna inandığında da, sessiz kalmak için onlardan para istediğini düşünelim."

"Bradfordlara şantaj yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Olanların bedeli gibi düşün." Yeni fikirler oluşurken bir yandan da düşünmeye devam ediyordu. Bu her zaman tehlikeli olmuştur. "Annen bir şeyler görüyor. Kendinin ve ailesinin güvende olması için tek çarenin kaçıp saklanmak olduğunu fark ediyor. Eğer Bradfrod'lar onu bulursa öldürecekler. Çok basit. Eğer olayla ilgili kanıtı bir kasada saklamak ya da bunun gibi bir şey yapmak isterse de ona bunun

yerini söyletene dek işkence yaparlar. Annenin başka seçeneği yok. Kaçmak zorunda. Ama kızına da bakmak istiyor. Onun için onun kızına asla veremeyeceği şeylere sahip olmasını istiyor. İyi bir eğitim. Newark'ın iç kısımları yerine iyi bir kampüste yaşama şansı. Bunun gibi şeyler."

Sessizlik devam etti.

Myron bekledi. Teorilerini o kadar hızlı dile döküyordu ki, beynine bunları irdeleme ve doğru sözcüklerle söyleme fırsatı dahi vermiyordu. Şimdi durmuştu ve her şey yerine oturmuştu.

"Şu senaryoların," dedi Brenda. "Anneme hep iyi tarafından bakıyorsun. Sanırım bu da gözünü kör ediyor."

"Nasıl yani?"

"Sana tekrar soruyorum: Tüm bunlar gerçek olsa bile, neden beni de yanında götürmedi?"

"Katillerden kaçıyordu. Hangi anne kızını böyle bir tehlikenin içine atar?"

"Hatta o kadar paranoyaktı ki, beni bir kere bile aramadı ya da görmeye gelmedi, değil mi?"

"Paranoyak mı?" diye tekrar etti Myron. "Bu adamlar senin telefonunu bile dinlemeye almış. Seni takip ettiriyorlar. Baban öldü."

Brenda başını salladı. "Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

Gözleri dolmuştu ama ses tonunu bozmamaya çalıştı. "İstediğin her bahaneyi bulabilirsin, ama onun çocuğunu terk ettiği gerçeğini yadsıyamazsın. İyi bir gerekçesi olsa bile,

beni korumak için böylesine fedakâr şeyler yapan kadın neden kızının, annesinin onu terk ettiğini düşünmesine izin versin? Bunun beş yaşında bir kızı ne kadar yaralayacağını bilmiyor mu? Ona gerçeği söylemenin bir yolunu bulamaz mı, en azından onca yıl sonra?"

Onun çocuğu. *Onun* kızı. *Ona* gerçeği söylemek. *Ben* ya da *bana* değil. Enteresan. Ama Myron sesini çıkarmadı. Bunlara verecek bir cevabı yoktu.

Kessler Enstitüsü'nün önünden geçtikten sonra kırmızı ışığa yakalandılar. Biraz zaman geçtikten sonra Brenda, "Hâlâ öğleden sonraki antrenmana gitmek istiyorum," dedi.

Myron başını salladı. Anlıyordu. Saha onu rahatlatıyordu.

"Seçmelerde de oynamak istiyorum."

Myron yine başını salladı. Horace da muhtemelen bunu isterdi.

Mountain Lisesi'nin yanındaki sokaktan dönüp Mabel Edwards'ın evine geldiler. Yola park etmiş en az bir düzine araba vardı; çoğu Amerikan yapımı, eski ve hasarlıydı. Resmi giyinmiş zenci bir çift kapıda duruyordu. Adam zili çaldı. Kadının elinde bir tepsi yiyecek vardı. Brenda'yı gördüklerinde ona bakıp sırtlarını döndüler.

"Gazeteleri okumuşlar, belli," dedi Brenda.

"Kimse senin yaptığını düşünmüyor."

Bakışı ona, "beni korumaya çalışma" der gibiydi.

Ön kapıya gidip o çiftin arkasında durdular. Çift homurdanıp kafalarını başka yöne çevirdi. Adam ayağını yere

vurmaya başladı. Kadın da içini çekip duruyordu. Myron ağzını açacaktı ki, Brenda sert bir şekilde başını sallayarak engel oldu. Şimdiden hareketlerini anlamaya başlamıştı.

Biri kapıyı açtı. İçeride şimdiden bir sürü insan vardı. Herkes güzel giyinmişti. Simsiyah. Myron'ın bunu fark edişi komik olmuştu. Zenci bir çift. İçeride zenciler. Önceki akşamda barbekü partisinde Brenda hariç herkes beyazdı. Peki, o zaman onun orada tek beyaz olmasına neden bu kadar şaşkınlıkla bakılıyordu? Bu neden ona komik geliyordu?

Kapıdaki çift girdaba kapılmış gibi içerideki kalabalığa karışmıştı. Brenda tereddütlüydü. Sonunda kapıdan içeri girdiklerinde, gördükleri manzara daha çok bir John Wayne filminden bir sahneyi andırıyordu. Gelen mırıltılar birileri radyoyu kapatmış gibi durdu. Herkes dönüp onları süzdü. Myron bir an bunun, oradaki tek beyaz olduğu için ırkçı bir tavır olduğunu düşündü, ama sonra bakışların hedefinin acı çeken kız olduğunu fark etti.

Brenda haklıydı. Onun yaptığını düşünüyorlardı.

Oda kalabalık ve sıcaktı. Fanlar yeterli gelmiyordu. Erkekler kendilerini biraz daha havalandırabilmek için gömlek yakalarını sallıyordu. Ter kaplı suratlar. Myron, Brenda'ya baktı. Küçük, yalnız ve korkmuş görünüyordu ama başını çevirmiyordu. Elini tuttuğunu hissetti. O da karşılık verdi. Şimdi daha güçlü hissediyordu. Başını kaldırdı.

Kalabalık biraz açılınca karşılarında Mabel Edwards'ı gördüler. Kan çanağı gibi olan gözleri şişmişti. Mendili avcunun içinde top şeklindeydi. İkisi de gözlerini dikmiş, Ma-

bel Edwards'ın tepkisini bekliyordu. Mabel yeğenini gördüğü anda kollarını uzatıp onu Brenda'yı kendine çekti. Brenda tereddüt dahi etmedi. Halasının kalın ve yumuşak kollarına doğru atılıp kafasını Mabel'in omuzuna koydu. İlk kez gerçekten hıçkırıyordu. Ağlamıyordu; bunlar onun boğazını düğüm düğüm eden hıçkırıklardı.

Mabel yeğeninin sırtını ovarak onu rahatlatmaya çalıştı. Aynı anda da Mabel anne kurt edasıyla odadakileri süzerek yeğenine gelecek imalı bakışları önlemeye çalışıyordu.

Kalabalık başka yere yönelirken mırıldanmalar normale döndü. Myron midesindeki krampın da normale döndüğünü hissetti. Salonda tanıdık yüzler aradı. Birkaç basketbolcuyu gözü ısırdı. Sahada ya da parkta karşılıklı oynamışlıkları vardı. Bir çift ona selam verdi. Myron da başını sallayarak karşılık verdi. Bebeklikten yeni çıkmış bir çocuk odanın içinde siren sesi çıkararak koşturuyordu. Myron onu şöminenin üzerindeki fotoğraflardan tanıdı. Mabel Edwards'ın torunuydu. Terence Edwards'ın oğlu.

Hazır ondan bahsetmişken, aday Edwards neredeydi?

Myron odaya tekrar göz attı. Hiçbir yerde yoktu. Mabel ve Brenda yeni ayrılmıştı. Brenda gözlerini sildi. Mabel ona banyonun yerini gösterdi. Brenda güçlükle başını sallayıp koşturarak banyoya gitti.

Mabel ona yaklaştı; bakışları sabitti. Giriş bile yapmadan, "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Ama öğreneceksin."

"Evet."

"Bir fikrin var mı?"

"Sadece bir fikir," dedi Myron. "Daha fazlası değil."

Şöminenin üzeri tapınak gibi olmuştu. Horace'ın gülümseyen bir fotoğrafının etrafında çiçekler ve mumlar vardı. Myron o gülümsemeye bakıp, bunu on yıldır görmediğini ve bir daha asla göremeyeceğini düşündü.

Kendini iyi biriymiş gibi hissetmiyordu.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor," dedi Myron.

"Ne istersen."

"Anita hakkında da mı?"

Mabel gözlerini ona dikti. "Hâlâ bu olanlarla onun bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Ayrıca telefonunuzu kontrol etmesi için buraya birini göndereceğim."

"Neden?"

"Sanırım birileri dinliyor."

Mabel şaşkınlıkla baktı. "İyi de, kim benim telefonumu dinler ki?"

Şimdi spekülasyon yaratmanın zamanı değildi. "Bilmiyorum," dedi Myron. "Ama ağabeyiniz aradığında, hiç Livingston'daki Holiday Inn'den bahsetti mi?"

Gözlerinde bir şey belirdi. "Neden bunu bilmek istiyorsun?"

"Görünen o ki, Horace kaybolmadan önceki gün o otelin müdürlerinden biriyle öğle yemeği yemiş. Kredi kartını en son kullandığı yer orası. Oraya uğradığımızda da Brenda

orayı hatırladığını fark etti. Oraya Anita'yla gitmiş olabilir."

Mabel gözlerini kapadı.

"Ne oldu?" dedi Myron.

Odanın kalabalığı artmıştı ve her gelenin elinde yiyecek tepsileri vardı. Mabel gelenlere gülümseyerek ve nazikçe teşekkür ederek ellerindekileri alıyordu. Myron bekledi.

Boş bir an bulur bulmaz Mabel, "Horace telefonda hiç Holiday Inn'den bahsetmedi," dedi.

"Ama başka bir şey daha var," dedi Myron.

"Evet."

"Anita hiç Brenda'yı Holiday Inn'e götürdü mü?"

Brenda odaya girip onlara baktı. Mabel elini Myron'ın koluna koydu. "Şimdi bunun sırası değil," dedi.

Myron başını salladı.

"Belki bu akşam. Yalnız gelebilir misin?"

"Evet."

Mabel Edwards, Horace'ın ailesinin ve arkadaşlarının yanına gitmek üzere uzaklaştı. Myron yine oraya ait değilmiş gibi hissetti ama bu kez derisinin rengiyle ilgisi yoktu.

Hızlıca oradan uzaklaştı.

Yirminci Bölüm

Myron yola çıktıkları gibi cep telefonunu açtı. İki çağrı vardı. Biri ofisten Esperanza'ydı, diğeri de Los Angeles'tan Jessica'ydı. Kısa süre ne yapacağını bilemedi. Sorgulayacak bir şey yoktu. Jessica'nın otel odasını aradı. Onu hemen aramak zayıflık olmayacak mıydı? Belki de. Ama Myron bunun en olgun davranışlarından biri olacağını düşünmüştü. Zayıflık edip, sonra da kafasında bunu kurmaya devam etmek onun tarzı değildi.

Oteldeki görevli telefonu bağladı ama telefon açılmadı. Mesaj bıraktı. Sonra da ofisi aradı.

"Büyük bir sorunumuz var," dedi Esperanza.

"Pazar günü mü?" diye sordu Myron.

"Tanrı bugünü es geçebilir, ama takım sahipleri değil."

"Horace Slaughter'ı duydun mu?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Arkadaşın için üzgünüm ama devam ettirmemiz gereken bir işimiz var. Bir de sorunumuz."

"Nedir?"

"Yankee'ler Lester Ellis'i alıyormuş. Seattle'a gidecekler. Yarın sabah ilk iş bir basın toplantısı düzenliyorlarmış."

Myron başparmağı ve işaretparmağıyla burun kemiğini ovuşturdu. "Bunu nereden duydun?"

"Devon Richards'tan."

Güvenilir bir kaynaktı. Lanet olsun. "Lester biliyor mu?"

"Hayır."

"Deliye dönecek."

"Bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Önerin var mı?"

"Hiç yok," dedi Esperanza. "Acele etmezsek, kenarından köşesinden bir fayda sağlayabilir."

O sırada başka birinin aradığını duydu. "Seni arayacağım." Diğer hattı alarak "Alo" dedi.

Francine Neagly, "Takip ediliyorum," dedi.

"Neredesin?"

"Kavşağın A ve P'sindeyim."

"Nasıl bir araba?"

"Mavi bir Buick Skylark. Beş yaşında. Tepesi beyaz."

"Plaka var mı?"

"New Jersey, dört-yedi-altı-dört-beş T."

Myron bir an düşündü. "Mesain kaçta başlayacak?"

"Yarım saat sonra."

"Arabada mı olacaksın, karakolda mı?"

"Karakolda."

"Güzel, onu oradan alırım."

"Alırım derken?"

"Eğer karakolda olacaksan, güzel bir pazar gününü dışarıda seni beklerken geçirmeyecektir. Onu takip ederim."

"Takip eden adamı mı takip edeceksin?"

"Evet. Ount Pleasant'tan Livingston Caddesi'ne dön. Orada yakalarım sizi."

"Hey, Myron?"

"Efendim."

"Eğer heyecanlı bir şeyler olursa ben de dahil olurum."

"Kesinlikle."

Telefonu kapattılar. Myron, Livingston'a döndü. Memorial Kavşağı'na gelince Livingston Caddesi'ne giden yola park etti. Karakolu iyi görüyordu ve her yöne rahatlıkla ulaşılabilecek bir noktaydı. Myron arabayı çalışır halde bırakarak Memorial Kavşağı'nın yarım mil ötesini görebilecek şekilde bekledi. Kavşağı yoğun şekilde kullanan çok sayıda Livingstonlu vardı. Genellikle çift halinde ve yavaşça yürüyen yaşlı kadınlar vardı; bunlardan daha maceracı olanları ellerinde minik dambıllar taşıyordu. Ellili ve altmışlı yaşlarda, çoğu bir örnek eşofmanlar giymiş çiftler vardı. Kendilerince sevimlilerdi. Gençler vardı ve onların vücutlarından çok çeneleri çalışıyordu. Hayat boyu sporcu olanlarsa, onlara bakmadan yanlarından geçip gidiyordu. Gösterişli güneş gözlükleri takıyor, karınlarını açıkta bırakacak şekilde giyiniyorlardı. Karınlar hep açıktı. Erkeklerde bile. Ne anlama geliyorsa?

Brenda'yla öpüşmelerini düşünmemek için kendini zor

tutuyordu. Aynı şekilde bahçedeki masada ona gülümsediği an hissettiği şeyi de. Heyecanlandığı anda Brenda'nın yüzünün kızarışını da. Barbekü partisinde insanlarla konuşurken ne kadar keyif aldığını da. Timmy'nin bacağına yara bandı yapıştırırken ne kadar nazik olduğunu da.

İyi ki onu düşünmüyordu.

Bir an Horace'ın bu durumu onaylayıp onaylamayacağını düşündü. Tuhaf bir düşünceydi aslında. Ama aklına gelmişti bir kere. Eski hocası bu işe onay verir miydi? Merak etti. Zenci bir kadınla çıkmanın nasıl olacağını da merak etti. Tabular var mıydı? Antipatik miydi? Gelecek nasıl olurdu? Bir an gözünde, banliyöde yaşayan, aynı rüyaya sahip ama biri pediatri uzmanı diğeri de sporcu menajeri olan bir çifti canlandırdı. Ardından da Los Angeles'taki bir kadına âşık olan bir adam olarak, sadece iki gündür tanıdığı bir kadın için bunu düşünmesinin ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Saçma. Evet.

Mor tayt ve beyaz sporcu sutyeni giymiş sarışın bir sporcu, arabasının yanından koşarak geçti. İçeri bakıp ona gülümsedi. Myron da gülümsedi. Karnı çıplaktı. İyisiyle kötüsüyle hepsi vardı.

Francine Neagly yolun karşısında karakolun otoparkına girdi. Myron yola çıktı, ama ayağı fren pedalının üzerindeydi. Buick Skylark yavaşlamadan karakolun önünden geçti. Myron plakayı Motorlu Taşıtlar İdaresi'nden sorgulatmak istemişti, ama günlerden pazardı.

Livingston Caddesi'ne çıkıp Buick'i güneye doğru takip

etti. Dört araba gerideydi ve kafasını camdan çıkarıp bakıyordu. Kimse gaza asılmıyordu. Livingston'da pazar havası hâkimdi. Ama bu iyiydi. Buick, Northfield Caddesi'ndeki trafik ışıklarında durdu. Sağ tarafta tuğla kaplı minik bir alışveriş merkezi vardı. Myron büyürken orası Roosevelt İlkokulu'ydu; birisi yirmi küsur yıl önce New Jersey'nin ihtiyacı olan şeyin daha az okul, daha çok alışveriş merkezi olduğuna karar vermişti.

Skylark sağa döndü. Myron da peşinden gidip aynı şeyi yaptı. Yeniden Route 10'a çıktılar, ancak yarım mil bile gitmeden Skylark sola dönüp Crescent Yolu'na girdi. Myron kaşlarını çattı. Orası genellikle Hobart Gap Yolu'na çıkmak için kullanılan bir banliyö caddesiydi. Hmm. Belli ki Bay Skylark şehri iyi biliyordu; dışarıdan biri değildi.

Sola dönüşün ardından bir de hızlıca sağa dönüş geldi. Myron artık Skylark'ın nereye gittiğini biliyordu. Bu banliyöde iki katlı evlerden başka kayda değer tek bir yer vardı. Küçükler Ligi.

Meadowbrook Küçükler Ligi. Aslında iki saha vardı. Günlerden pazardı ve havanın güneşli olması sebebiyle park alanı arabalarla doluydu. Myron'ın çocukluğundaki ahşap panelli steyşın vagonların yerini malzeme kamyonları ve minivanlar almıştı ama onun dışında çok az şey değişmişti. Alan hâlâ çakıldı. Yeşil çizgili beyaz çimentodan olan oyuncu kulübesi hâlâ gönüllü anneler tarafından idare ediliyordu. Hâlâ metalden olan stantlar çocuklarına tezahürat yapan ailelerle doluydu.

Buick Skylark, saha arkasında uygun olmayan bir yere park etti. Myron da yavaşlayıp bekledi. Araba durup da içinden Elizabeth Bradford "kazasındaki" Baş Memur Dedektif Wickner inince Myron pek şaşırmadı. Emekli memur güneş gözlüğünü çıkarıp arabanın içine attı. Önünde S harfi bulunan yeşil beyzbol şapkasını taktı. Wickner'ın çizgilerle dolu yüzünün, nazik bir masör gibi olan güneş ışığı sayesinde gevşediğini görebilirdiniz. Wickner saha arkasında duran birkaç adama el salladı, tabelada Eli Wickner Duvarı yazıyordu. Adamlar da ona salladı. Wickner onlara doğru yürüdü.

Myron bir süre olduğu yerde kaldı. Dedektif Eli Wickner, Myron'ın bu sahaya sıklıkla geldiği zamandan beri aynı yerlerde takılırdı. Wickner'ın tahtı. İnsanlar onu orada selamlardı. Gelip sırtına vururlar, elini sıkarlardı, Myron neredeyse onun yüzüğünü öpeceklerini düşünürdü. Wickner şimdi en güzel zamanını yaşıyordu. Evindeydi. Cennetteydi. Hâlâ büyük bir adam olduğu yerdeydi.

Bunu değiştirme zamanı gelmişti.

Myron bir blok ötede bir park yeri buldu. Arabadan inip sahaya yaklaştı. Ayakları çakıllarda dönüp duruyordu. Yumuşak çocuk ayakkabılarıyla bu çakılların üzerinde yürüdüğü zamanlara gitti. Myron, iyi bir Küçükler Ligi oyuncusuydu, hayır hayır, on bir yaşına kadar *harika* bir oyuncuydu. Tam burada, Saha İki'deydi. Ev sahibi oldukları maçlarda ligi o yönetiyordu ve tüm zamanların Livingston Amerikan Küçükler Ligi rekorunu kırmak üzereydi. Kalan dört oyunda iki tam kale koşusu daha yapması gerekiyordu. On iki ya-

şındaki Joey Davito yarı sahadaydı. Davito topa o kadar sert vurmuştu ki, top kontrolden çıktı. Top Myron'ın kaskının altından tam alnına isabet etti ve Myron yere düştü. Sırtüstü düşerken gözlerini kırptığını hatırlıyordu. Koçu Bay Farley' in yüzünü gördüğü hatırladı. Babası da oradaydı. Babası gözyaşlarıyla oğlunu kucağına alıp kocaman elleriyle Myron' ın başını okşamıştı. Hemen hastaneye gitmişlerdi, ama kalıcı bir hasar yoktu. En azından fiziksel. Myron o günden sonra bir daha asla kendini sahada rahat hissetmedi. Bu oyun ona zarar vermişti; masumiyetini yitirmişti.

Bir yıl sonra da oynamayı bıraktı.

Wickner'ın yanında yarım düzine adam vardı. Hepsinde beysbol şapkası vardı çocukların yaptığı gibi şapkaların siperleri kırık değildi. Beyaz tişörtlerinin göbek kısımları bowling topu yutmuşlar gibi gergindi. Budweiser vücudu işte. Parmaklıklara dayanmışlardı ve pazar günü araba kullanıyormuş edasıyla dirseklerini de sarkıtmışlardı. Çocuklarla ilgili yorum yapıyorlar, oyunlarını eleştiriyorlar ve onların yorumları bir işe yararmış gibi, geleceklerini tahmin ediyorlardı.

Küçükler Ligi'nde çok acı vardı. Son yıllarda baskıcı aileleri eleştiren çok şey yazılmıştı, ama yapmacık, politik, herkesi eşit tutan, yarı yeniçağ alternatif o kadar da iyi değildi. Çocuk iyi bir atış yapamazdı. Hayal kırıklığına uğrar, içini çeker ve kenara çekilirdi. Bir mil uzağa gönderilip sonra sırasına sokulurdu. Yeniçağ koçları da, "İyi atıştı!" derdi. Peki böyle olunca ne mesajı veriyordu? Anne ve babalar da

takımın en iyi oyuncusunun yeterince oynamadığını ya da daha iyi pozisyonlar olsaydı kazanmanın kaçınılmaz olduğuna inanıyordu. Ama sorun şu ki, o çocukların hiçbiri aptal değildi. Hiçbiri, "o keyif aldığı sürece" cümleleriyle üzerlerinde kurulan baskıdan hoşnut değildi. Buna alınıyorlardı.

O nedenle çektikleri acı devam ediyordu. Belki de hep öyle kalacaktı.

Myron'ı tanıyan birkaç kişi çıktı. Komşularının omzuna dokunup onu selamladılar. İşte oradaydı. Myron Bolitar. Bu şehrin şimdiye dek yetiştirdiği en iyi basketbolcu. Profesyoneller sınıfında da olabilirdi, ama eğer... Eğer. Kader. Diz. Myron Bolitar. Yarı efsane, yarı bugünün gençliğine uyarı. Alkollüyken araba kullanmaktan caydırmak için kullanılan parçalanmış arabanın sporcu versiyonu gibiydi.

Myron doğrudan saha arkasındaki adamların bulunduğu yere gitti. Livingston taraftarları. Aynı adamlar bütün futbol, basketbol ve beysbol maçlarına giderdi. Bazıları iyiydi. Bazıları da kendini beğenmiş. Hepsi Myron'ı tanıyordu. Ona sıcak bir karşılama yaptılar. Dedektif Wickner sessizdi, gözlerini sahadan ayırmıyordu, hatta vuruş sırasında gereğinden fazla dikkatli izliyordu.

Myron, Wickner'ın omzuna dokundu.

"Merhaba, Dedektif."

Wickner yavaşça döndü. Her zaman böyle delici gri gözlere sahipti, ama şu anda kıpkırmızı olmuşlardı. Konjonktivit olabilir ya da alerji. Belki de içkidendi. Siz ne derseniz. Teni tabaklanmış deri kadar yanıktı. Önünde kısa bir fermuarı

olan, sarı yakalı bir tişört giymişti. Fermuarı açıktı. Kalın bir altın kolyesi vardı. Muhtemelen yeniydi. Emekliliğini kutlamak için almış olabilir. Ona yakışmamıştı.

Wickner gülümsedi. "Artık bana Eli diyebilecek kadar yaşlandın Myron."

Myron öyle demeyi denedi. "Nasılsın Eli?"

"Fena değil, Myron. Emeklilik bana iyi geldi. Bol bol balık tutuyorum. Sende ne var ne yok? Geri dönmeye çalışıyorsun sanırım. Üzgünüm, ama bir işe yaramaz."

"Teşekkürler," dedi Myron.

"Hâlâ ailenle mi yaşıyorsun?"

"Hayır, artık şehirdeyim."

"Peki seni buralara getiren nedir? Aile ziyareti mi?"

Myron başını salladı. "Hayır, seninle konuşmak istiyorum."

Kalabalıktan birkaç metre uzaklaştılar. Yanlarına kimse gelmedi, yanlarına, çünkü beden dilleri bunu gerektirmişti.

"Ne hakkında?" diye sordu Wickner.

"Eski bir dava."

"Polis davası mı?"

Myron ona dikkatlice baktı. "Evet."

"Hangi davaymış bu?"

"Elizabeth Bradford'un ölümü."

Wickner şaşırma anını iyi atlatmıştı. Şapkasını çıkarıp uçuşan gri saçlarını düzeltti. Ardından şapkayı geri taktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Rüşveti," dedi Myron. "Bradfordlar sana bir seferde

yüklü bir para mı verdiler yoksa uzun süreli, faizlerle artan bir ödeme sistemi mi seçtiler?"

Wickner şaşkına dönmüştü, ama belli etmedi. Dudağının sağ tarafında ağlayacakmış gibi bir titreme başladı. "Üslubundan hiç hoşlanmadım, evlat."

"Sertti." Myron burada tek şansının ona doğrudan sormak olduğunu biliyordu; ona dolaylı yoldan yaklaşmak işe yaramayacaktı. "İki seçeneğin var Eli. Birinci seçenek, bana Elizabeth Bradford'a gerçekte ne olduğunu söylersin ve ben de senin adını bu işin dışında tutarım. İkinci seçenek, gazetelere bunun polisin örtbas ettiği bir dava olduğunu söyler ve itibarını yerle bir ederim." Myron son cümlesini söylerken sahayı göstermişti. "Seninle işim bittiğinde de Eli Weckner Pisuvarı'nın etrafında dolaşabilirsen kendini şanslı sayarsın."

Wickner başını çevirdi. Myron onun omuzlarını dikleştirdiğini ve derin nefes almaya çalıştığını görebiliyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Myron bir an tereddüt etti. Sonra da ses tonunu yumuşattı. "Sana ne oldu böyle, Eli?"

"Ne?"

"Sana saygı duyardım," dedi Myron. "Senin düşüncelerine değer verirdim."

Bu kelimeler onu can evinden vurmuştu. Wickner'ın omuzları düşmeye başlamıştı. Yüzünü kaldırmıyordu. Myron bekledi. Wickner sonunda ona döndü. O tabaklanmış deri gibi duran teni rengini kaybediyor, kuruyor gibiydi. Bir şeyler söylemeye çabalıyordu. Myron ona zaman verdi ve bekledi.

Myron arkasından bir elin gelip onun omzunu sıktığını hissetti.

"Bir sorun mu var?"

Myron arkasını döndü. El Wickner'ın bir zamanlar ortağı olan, kas yığını Baş Dedektif Roy Pomeranz'a aitti. Pomeranz'ın üzerinde beyaz tişört ve az önce birileri ona külodunu yukarı çekme şakası yapmış gibi duran beyaz bir şort vardı. Hâlâ He-Man gibi bir fiziğe sahipti ama artık tamamen keldi ve kafası cilalanmış gibi parlıyordu.

"Elini omzumdan çek," dedi Myron.

Pomeranz kulak asmadı. "Burada her şey yolunda mı?"

Wickner söze girdi. "Sadece konuşuyoruz, Roy."

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Myron buna cevap verdi. "Senin hakkında."

Güldü. "Öyle mi?"

Myron parmağıyla göstererek, "Eğer halka küpen de olsaydı, Mr. Clean reklamlarında oynayabilirdin diye konuşuyorduk," dedi.

Pomeranz'ın gülümsemesi kayboldu.

Myron ses tonunu düşürdü. "Sana bir kez daha söylüyorum. Elini çek, yoksa onu üç yerinden kırarım." Üç yerinden kırmak hem de. Net tehditler her zaman daha iyiydi. Bunu Win'den öğrenmişti.

Pomeranz elini bir ya da iki saniye daha orada tuttuktan sonra indirdi.

"Hâlâ kuvvetlisin, Roy," dedi Myron. "Demek ki kaybedecek çok şeyin var. Ama ben de sana aynı teklifi yapaca-

ğım. Bradford davasıyla ilgili ne biliyorsan bana anlat, ben de senin ismini bu işe bulaştırmayayım."

Pomeranz sırıttı. "Komiksin, Bolitar."

"Ne?"

"Tüm bunları seçim yılında mı eşeliyorsun?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Davison için çalışıyorsun," dedi. "O aşağılık herif yüzünden Arthur Bradford gibi iyi bir adamı karalamaya çalışıyorsun."

Davison başkanlık yarışında Bradford'un rakibiydi. "Affedersin Roy, ama bu doğru değil."

"Öyle mi? Neyse, Elizabeth Bradford balkondan düşerek öldü."

"Onu kim itti?"

"Kazaydı."

"Biri onu kazayla mı itti?"

"Kimse onu itmedi. Gece geç saatteydi. Teras kaygandı. O da düştü. Kazaydı. Her zaman olan şeyler."

"Gerçekten mi? Son yirmi yılda Livingston'da kaç kadın kendi balkonundan düşerek öldü?"

Pomeranz kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Kol kasları beyzbol topu kadardı. Adam bunu yaparak rahat görünmeye çalışıyordu, ama değildi. "Ev kazaları işte. Her yıl ev kazalarından kaç kişi ölüyor, biliyor musun?"

"Hayır Roy, kaç kişi?"

Pomeranz cevap vermedi. Wickner'la göz göze geldi. Wickner sessizdi. Utancı yüzünden belli oluyordu.

Myron devam etmeye karar verdi. "Peki ya Anita Slaughter saldırısı? O da mı kazaydı?"

Sessizlik olmuştu. Wickner istemsiz şekilde esnedi. Pomeranz'ın sert kolları yana düşmüştü.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Pomeranz.

"Elbette ki biliyorsun, Roy. Eli bile polis dosyasında bundan bahsediyor."

Sinirlenmişti. "Francine Neagly'nin kayıt odasından çaldığı dosyadan mı bahsediyorsun?"

"Onu çalmadı Roy. Bakmak için aldı."

Pomeranz gülümsedi. "Pekâlâ, o dosya şimdi kayıp. En son ondaydı. Biz de Memur Neagly'nin onu çaldığını düşünüyoruz."

Myron başını salladı. "O kadar kolay değil Roy. O dosyayı saklayabilirsin. Anita Slaughter'ın uğradığı saldırıyla ilgili dosyayı da saklayabilirsin. Ama hastane dosyaları benim elimde. St. Barnabas'tan. Onlar da kayıt tutuyor, Roy."

Şaşkınlıkları devam ediyordu. Bu blöftü. Ama iyi bir blöftü. Ortamı hareketlendirmişti.

Pomeranz, Myron'a doğru eğildi. Nefesi son yediği ama henüz sindirmediği yemek gibi kokuyordu. Sesini alçalttı. "Burnunu hiç olmaması gereken bir yere sokuyorsun."

Myron başını salladı. "Sen de her yemekten sonra dişlerini fırçalamıyorsun."

"Bu saçmalıklarla iyi bir adamı lekelemene izin vermeyeceğim."

"Saçmalık," dedi Myron. "Spor salonunda o kelime ka-

setlerinden mi dinliyorsun Roy? Vergi ödeyenler bunu biliyor mu?"

"Tehlikeli bir oyunun içindesin, komik adam."

"Oooo, çok korktum." İyi laflar bitince klasiklere dönmek gerek.

"Seninle tartışmak istemiyorum," dedi Pomeranz. Öne eğildi ve gülümsedi. "Francine Neagly benim elimde."

"Ne olmuş ona?"

"O dosyayla hiç işi yok. Davison'un kampanyasında görevli birinin, bu belki de sensin Bolitar, onu çalması için ona para ödediğini düşünüyoruz. Arthur Bradford'a zarar vermek için her türlü kokuşmuş moda kullanılıyor."

Myron kaşlarını çattı. "Kokuşmuş moda mı?"

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Kokuşmuş moda mı? Bu da mı senin o kasetlerinden birinde geçiyor?"

Pomeranz parmağını Myron'ın yüzüne götürdü. "Onun özrünü kabul edip kariyerini mahvetmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Pomeranz, sen bile o kadar aptal olamazsın. Jessica Culver'i hiç duydun mu?"

Parmağını aşağı indirdi. "Senin kız arkadaşın, değil mi?" dedi Pomeranz. "Yazar mıydı, neydi."

"Büyük bir yazar," dedi Myron. "Çok saygı duyulan biri. Ne yapmayı sever, biliyor musun? Polis departmanlarındaki cinsiyet ayrımcılığına karşıdır. Eğer Francine Neagly'ye

herhangi bir şey yaparsan, rütbesini indirirsen, ceza verirsen ya da yemekler dışında onun yanında belirirsen, seni temin ederim ki Jessica'nın seninle işi bittiğinde Bob Packwood'u, Betty Friedan'a benzetmiş olursun."

Pomeranz şaşkın görünüyordu. Belki Betty Friedan'ın kim olduğunu bilmiyordu. Belki de Gloria Steinham demeliydi. Pomeranz zaman kazanmaya çalışıyordu. Gülümseyerek toparlanmaya çalıştı.

"Tamam," dedi, "o zaman yeniden soğuk savaş başladı. Sen bana atom bombası fırlatabilirsin, ben de sana. Çıkmaz sokak gibi."

"Yanılıyorsun Roy. İşi, ailesi, itibarı ve cezaevinden çıkma sözcüklere sahip olsan. Bana gelince, kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Ciddi olamazsın. New Jersey'deki en güçlü aileyle uğraşıyorsun. Gerçekten kaybedeceğin hiçbir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

Myron omuz silkti. "Aynı zamanda deliyim," dedi. "Ya da diğer bir deyişle, beynimin kokuşmuş bir modası var."

Pomeranz, Wickner'a döndü. Wickner da arkasına baktı. Bir şeyler oluyordu. Kalabalık ayaklanmıştı. Top çite denk geldi. "Hadi, Billy!" Billy iki tur atmıştı ve üçüncüye başlamıştı."

Pomeranz hiçbir şey söylemeden yürüyüp gitti.

Myron uzun süre Wickner'a baktı. "Koca bir yalan mısın dedektif?"

Wickner hiçbir şey söylemedi.

"Ben on bir yaşındayken, bizim okuldaki beşinci sınıflarla konuşuyordun ve biz de senin şimdiye kadar gördüğümüz en havalı adam olduğunu düşünüyorduk. Oyunlarda gözüm seni arıyordu. Senin tarafından onaylanmak önemliydi. Ama yalanmışsın."

Wickner gözlerini yerden ayırmadı. "Bırak artık, Myron."

"Yapamam."

"Davison aşağılık bir herif. Onun için değmez."

"Ben Davison için çalışmıyorum. Anita Slaughter'ın kızı için çalışıyorum."

Wickner hâlâ yere bakıyordu. Ağzını açtı, ama Myron dudağının kenarındaki titremeyi görebiliyordu. "Bu yaptığınız şey çok fazla insanın canını yakıyor."

"Elizabeth Bradford'a ne oldu?"

"Düştü," dedi. "Hepsi bu."

"Bu işin peşini bırakmayacağım," dedi Myron.

Wickner yeniden şapkasını düzeltti ve yürümeye başladı. "Şimdi daha fazla insan ölecek."

Ses tonunda tehdit yoktu, sadece kaçınılmaz olan şeyi söylüyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Myron arabasına geri döndüğünde, Bradford Çiftlikleri'ndeki iki fedai onu bekliyordu. İri yarı fedai ve sıska olan diğeri. Zayıf olan uzun kollu gömlek giymişti, onun için Myron bir yılan dövmesi olup olmadığını göremiyordu, ama Mabel Edwards'ın tarifine tıpatıp uyuyorlardı.

Myron içinde bir şeylerin hareketlenmeye başladığını hissetti.

İri yarı olan tam bir gösteriş abidesiydi. Muhtemelen lisedeyken güreş takımındaydı. Belki de yerel bir barda korumalık yapıyordu. Çok güçlü olduğunu düşünüyordu; ama Myron onun sorun teşkil etmeyeceğini biliyordu. Zayıf ve yaşça daha büyük olan adamın güçlü bir fiziksel yapısı yoktu. Eski bir Charles Atlas karikatüründe insanlara kum atan adamın zayıf versiyonu gibiydi. Ama yüzü o kadar dağ gelinciğine benziyordu ki, o boncuk gözlerine bakıp kalıyordu insan. Myron insanları görünüşüyle yargılamamak gerektiğini çok iyi biliyordu, ama bu adamın yüzü çok ince, çok sivri ve çok zalimdi.

Myron Sıska Dağ Gelinciği'yle konuştu. "Dövmeni görebilir miyim?" Doğrudan yaklaşım.

Koca adam şaşırmıştı, ama Sıska Dağ Gelinciği sakinliğini koruyordu.

"Bana bu cümleyi erkeklerin kurmasına alışık değilim," dedi.

"Erkekler," diye tekrar etti Myron. "Ama görünüşüne bakılırsa sürekli hatunlar soruyor olmalı."

Eğer Sıska buna ters bir karşılık verecek olsaydı gülerek geçiştirecekti. "Gerçekten yılanı görmek istiyor musun?"

Myron başını salladı. Yılan. Sorusunun cevabını almıştı. Bunlar o adamlardı. İri olan Mabel Edwards'ın gözüne yumruk atmıştı.

İçindeki kıpırtı biraz daha hareketlenmişti.

"Sizin için ne yapabilirim arkadaşlar?" diye sordu Myron. "Kiwanis Club için bağış mı topluyorsunuz?"

"Evet," dedi iri olan. "Kan bağışı."

Myron ona döndü. "Ben büyükanne değilim sert adam."

Koca adam, "Ha?" diye karşılık verdi.

Sıska boğazını temizleyip, "Müstakbel belediye başkanı Bradford seni görmek istiyor."

"Müstakbel belediye başkanı mı?"

Sıska omuz silkti. "Kesinlikle."

"Ne güzel. Peki, neden beni aramıyor?"

"Müstakbel başkan sana eşlik etmemizin daha iyi olacağını düşünüyor."

"Bir millik yolu kendim kullanarak da gidebilirim."

Myron iri olana bakıp tane tane konuşuyordu. "Her şeyden önce, ben büyükanne değilim."

İri olan burnunu çekip boynunu çevirdi. "Ama ben hâlâ öyleymişsin gibi seni dövebilirim."

"Beni bir büyükanneyi nasıl dövüyorsan öyle döv," dedi Myron. "Tanrım, ne adam."

Myron kısa süre önce, öğrencilerine kendilerini başarılı gibi düşünmelerini öğreten ve kendi işini kendi gören gurularla ilgili bir şeyler okumuştu. Gözünün önüne getir ve bırak olsun. Myron emin değildi, ama kavgada işe yaradığını biliyordu. Eğer şans devreye girerse, nasıl saldıracağını hayal et. Karşındakinin olası hamlelerini düşün ve ona göre nasıl karşılık vereceğini düşün. Sıska dövme işini kabul ettiği andan beri Myron'ın yaptığı buydu. Etrafta kimseyi göremeyince de saldırıya geçti.

Myron'ın dizi hızla iri adamın kasıklarına girdi. Koca adamdan, pipetle bir şey içiyormuş da bittiği halde onu çekmeye çalışıyormuş gibi bir ses geldi. Eski bir cüzdan gibi ikiye katlandı. Myron silahını çıkarıp Sıska Dağ Gelinciği'ne doğrulttu. İri olanın vücudu erimiş de su birikintisi oluşturmuş gibi kaldırımda duruyordu.

Sıska Dağ Gelinciği kıpırdamadı. Eğleniyormuş gibi bakıyordu.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi.

"Evet," dedi Myron. "Ama kendimi daha iyi hissediyorum." İri olana bakıyordu. "Bu, Mabel Edwards içindi."

Sıska omuz silkti. Dünya umurunda değildi. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Arabanız nerede?" diye sordu Myron.

"Bizi buraya bıraktılar. Eve seninle beraber dönmemiz gerekiyor."

"Ben hiç öyle sanmıyorum."

İri olan inledi ve nefes almaya çalıştı. Ama ayaktakinin umurunda değildi. Myron silahını indirdi.

"Kusura bakmazsanız kendim gideceğim."

Sıska kollarını açıp, "Keyfine bak," dedi.

Myron, Taurus'una binmek üzere adım attı.

"Neyle karşı karşıya olduğunun farkında değilsin," dedi Sıska.

"Sürekli aynı şeyi duyuyorum."

"Olabilir," dedi. "Ama bu kez benden duyuyorsun."

Myron başını salladı. "Korktum farz et."

"Babana sor, Myron."

Bu onu irkiltmişti. "Ne olmuş babama?"

"Ona Arthur Bradford'u sor." Firavun faresi gibi gülümsüyordu. "Ona beni de sor."

Myron'ın göğsünden buz gibi sular akıyordu sanki. "Baban bu olanlarla ne ilgisi var?"

Ama Sıska cevap vermeyecekti. "Acele et," dedi. "Müstakbel New Jersey valisi seni bekliyor."

Yirmi İkinci Bölüm

Myron, Win'i arayarak hızlıca olanları anlattı.

"Boşa zaman harcamışsın," dedi Win.

"O adam bir kadını dövdü."

"O zaman onu dizinden vur. Kalıcı zarar ver. Testislerine tekme atmak boşa zaman kaybı."

Üçüncü Windsor Horne Lockwood'dan *Uygun Ödeşme Kuralları*. "Cep telefonumu açık bırakacağım. Buraya gelebilir misin?"

"Tabii ki. Ben gelene kadar daha fazla şiddet göstermekten kaçın."

Diğer bir deyişle: Biraz da bana bırak.

Bradford Çiftlikleri'nin kapısındaki görevli Myron'ı yalnız görünce şaşırmıştı. Kapı üç kişiyi birden bekledikleri için açıktı. Myron tereddüt etmedi. Hiç durmadan arabayı içeri sürdü. Koruma görevlisi panikledi. Kulübesinden dışarı çıktı. Myron ona Oliver Hardy'nin yaptığı gibi parmağını salladı. Hatta yüzünde de Hardy gülümsemesi vardı. Keşke

yuvarlak bir şapkası da olsaydı, o zaman tam olacaktı.

Myron ön girişe park ettiğinde, yaşlı uşak çoktan kapıdaydı. Hafifçe başını eğdi.

"Lütfen beni takip edin, Bay Bolitar."

Uzun koridor boyunca yürüdüler. Duvarlar yağlıboya tablolarla doluydu ve çoğunda da at üstündeki adamlar vardı. Bir tane de nü tablo vardı. Elbette ki kadındı. Bunda at yoktu. Büyük Catherine çoktan ölmüştü. Uşak koridordan sağa döndü. Biyosfere ya da Epcot Center'a* giriliyormuş gibi hissettiren cam bir koridora geçtiler. Myron şimdiden elli yarda yürümüşler gibi düşündü.

Uşak durdu ve bir kapıyı açtı. Yüzü kusursuz bir uşak ifadesizliğindeydi.

"Lütfen girin, efendim."

Myron su seslerini duymadan önce klor kokusunu aldı.

Uşak bekledi.

"Mayomu getirmedim," dedi Myron.

Uşak ona anlamsızca baktı.

"Genelde tanga giyerim de," dedi Myron. "Sanırım bikini altıyla idare etmek zorunda kalacağım."

Uşak gözlerini kırptı.

"Seninkini ödünç alabilirim," diye devam etti Myron, "eğer fazla varsa."

"Lütfen girin, efendim."

"Pekâlâ, arayı açmayalım."

Uşak ya da her kimse oradan ayrıldı. Myron içeri girdi.

---

* *Walt Disney'in Florida'daki tema parkı. (ç.n.)*

Odada kapalı havuz rutubeti vardı. Her şey mermerdendi. Çok sayıda bitki, havuzun her köşesinde tanrıça heykelleri vardı. Myron hangi tanrıçalar olduğunu bilmiyordu. Kapalı havuz tanrıçalarıdır diyerek geçiştirdi. Havuzun tek sakini hiç su sıçratmadan geliyordu. Arthur Bradford sakin ve biraz da tembel hareketlerle yüzüyordu. Myron'ın bulunduğu kenara gelerek durdu. Lacivert camları bulunan bir yüzücü gözlüğü takıyordu. Gözlüğü çıkarıp hemen saçlarını düzeltti.

"Sam ve Mario'ya ne oldu?" diye sordu.

"Mario," diye başını salladı. "O iri olan olmalı, değil mi?"

"Sam ve Mario'nun sana buraya kadar eşlik etmesi gerekiyordu."

"Ben kocaman bir adamımım Artie. Eskorta ihtiyacım yok." Bradford elbette ki onları Myron'ın gözünü korkutmak için göndermişti, ama Myron onun yaratmak istediği etkiyi yaratamadığını görmesini istiyordu.

"İyi o zaman," diye cevap verdi Bradford. "Atmam gereken altı tur daha var. Sorun olur mu senin için?"

Myron eliyle önemli değil der gibi yaptı. "Hey," dedi. "Keyfine bak, lütfen. Birini yüzerken izlemekten daha keyif verici bir şey düşünemiyorum. Bak, aklıma bir fikir geldi. Burada neden bir reklam filmi çekmiyorsun? Slogan da şu olur: Sanata Oy Verin, Onun Kapalı Havuzu Var."

Bradford zorla gülümsedi. "Bu kadar yeter." Ağır çekimde havuzdan çıktı. Uzun boyluydu ve hafif kamburdu, ama ıslakken vücudu pürüzsüz görünüyordu. Bir havlu alıp

yanda duran iki şezlongu işaret etti. Myron bir tanesine oturdu ama arkasına yaslanmadı. Arthur Bradford da aynı şeyi yaptı."

"Uzun bir gün oldu," dedi Arthur. "Şimdiden dört kampanya durağına gittim, öğleden sonra üç tanesine daha gideceğim."

Myron bu kısa konuşma sırasında başını sallayarak Bradford'u devam etmesi için cesaretlendiriyordu. Bradford bunu anlamıştı. Elleriyle bacaklarına vurdu. "Pekâlâ, sen yoğun bir adamsın. Ben yoğun bir adamım. O zaman konuya girelim."

"Kesinlikle."

Bradford hafifçe öne eğildi. "Buraya önceki gelişinle ilgili konuşmak istiyorum."

Myron anlamamış gibi bakmaya çalıştı.

"Kabul et ya da etme, sence biraz tuhaf değil miydi?"

Myron "A-ha" der gibi bir ses çıkardı, ama doğaldı.

"Daha basit anlatayım, Win ve senin ne yapmaya çalıştığınızı merak ediyorum."

"Bazı soruların cevabını arıyorum," dedi Myron.

"Evet, bunu fark ettim. Benim sorum da şu: Neden?"

"Neden yirmi yıldır benim emrimde çalışmayan bir kadını gelip bana soruyorsun?"

"Fark nedir? Onu zar zor hatırladın, değil mi?"

Arthur Bradford gülümsedi. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini ikisi de gayet iyi biliyordu. "Sana yardım etmek istiyorum," dedi Bradford. "Ama önce gerekçelerini bil-

mem gerek." Kollarını açtı. "Sonuçta bu büyük bir seçim."

"Davison için mi çalıştığımı düşünüyorsun?"

"Sen ve Windsor evime başka bir amaçla geldiniz. Sen geçmişim hakkında tuhaf sorular sormaya başladın. Karımın ölümüyle ilgili dosyayı çalması için bir polis memuruna para verdin. Kısa süre önce bana şantaj yapmaya kalkan bir adamla bağlantın var. Davison'un tanınmış suç ortaklarıyla konuşurken görüldün." O karşı koyamadığı politik gülümsemesini takındı. "Sen benim yerimde olsaydın ne düşünürdün?"

"Orada dur," dedi Myron. "Öncelikle ben kimseye dosya çalması için para filan vermedim."

"Memur Francine Neagly. Onunla Ritz Diner'da buluştuğunu inkâr mı edeceksin?"

"Hayır." Gerçeği anlatmak çok uzun sürerdi, ama neye takılıyordu ki? "Tamam, bunu şimdilik unutalım. Sana şantaj yapmak isteyen kim?"

Uşak içeri girdi. "Buzlu çay ister misiniz, efendim?"

Bradford biraz düşündü. "Limonata istiyorum Mattius. Biraz limonata şahane olur."

"Elbette, efendim. Siz Bay Bolitar?"

Myron, Bradfordlar'da çikolatalı içecek olup olmadığından emin olamadı. "Ben de aynısından alayım, Mattius. Ama benimki *ekstra* şahane olsun."

Uşak Mattius başını salladı. "Elbette, efendim." Kapıyı kapatıp çıktı.

Arthur Bradford omuzlarının üzerine bir havlu attı. Sonra da arkasına yaslandı. Şezlonglar yeterince uzundu, böy-

lece ayakları sarkmıyordu. Gözlerini kapadı. "İkimiz de Anita Slaughter'ı hatırladığımı biliyoruz. İma ettiğin gibi, bir adam karısının cesedini bulan kadının adını unutmaz."

"Tek sebep bu mu?"

Bradford tek gözünü açtı. "Pardon?"

"Onun fotoğraflarını gördüm," dedi Myron. "Öyle görünen bir kadını unutmak zordur."

Bradford gözünü yeniden kapadı. Bir süre hiç konuşmadı. "Yeryüzünde çok fazla güzel kadın var."

"A-ha."

"Onunla ilişkim olduğunu filan mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece onun çekici olduğunu söyledim. Erkekler çekici kadınları hatırlar."

"Doğru," diyerek ona katıldı Bradford. "Ama görüyorsun ki, Davison'un ellerini geçirebileceği öyle bir söylenti yok. Derdimi anlıyor musun? Bu politika ve burada her şey çok hızlı olur. Bu konuda konuşmaktan kaçınıyor olmam sana bir şeyler sakladığımı düşündürmesin. Durum bu değil. Gerçek şu ki, algıdan endişeleniyorum. Ben hiçbir şey yapmadığım için rakibim yapmışım gibi göstermeye çalışmayacak değil. Anlıyor musun?"

Myron başını salladı. "Rüşvet almış politikacı gibi." Ama Bradford ne demek istediğini anlamıştı. Belediye başkanlığına oynuyordu. Hiçbir şey olmasa bile savunmacı davranıyordu. "Peki, sana kim şantaj yapmaya kalktı?"

Bradford bir süre bekledi ve Myron'a söylemeden avantajları ve dezavantajları düşündü. İçindeki bilgisayar olası

senaryoları çıkarıyordu. Avantajlar kazanmıştı.

"Horace Slaughter," dedi.

"Neyle?" diye sordu Myron.

Bradford soruya doğrudan cevap vermedi. "Kampanya merkezimi aramış."

"Sana ulaştı mı?"

"Anita Slaughter'la ilgili elinde suçlayıcı belgeler olduğunu söyledi. Delinin teki olduğunu düşündüm ama Anita'nın adını biliyor olması beni rahatsız etmişti."

Bahse girerim ki öyledir, diye düşündü Myron. "Peki, ne dedi?"

"Bana karısına en yaptığımı sordu. Beni onun kaçmasına yardım etmekle suçladı."

"Yardım etmek derken?"

Ellerini salladı. "Ona yardım ederek, destek çıkarak, göndererek. Bilmiyorum. Abuk sabuk konuşuyordu."

"Peki ama ne dedi?"

Bradford doğruldu. Bacaklarını şezlongdan aşağı sarkıttı. Bir an Myron'a ızgaradaki bir hamburger köftesiymiş ve onu ne zaman ters çevireceğinden emin olamıyormuş gibi baktı. "Bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini bilmek istiyorum," dedi.

Ne verirsen onu alırsın. Oyunun bir parçası. "Kızı."

"Pardon?"

"Anita Slaughter'ın kızı."

Bradford yavaşça başını salladı. "O basketbolcu değil miydi?"

"Evet."

"Onu sen mi temsil ediyorsun?"

"Evet. Aynı zamanda babası da arkadaşımdı. Öldürüldüğünü duydun mu?"

"Gazetede vardı," dedi Bradford. Gazetede. Bu adamdan hiçbir zaman tam bir evet ya da hayır çıkmıyordu. Ardından ekledi, "Peki Ache ailesiyle bağlantın nedir?"

Myron'ın kafasında bir şimşek çakmıştı. "Davison'un 'suç ortakları' onlar mı?" diye sordu Myron.

"Evet."

"Bu durumda Achelerin onun kazanmasıyla bağlantılı işleri var."

"Elbette. Onlarla ne bağlantın olduğunu bunun için sordum."

"Hiçbir bağlantım yok," dedi Myron. "Onlar kadınlar basketbol ligine bir rakip kurmaya çalışıyor. Brenda'yla anlaşmak istiyorlar." Şimdi de merak eden taraf Myron'dı. Acheler Horace Slaughter'la görüşüyordu. FJ'ye göre kızının onlarla oynaması için anlaşma bile imzalamıştı. Bilmeniz gereken diğer şey, Horace ölmüş karısıyla ilgili Bradford'u taciz ediyordu. Horace, Acheler için çalışıyor olabilir miydi? Düşünecek bir şey daha.

Mattius limonatalarla geri döndü. Taze sıkılmıştı. Soğuktu. Şahane değilse bile lezzetliydi. İşte yine zenginlik. Mattius odadan çıkınca Bradford yine önceki görüşmelerinde olduğu derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Myron bekledi.

"Politikacı olmak," diye söze başladı Bradford, "enteresan bir şey. Her canlı hayatta kalmak için savaşır. Elbette ki içgüdüsel bir durum bu. Ama gerçek şu ki, bir politikacı bu konuda daha soğukkanlı. Buna engel olamaz. Burada bir adam öldürülse, benim tek düşündüğüm politik utanca sebebiyet verme olasılığıydı. Tek gerçek bu. Benim amacım adımı tüm bunların dışında tutmak."

"Böyle olmayacak," dedi Myron. "Biz ne istersek isteyelim."

"Sana bunu söyleten nedir?"

"Polisler aynı benim kurduğum bağlantıyı kuracaktır da ondan."

"Anlayamadım."

"Sana geldim, çünkü Horace Slaughter seni aramıştı. Polis de aynı telefon kayıtlarını görecektir. Bunun izini sürecekler."

Arthur Bradford gülümsedi. "Polisi dert etme."

Myron, Wickner ve Pomeranz'ı hatırlayıp bu ailenin gücünü düşündü. Bradford haklı olabilirdi. Myron bunu düşündü. Sonra da bunu kendi yararına çevirmeye karar verdi.

"Yani benden sessiz kalmamı mı istiyorsun?" dedi Myron.

Bradford tereddüt etti. Satranç zamanıydı. Tahtaya bakıp Myron'ın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyordu. "Senden," dedi, "adil olmamızı istiyorum."

"Bu ne demek?"

"Şu demek, elinde benim kanunsuz bir şeye karıştığıma

dair somut bir kanıt yok."

Myron başını öne arkaya salladı. Belki evet, belki hayır.

"Eğer gerçeği söylüyorsan, eğer Davison için çalışmıyorsan, o zaman benim kampanyamı mahvetmek için hiçbir sebebin yok demektir."

"Bunu doğru olduğundan çok emin değilim," dedi Myron.

"Anlıyorum." Bradford yeniden çay yapraklarını okumaya başlamıştı. "O zaman buradan sessiz olman karşılığında bir şeyler istediğini anlıyorum."

"Belki de. Ama bu düşündüğün şey değil."

"Nedir o zaman?"

"İki şey. Birincisi, bazı sorulara cevap arıyorum. Gerçek cevaplar. Eğer yalan söylediğini ya da bunun nasıl anlaşılacağından endişe ettiğinden şüphe edersem, başının çaresine bakmak zorunda kalırsın. Seni utandırmak niyetinde değilim. Bu seçim umurumda değil. Ben sadece gerçeği istiyorum."

"İkincisi?"

Myron gülümsedi. "Ona da geleceğiz. Önce cevapları istiyorum."

Bradford biraz bekledi. "Şartlarını bile bilmediğim bir anlaşmayı kabul etmemi nasıl bekleyebilirsin?"

"Önce sorularıma cevap ver. Eğer doğruyu söylediğine ikna olursam, o zaman sana ikinci şartımı söyleyeceğim. Ama eğer yalan söylersen, ikinci şartımı bilemezsin."

Bradford bundan hoşlanmamıştı. "Buna katılabileceğimi sanmıyorum."

Myron, "Pekâlâ," deyip ayağa kalktı. "İyi günler, Arthur."

Sesi keskindi. "Otur."

"Sorularıma cevap verecek misin?"

Arthur Bradford ona baktı. "Meclis üyesi Davison nahoş arkadaşları olan tek adam değil."

Myron sözcükler havada asılı kalsın diye bekledi.

"Eğer politikada hayatta kalmak istiyorsan," diye devam etti Bradford, "kendini eyaletin daha çıkarcı unsurlarıyla da donatmalısın. Acı gerçek bu Myron. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet," dedi Myron. "Son bir saattir biri beni üçüncü kez tehdit ediyor."

"Korkmuş gibi görünmüyorsun."

"Kolay kolay korkmam." Yarı gerçekti bu söylediği. Korktuğunu belli etmek sağlıksız bir durumdu. Korktuğunu belli edersen, ölürsün. "Kısa keselim. Bazı sorularım var. Ben de sorabilirim, basın da."

Bradford yine bir süre bekledi. Bu adam çok dikkatliydi. "Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Bu konu neden seni bu kadar ilgilendiriyor?"

Hâlâ soruyla geçiştirmeye çalışıyordu. "Sana söyledim. Kızı."

"Buraya ilk geldiğinde onun babasını arıyordun?"

"Evet."

"Buraya da Horace Slaugter benim ofisimi aradığı için mi geldin?"

Myron başını salladı. Yavaşça.

Bradford yine o afallamış yüzüyle baktı. "O zaman, Tanrı aşkına, neden bana karımla ilgili sorular sorup duruyorsun? Eğer sadece Horace Slaughter'la ilgileniyorsan neden Anita Slaughter'la ve yirmi yıl önce olup bitmiş bir şeyle uğraşıyorsun?"

Oda sessizliğe bürünmüştü; tek duyulan havuzun ince dalgalarıydı. Işık suyun üzerinden yansıyor ve hareketli bir ekran koruyucu gibi parıldıyordu. Şu anda bir dönüm noktasındalardı ki adam da bunu biliyordu. Myron bir süre düşündü. Gözlerini Bradford'a dikti ve neler söyleyeceğini, onun bunu nasıl kullanacağını düşündü. Uzlaşacaklardı. Hayat sporcu menajeri olmak gibiydi, bir dizi görüşme.

"Çünkü sadece Horace Slaughter'ı aramıyordum," dedi Myron yavaşça. "Anita Slaughter'ı da arıyordum."

Bradford kelimelerini ve vücut dilini kontrol etmeye dikkat etti. Ama Myron'ın sözleri hâlâ çok keskin geliyordu. Biraz rengi atmıştı. İyiydi, bundan şüphe etmiyordu, ama tuhaf bir şeyler oluyordu.

Bradford sakince konuştu. "Anita Slaughter yirmi yıl önce kayboldu, değil mi?"

"Evet."

"Hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Bilgi almak için sen de vermelisin. Myron bunu biliyordu. Pompanın içine su akıtması gerekiyordu, ama Myron bunu sele çevirmişti. Şimdi durup geri akmasını beklemek

gerekiyordu. "Neden merak ediyorsun?"

"Etmiyorum." Bradford'un sesi fazlasıyla ikna ediciydi. "Ama ben öldüğünü sanıyordum."

"Neden?"

"Sıradan bir kadın gibi görünüyordu. Neden kaçıp çocuğunu bu şekilde terk etsin ki?"

"Belki de korkuyordu," dedi Myron.

"Kocasından mı?"

"Senden."

Bu cümleyle donup kalmıştı. "Neden benden koksun ki?"

"Bunu sen söyle Arthur."

"Hiçbir fikrim yok."

Myron başını salladı. "Karın da yirmi yıl önce kaza eseri balkondan düşüp öldü, değil mi?"

Bradford cevap vermedi.

"Anita Slaughter bir sabah işe geldi ve karının cesedini buldu," diye devam etti Myron. "Karanlıkta balkonundan düştü ve kimse fark etmedi. Sen de. Kardeşin de. Hiç kimse. Tek gören Anita oldu. Bu şekilde olmadı mı?"

Bradford sinirlenmemişti ama Myron bir şeylerin su yüzüne çıkmaya başladığını hisseder gibiydi. "Hiçbir şey bildiğin yok."

"O zaman anlat."

"Ben karımı seviyordum. Onu her şeyimle seviyordum."

"Peki, ona ne oldu?"

"Bradford birkaç kez derin nefes aldı, yeniden kontrolü

eline almaya çalışıyordu. "Düştü," dedi. Sonra biraz daha düşündü. "Neden karımın ölümüyle Anita Slaughter'ın kaybolması arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun?" Artık ses tonu daha güçlüydü, tereddüt gitmişti. "Aslında, eğer yanlış hatırlamıyorsam, Anita kazadan sonra burada çalışmaya devam etti. Elizabeth'in kazasından çok sonra ayrıldı."

Yeterince doğruydu. Ama bir konu, gözüne girmiş kum tanesi gibi onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

"Neden hâlâ karımın ölümünü deşip duruyorsun?" diye bastırdı Bradford.

Myron'ın verecek cevabı yoktu; onun için hemen birkaç soru hazırladı. "Neden herkes o polis dosyasıyla bu kadar ilgileniyor? Polisler neden bu kadar endişeli?"

"Benimle aynı sebepten," dedi. "Seçim yılı. Eski dosyalara bakmak şüphe uyandırıcı bir davranış. Herkes aynı şeyi düşünüyor. Karım kazada öldü. Hikâyenin sonu." Ses tonu gittikçe güçleniyordu. Uzlaşma görüşmelerinde basketbol maçından çok daha fazla momentum değişimi olurdu. Şimdi Bradford'un sırasıydı. "Şimdi sen de benim soruma cevap ver; Neden Anita Slaughter'ın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun?" Yani, ailesi bile yirmi yıldır ondan haber almamışsa?"

"Haber almadıklarını kim söyledi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Aldıklarını mı söylüyorsun?"

Myron omuz silkti. Dikkatli olması gereken bir andaydı. Eğer Anita Slaughter gerçekten bu adamdan kaçıyorsa ve Bradford gerçekten de onun öldüğüne inanıyorsa, hayatta ol-

duğuyla ilgili bir kanıta nasıl tepki verirdi? Mantıklı düşünürsek, onu bulup susturmak istemez miydi? Enteresan düşünceler. Ama aynı zamanda eğer Bradford, Myron'ın ilk teorisinde olduğu gibi, gizliden gizliye ona para ödüyorsa, zaten hayatta olduğunu biliyordu. En azından bu oyuna alet olmak yerine kaçmayı seçmişti.

Peki, burada neler oluyordu?

"Sanırım yeteri kadar konuştum," dedi Myron.

Bradford limonatasından büyük bir yudum aldı ve bardağı boşalttı. Sürahiyi kendine doğru çekip bir bardak daha koydu. Myron'ın bardağına doğru yöneldi. Myron istemedi. İkisi de arkalarına yaslandı.

"Benimle çalışmanı istiyorum," dedi Bradford.

Myron gülümsemeye çalıştı. "Ne olarak?"

"Bir çeşit danışman. Güvenlik belki. Bu soruşturmayla ilgili beni haberdar etmen için seni tutmak istiyorum. Lanet olsun, hasar kontrolü için para ödediğim yeterince moron var. İşlerin içindeki bir adamdan daha iyi ne olabilir? Beni olası bir skandala karşı hazırlamış olursun. Ne diyorsun?"

"Sanırım geri çevireceğim."

"O kadar çabuk karar verme," dedi Bradford. "Ben de, adamlarım da seninle işbirliği halinde olacak."

"Doğru. Kötü bir şey olursa da bastırırsın."

"Gerçeklerin doğru ışıkta araştırıldığından emin olmak isteyeceğimi inkâr edemem."

"Ya da gölgede."

Gülümsedi. "Gözünü budaktan sakınmıyorsun Myron.

Müşterin benimle de, politik kariyerimle de ilgilenmiyor. İstediği şey annesini bulmak. Yardım etmek isterim."

"Elbette istersin. Her şeyden önce, politikaya atılmanın altında da insanlara yardım etmek istemen yatıyor."

Bradford başını salladı. "Sana ciddi bir teklifte bulunuyorum, ama sen düşünmeden karar veriyorsun."

"Olay bu değil." Momentumun değişme zamanı gelmişti yine. Myron sözcüklerini özenle seçiyordu. "İstesem bile," dedi, "yapamam."

"Neden?"

"Daha önce ikinci şartımdan bahsetmiştim."

Bradford elini dudaklarına götürdü. "Evet, öyle yapmıştın."

"Ben halihazırda Brenda Slaughter için çalışıyorum. Bu durumda önceliğim o olmalı."

Bradford elini boynuna koydu. Rahatladı. "Evet, elbette."

"Gazeteleri okudun. Polis onun yaptığını düşünüyor."

"Kabul etmelisin ki," dedi Bradford, "sağlam bir şüpheli."

"Olabilir. Ama onu tutuklarlarsa, tamamen onun yararına çalışmak zorunda kalırım." Myron onun gözünün içine baktı. "Bu da demek oluyor ki, polisin diğer şüphelileri bulması için elime geçen her bilgiyi onlara sunarım."

Bradford gülümsedi. Durumun nereye gittiğini anlamıştı. "Ben de dahil."

Myron iki elini de açıp omuzlarını silkti. "Başka ne se-

çeneğim var ki? Müşterim her şeyden önce gelir." Tereddütü çok azdı. "Ama Brenda Slaughter özgür kalırsa bunların hiçbiri olmaz."

Hâlâ gülümsüyordu. "Ah," dedi Bradford.

Myron öylece duruyordu.

Bradford doğruldu ve dur dercesine ellerini kaldırdı. "Daha fazla konuşma."

Myron da konuşmadı.

"Bu konuyla ilgileneceğim." Bradford saatine baktı. "Şimdi gidip giyinmeliyim. Kampanya mecburiyetleri."

İkisi de kalktı. Bradford elini uzattı ve tokalaştılar. Bradford açık oynamamıştı, ama zaten Myron da bunu beklemiyordu. İkisi de bir şeyler öğrenmişti. Myron hangisinin bu işten daha kârlı çıktığından emin değildi. Ama uzlaşma görüşmelerinin ilk kuralı domuz olmamaktı. Her seferinde alırsan, bu uzun vadede kıçına tekmeyi yiyeceğin anlamına gelirdi.

Hâlâ merak ediyordu.

"Hoşça kal," dedi Bradford, hâlâ elini sıkıyordu. "Gelişmelerden beni haberdar edeceğini umuyorum."

İkisi de ellerini bıraktı. Myron, Bradford'a baktı. Bunu istemiyordu, ama yapmadan da duramadı:

"Babamı tanıyor musun?"

Bradford kafasını eğip gülümsedi. "Sana böyle mi söyledi?"

"Hayır. Arkadaşın Sam söyledi."

"Sam uzun zamandır benimle çalışıyor."

"Sam'i sormadım. Babamı sordum."

Mattius kapıyı açtı. Bradford ona doğru yöneldi.

"Neden babana sormuyorsun, Myron? Belki o durumu aydınlatmana yardımcı olur."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Uşak Mattius, Myron'ı uzun koridora doğru yönlendirirken, aynı sözcükler kafatasının içinde yankılanıp duruyordu:

Babam mı?

Myron hafızasını yokladı, evde Bradford isminin geçip geçmediğini ya da Livingston'un en seçkin sakinleriyle baş başa yapılmış bir görüşme olup olmadığını düşündü. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Peki, nasıl oluyor da Bradford onun babasını tanıyordu?

Koca Adam Mario ve Sıska Sam holdeydi. Mario her adımı onu sinirlendiriyor gibi olduğu yere bir ileri bir geri gidiyordu. Kolları ve elleri bir Jerry Lewis filmindeymiş bir belirsizlikle hareket ediyordu. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydı, iki kulağından da duman çıkıyor olurdu.

Sıska Sam bir Marlboro çıkardı ve Dino'yu bekleyen Sinatra edasıyla korkuluğa yaslandı. Sam'de de o rahatlık vardı. Win'deki gibi. Myron saldırganlaşabilirdi ki bunda da

iyiydi, ama bunu yapınca adrenalin patlaması, titreyen bacaklar ve kavga sonrası soğuk terler kalıyordu elinde. Elbette ki bu normaldi. Pek az insanın bu konuda kayıtsız kalma, görünürde sakin olma ve karşındakinin yaşadığı patlamaları ağır çekimde izleme yetisi vardı.

Koca Adam Mario, Myron'a doğru bir hamle yaptı. İki yumruğunu da sıkmıştı. Suratı cam kapıya çarpmış gibi buruş buruştu. "Sen öldün, pislik. Beni duydun mu? Öldün. Öldün ve gömüldün. Seni dışarı çıkarıp..."

Myron yine diziyle bir hamle yaptı ve yine hedefini buldu. Koca Sersem Mario hızla mermer zemine yığılıp, can çekişen bir balık gibi kıvranmaya başladı.

"Bugünün dost tavsiyesi," dedi Myron. "Koruyucu kap, içki kabı kadar olmasa da, değerli bir yatırımdır."

Myron dönüp Sam'e baktı. Sam hâlâ korkuluğa yaslanmış şekilde duruyordu. Sigarasından bir nefes çekip, dumanını burun deliklerinden çıkardı.

"Yeni adam lazım," dedi Sam açıklama yapmak istercesine.

Myron başını salladı.

"Bazen sadece aptal insanları korkutmak istersin," dedi Sam. "Aptal insanlar da kas yığınlarından korkar." Bir nefes daha çekti. "Ama onun yetersiz olması senin kıçını kaldırmasın."

Myron aşağı baktı. Zekice bir cevap vermek üzereydi, ama kendini durdurarak başını salladı. Toplarına bir tekme atıp kıçının kalkması... Çok kolay.

Win, Myron'ın arabasının yanında bekliyordu. Hafifçe öne eğilmiş golf atışını çalışıyordu. Elinde elbette sopası ya da topu yoktu. Rock müzik dinlerken yatağın üzerinde zıplayışınızı ve gitar çalışıyormuş gibi yapışınızı hatırladınız mı? Golfçüler de aynı şeyi yapar. Kendilerince bir doğa sesi duyarlar, hayali başlama noktasına gelirler ve sopalarını havaya savururlar. Genellikle ahşap sopalar olur bunlar. Bazen daha kontrollü davranmaları gerektiğinde de çantalarından demir sopaları çıkarıp onları kullanırlar. Gitar çalıyormuş gibi yapan gençler gibi, golfçüler de bu hareketleri yaparken kendilerini aynada izlemeyi sever. Örneğin Win, sürekli mağaza vitrinlerindeki yansımasına bakar. Kaldırımda durur, çekici olup olmadığına bakar, topa vuracakmış gibi gerinir, bileklerini hazır duruma getirir, falan filan.

"Win?"

"Bir saniye."

Win, Myron'ın yolcu tarafındaki aynasında kendisini boydan görüyordu. Pozisyon almayı bıraktı, yansımada bir şey gördü ve kaşlarını çattı.

"Unutma," dedi Myron. "Aynadaki nesneler, olduklarından daha büyük görünürler."

Win onu umursamadı. Topa nişan aldı ve bir kum takozu seçerek hafif bir vuruş yaptı. Win'in bakışından, topun yeşile çıktığı ve deliğe girdiği anlaşılıyordu. Win gülümsedi ve bir elini havaya kaldırıp kalabalığı selamladı.

Şu golfçüler.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?" diye sordu Myron.

"Batkopter ile."

Lock-Horne Menkul Kıymetler'in bir helikopteri ve çatıda da bir pisti vardı. Win muhtemelen onunla gelip yakınlarda bir alana inmiş ve oradan da yürümüştü.

"Bu durumda her şeyi duydun?"

Win başını salladı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Zaman kaybı," dedi Win.

"Doğru, onu dizinden vurmalıydım."

"Evet, yapman gereken buydu. Ama bu örnekte tamamını kastediyorum."

"Yani?"

"Yani Arthur Bradford bir şey yapacak olabilir. Ödülünü düşünmüyorsun."

"Ödül neymiş ki?"

Win gülümsedi. "Kesinlikle."

Myron gülümsedi. "Ama yine neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Arabanın kilidini açtı ve ikisi de oturdu. Suni deri, güneşten ısınmıştı. Klimadan gelen hava da ılıktı.

"Bazen," dedi Win, "şu ya da bu sebeple program dışı işler yaptığımız oluyor. Ama yine de çoğunda bir amaç olmuştur. Eğer istersen, amacın vardır. Başarmaya çalıştığımızı biliyoruz."

"Burada olayın bu olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Doğru."

"O zaman sana üç amaç söyleyeyim," dedi Myron. "Birincisi, Anita Slaughter'ı bulmaya çalışıyorum. İkincisi, Horace Slaughter'ın katilini bulmaya çalışıyorum. Üçüncüsü, Brenda'yı korumaya çalışıyorum."

"Neden korumaya çalışıyorsun?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ah," dedi Win. "Anladığım kadarıyla da Bayan Slaughter'ı korumanın en iyi yolunun polis memurlarını, eyaletin en güçlü ailesini ve sayılı gangsterleri galeyana getirmek olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bu işe yaramaz."

"Evet, bu konuda haklısın. Ayrıca düşüneceğimiz iki amacın daha var." Win güneşliği indirip arkasındaki aynada saçını kontrol etti. Kötü bir sarışın değildi. Hâlâ saçlarını düzeltmeye çalışıyor ve bir yandan da kaşlarını çatıyordu. İşi bitince güneşliği kaldırdı. "Anita Slaughter'ı bulmakla işe başlayalım, değil mi?"

Myron başını salladı, ama bunun varacağı yerden hoşlanmayacağını biliyordu.

"Bu olayın merkezi o, değil mi? Brenda'nın annesini bulmak."

"Doğru," dedi Myron.

"Bu durumda, eğer yine doğru anladıysam, yirmi yıl önce ailesini terk etmiş bir kadını bulmak için polis memurlarını, eyaletin en güçlü ailesini ve sayılı gangsterleri karşına mı alıyorsun?"

"Evet."

"Peki onu arama sebebin ne?"

"Brenda. Annesinin nerede olduğunu bilmek istiyor. Buna hakkı..."

"Yapma," diye sözünü kesti Win.

"Yapma mı?"

"Nesin sen, Amerikan Sivil Haklar Birliği üyesi filan mı? Ne hakkı? Brenda'nın hiçbir şeye hakkı yok. Anita Slaughter'ın zorla alıkonulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman ne yapmaya çalışıyorsun? Eğer Anita Slaughter gerçekten kızına kavuşmak isteseydi, bunun için bir yol bulurdu. Bunun için çabalamadığı çok açık. Yirmi yıl önce kaçtığını biliyoruz. Saklanmak için özel bir çaba harcadığını da biliyoruz. Bilmediğimiz, bunu neden yaptığı. Senin yaptığın da, onun bu kararına saygı duymak yerine görmezden gelmek."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Normal şartlar altında," diye devam etti Win, "bu arama işi çok zor görünüyor. Ama bu sözünü ettiğimiz tiplerin huzurunu bozacak tehlike gibi hafifletici sebepleri de işin içine katarsak, o zaman kolay. Kısacası, çok küçük bir sebep yüzünden büyük bir risk alıyoruz."

Myron başını salladı, ama mantığını anlamıştı. Kendisi de aynı şeyleri düşünmemiş miydi? Yine ip üzerine cambazlık yapıyordu ama bu kez altında cehennem ateşi vardı beraberinde Francine Neagly gibi diğerlerini de sürüklüyordu. Peki, ne için? Win haklıydı. Güçlü adamları sinirlendiriyor-

du. Anita Slaughter'a zarar verenlerin ekmeğine istemeden de olsa yağ sürüyor olabilirdi. Adımlarını çok dikkatli atması gerektiğini biliyordu. Bir yanlış hamle ve bum.

"Dahası da var," diye denemeye devam etti Myron. "Bir suç örtbas edilmiş olabilir."

"Elizabeth Bradford'tan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Win kaşlarını çattı. "Bunun peşinde misin, Myron? Yirmi yılın ardından adalet dağıtmaya kalkarken başkalarının hayatını riske atıyorsun. Elizabeth Bradford mezarından kalkıp senden bir şeyler mi istiyor?"

"Bir de düşünmemiz gereken Horace Slaughter var."

"Ona ne olmuş?"

"Arkadaşımdı o benim."

"Onun katilini bulmanın, on yıldır onunla görüşmüyor olmaktan duyduğun vicdan azabını hafifleteceğini mi düşünüyorsun?"

Myron yutkundu. "Çok sert girdin, Win."

"Hayır dostum, seni sadece uçurumdan kurtarmaya çalışıyorum. Yaptığın şeyin değersiz olduğunu söylemiyorum. Daha önce de bu işin nereye varabileceğini konuşmuştuk. Ama bir kâr-zarar analizi yapmak zorundasın. Bulunmak istemeyen bir kadını bulmaya çalışıyorsun. Sen ve ben bir araya gelsek bile gücümüzün yetmeyeceği güçlere karşı oynuyorsun."

"Neredeyse korktuğunu düşüneceğim, Win."

Win ona baktı. "Sen daha iyi bilirsin."

Myron onun gümüş gibi parlayan mavi gözlerine baktı. Başını salladı. Gayet iyi bilirdi.

"Ben faydacılıktan bahsediyorum," diye devam etti Win, "korkudan değil. Üstlerine gitmek iyi. Direnmek iyi. Daha önce de pek çok kez yaptık bunu. Bu tip durumlarda nadiren geri adım attığımı ikimiz de biliyoruz, ki bazen severim de bunu. Ama her zaman bir amaç vardır. Bir müşterinin temize çıkmasına yardım etmek için Kathy'yi aradık. Aynı sebepten Valerie'nin katilini aradık. Maddi anlamda iyi bir tazminat alacağın için Greg'i aradık. Coldrenlerin oğlu için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Ama buradaki amaç çok belirsiz."

Arabanın radyosunun sesi çok kısık olarak ayarlanmıştı. Myron yine de Seal'ın aşkını "mezardaki bir gülden alınan öpücükle kıyasladığını" duyabiliyordu. Romantizm.

"Buna devam etmeliyim," dedi Myron. "Bir süre daha."

Win hiçbir şey söylemedi.

"Yardımı isteyeceğim."

Hâlâ bir şey demedi.

"Brenda'ya yardım etmek için uydurulmuş burslar var," dedi Myron. "Bu yolla annesinin ona para yardımı yaptığını düşünüyorum. İsimsiz olarak. Bu paranın kaynağını bulmanı istiyorum."

Win öne eğilip radyoyu kapattı. Trafik neredeyse yoktu. Klimanın sesi geliyordu, o da olmasaydı ortamın sessizliği çok ağır gelecekti. Win birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

"Ona âşık oldun, değil mi?"

Bu soru onu çok şaşırtmıştı. Myron ağzını açtı, bir şey söylemeden kapattı. Win daha önce hiç böyle bir soru sormamıştı; yaptıysa bile öznesini söylemekten kaçınmıştı. Win'e aşk ilişkilerini anlatmak, açılır katlanır sandalyeye caz müziği anlatmak gibi bir şeydi.

"Olmuş olabilirim," dedi Myron.

"Yargılarını etkiliyor," dedi Myron. "Duygular faydaların üzerine çıkabilir."

"Buna izin vermem."

"Ona âşık değilmiş gibi davranmaya devam et. Hâlâ devam ettirecek misin bunu?"

"Fark eder mi?"

Win başını salladı. Şimdi gayet iyi anlamıştı. İkiyüzlülerin gerçekle işi olmazdı. "İyi o zaman," dedi. "Burslarla ilgili bilgi ver bana. Ne bulabileceğime bakayım."

İkisi de sessizleşti. Win, her şeye hazırmış gibi, her zamanki sakinliğindeydi.

"Merhametsizlik ile aptallık arasında çok ince bir çizgi vardır," dedi Win. "Bu çizginin doğru tarafında kalmaya dikkat et."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Pazar öğleden sonrası trafiği hafifti. Lincoln Tüneli esiyordu. Win, Myron'ın yeni CD çalarının tuşlarıyla oynayıp yeni alınmış, yetmişlerin klasik parçalarından oluşan CD'yi taktı. "The Night Chicago Died"i dinlediler. Ardından da "The Night the Lights Went Out in Georgia"yı. *Geceler*, diye düşündü Myron: *yetmişler de tehlikeli zamanlarmış*. Sonra "Billy Jack" filminin şarkısı çıkıp dünyada barış mesajını yerle bir etti. Billy Jack filmlerini hatırlıyor muydu? Win hatırlıyordu. Gayet iyi hatırlıyordu hem de.

Son şarkı yetmişlerin acıklı şarkılarından "Shannon" du. Bu şarkıda Shannon vakitsiz ölüyordu. Şarkıda bize Shannon'un öldüğü, denizde kaybolduğu anlatılıyordu. Üzücüydü. Bu şarkı Myron'a her zaman dokunmuştur. Annesinin kalbi, kayıpların ardından çok üzgündü. Babası artık hep yorgundu. Shannon dışında hiçbir şey anı değildi.

"Biliyor musun," dedi Win, "Shannon bir köpekmiş?"

"Şaka yapıyorsun."

Win başını salladı. "Eğer koro kısmını iyi dinlersen anlayabilirsin."

"Ben sadece Shannon'un kaybolduğunu ve denize sürüklendiğini anlıyorum."

"Onun ardından da Shannon'un ağaç gölgesinde yatabileceği ada bulacağı ümidi geliyor."

"Ağaç gölgesi mi?"

Win şarkıyı söylemeye başladı, "Tıpkı arka bahçemizdeki gibi."

"Bu onun köpek olduğu anlamına gelmez Win. Belki Shannon ağaç altında oturmayı seviyordur. Belki hamakları vardır."

"Belki," dedi Win. "Ama bunu düşündüren bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"CD kapağında bu şarkının bir köpek hakkında olduğu yazıyor."

Win işte.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Myron.

Win başını salladı. "Yapmam gereken işler var," dedi. "Bugün sana yakın bir yerde kalsam daha iyi olacak."

Myron karşı çıkmadı.

"Silahın var mı?" diye sordu Win.

"Evet."

"Başka bir tane daha ister misin?"

"Hayır."

Kinney'in önüne park edip asansöre bindiler. Bina bugün sessizdi; karıncalar yuvayı terk etmişti. Bunun yarattığı etki biraz ürkütücüydü, dünyanın sonu filmlerindeki terk edilmiş, ıssız binalar gibi. Asansörün çınlaması havada gök gürlemesi gibi yankılandı.

Myron on ikinci katta indi. Koca Cyndi pazar olmasına rağmen Koca Cyndi masasındaydı. Her zaman olduğu gibi kadının etrafında ne varsa küçük görünüyordu. Sanki *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaki evlerin ve diğer her şeyin küçülmeye başladığı bölümden bir parça ya da Barbie'nin pembe Corvette'ine oyuncak hayvan sıkıştırılmış gibi bir havası vardı. Koca Cyndi bugün Carol Channing'in gardırobundan çalınmış gibi duran bir peruk takıyordu. *Bugün saçı kötü herhalde*, diye düşündü Myron. Ayağa kalkıp Myron'a gülümsedi. Myron gözlerini açık tuttu ve nasıl taşa dönüşmediğine şaşırdı.

Koca Cyndi zaten bir metre doksan sekiz santimetre boyundaydı ve bugün topuklu ayakkabı giymişti. Platformlu. Topuklar o ayağa kalktığında acı içinde bağırıyordu. Kimilerine göre takım elbise denebilecek bir kılıktaydı. Gömleği Fransız İhtilali abartısındaydı, ceketi düz gri renkteydi ve omuz dikişleri sökülmüştü.

Kollarını kaldırıp olduğu yerde döndü. Şok tabancasıyla vurulduktan sonra ayağa kalkan Godzilla gibi görünüyordu yine.

"Beğendiniz mi?" diye sordu.

"Çok," dedi Myron. *Jurassic Park 3*: *Moda Gösterisi*.

"Benny's'den aldım."

"Benny's?"

"Köyün aşağısında," diye açıkladı Cyndi. "Travestiler için kıyafetler satan bir yer aslında, biz iri yarı kızlar da oradan giyiniyoruz."

Myron başını salladı. "Mantıklı," dedi.

Koca Cyndi burnunu çekip ağlamaya başladı. Yüzünde çooook fazla makyaj vardı ve hiçbiri suya dayanıklı olmadığı için mikrodalgaya atılmış lav lambası gibi olmuştu.

"Oh, Bay Bolitar!"

Ona doğru koştu, kollarını açtı ve Myron bir an yerin sallandığını hissetti. Gözünün önüne çizgi filmlerden, karakterin bir kattan diğerine düşerken duvarlarda çıkan vücut şekliyle ilgili bölümler geldi.

Myron kollarını kaldırdı. *Hayır! Myron cici! Myron Cyndi'yi seviyor! Cyndi Myron'a zarar vermez!* Ama hareketleri faydasızdı.

Myron'a sarıldığı gibi ayaklarını yerden kesti. Bir su yatağı canlanmış da ona saldırmış gibiydi. Gözlerini kapatıp bu anın geçmesini bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi gözyaşlarının arasında fısıltıyla.

Göz ucuyla Esperanza'yı fark etti. Ellerini göğsünde birleştirmiş, gülümseyerek bu sahneyi izliyordu. *Yeni iş*, diye düşündü Myron. Onu tam zamanlı işe almış olması.

"Rica ederim," diyebildi güçlükle.

"Sizi utandırmayacağım."

"En azından beni aşağı bıraksan?"

Big Cyndi ne olduğu belli olmayan bir ses çıkardı, muhtemelen kıkırdamıştı. Çocuklar onu gördüğünde çığlıklar atıp kaçarak annelerinin ellerine sarılıyordu.

Bir piramidin üzerine son bloku koyan çocuk gibi yavaşça onu yere indirdi. "Pişman olmayacaksınız. Gece gündüz çalışacağım. Hafta sonları çalışacağım. Çamaşırlarınızı kuru temizlemeden alacağım. Kahve yapacağım. Size çikolatalı içecek getireceğim. Hatta sırt masajı bile yapacağım."

Myron'ın gözünün önüne çürümekte olan bir şeftaliyi ezen mutfak robotu geldi.

"Evet, çikolatalı içecek harika olur."

"Hemen," dedi Cyndi buzdolabına koşarak.

Myron, Esperanza'nın yanına gitti.

"Harika masaj yapıyor," dedi Esperanza.

"Söylediklerini dikkate alacağım."

"Koca Cyndi'ye onu tam zamanlı tutmak istediğini söyledim."

Myron başını salladı. "Bir dahaki sefere," dedi Myron, "unutturma da pençesinden bir tırnağını koparayım, olur mu?"

Koca Cyndi içecekle geri gelmişti. "Sizin için çalkalamamı ister misiniz Bay Bolitar?"

"Ben hallederim, Cyndi, teşekkürler."

"Tamam, Bay Bolitar," diyerek olduğu yerde zıpladı. Myron'ın aklına, *Poseidon Macerası*'nda geminin alabora olduğu sahne geldi. Ona içeceğini verip gülümsedi.

Myron, Esperanza'ya dönüp, "Lester'in alınmasıyla ilgili başka bir gelişme var mı?"

"Hayır."

"Bana Ron Dixon'u bağla. Ev numarasından."

Koca Cyndi hemen atladı. "Hemen, Bay Bolitar."

Esperanza omuzlarını silkti. Koca Cyndi numarayı arayıp kendi İngiliz aksanını kullandı. Sesi bir Noël Coward oyunundaki Maggie Smith'i andırıyordu. Myron ve Esperanza ofise geçtiler. Telefon bağlandı.

"Ron? Ben Myron Bolitar. Nasılsın?"

"Kim olduğunu biliyorum, moron. Sekreterin söyledi. Bugün pazar Myron. Pazar günleri çalışmıyorum. Bugünü ailemle geçiriyorum. Kaliteli zamanım ve çocuklarıma ayırıyorum. Neden beni pazar pazar arıyorsun?"

"Lester Ellis'i mi alacaksın?"

"Beni pazar günü evimden bunun için mi aradın?"

"Bu doğru mu?"

"Yorum yapmayacağım."

"Bana onu almayacağını söylemiştin."

"Yanılıyorsun. Onu riske atmayacağımı söyledim. Hatırlarsan, onun anlaşmasına satış onayı koymak istemiştin. Onun alacağı paradan elli bin kırpmadıkça bunun olmayacağını söylemiştim. Sen de reddettin. Şimdi dönüp dolaşıp yine seni buldu, değil mi?"

Myron oturduğu yerde kıpırdandı. "Onun için kimi düşünüyorsun?"

"Yorum yapmayacağım."

"Yapma bunu, Ron. O çok yetenekli biri."

"Evet. Harika bir beyzbol oyuncusu olmaması çok kötü."

"Aptallık edeceksin. Jim Fregosi yerine Nolan Ryan'ın alındığını hatırlıyor musun? Babe Ruth'u hatırla, o da Red Sox tarafından alınmıştı."

"Bu durumda Lester Ellis, Babe Ruth mu oluyor?"

"Bunu konuşuruz."

"Konuşacak bir şey yok Myron. Şimdi, kusura bakmazsan, eşim çağırıyor. Bu çok tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

"Bu kaliteli zaman konusu. Çocuklarımla vakit geçirmem filan. Ne öğrendim Myron, biliyor musun?"

"Ne?"

"Çocuklarımdan nefret ediyorum."

Klik.

Myron Esperanza'ya döndü.

"Bana *Chicago Tribune*'den Al Toney'i bağla."

"Seattle'a satılıyor."

"Bana güven."

Esperanza telefonu işaret ederek, "Bana değil, Cyndi'ye söyle," dedi.

Myron dahili hattı arayarak, "Koca Cyndi, bana Al Toney'i bağlayabilir misin? Ofisinde olmalı."

"Peki, Bay Bolitar."

Bir dakika sonra Koca Cyndi geri aradı. "Al Toney hatta."

"Al? Benim, Myron Bolitar."

"Selam Myron, ne var ne yok?"

"Sana bir haber sözüm vardı, değil mi?"

"En azından bir tane."

"Şimdi sana büyük bir haberim var."

"Konuşurken meme uçlarım sertleşti. Benimle küfürlü konuş, bebeğim."

"Lester Ellis'i biliyor musun? Yarın Seattle'a satılıyor. Lester çok heyecanlı. Sene boyunca Yankee'ler onu alsın diye uğraştı. Daha mutlu olamazdık."

"Bu mudur büyük haberin?"

"Hey, bu önemli bir hikâye."

"New York'da ya da Seattle'da evet, ama ben Chicago'dayım Myron."

"Yine de bilmek istersin diye düşünmüştüm."

"Bu seferlik olmadı. Bana hâlâ borçlusun."

Myron, "Önce meme uçlarını kontrol etmek istemez misin?"

"Bekle," dedi. "Fazla olgun üzüm gibi olmuşlar. Ama eğer istersen birkaç dakika sonra yine kontrol edebilirim."

"Kalsın Al, teşekkürler. Doğrusunu söylemek gerekirse seni çok heyecanlandırmayacağını biliyordum, ama yine de denemeye değerdi. Aramızda kalsın, Yankee'ler bu satış için çok bastırıyor. Bu hikâyeyi en iyi şekilde çarpıtmamı istediler. Yardım edebileceğini düşündüm."

"Neden? Onlar kimi alıyor?"

"Bilmiyorum."

"Lester çok iyi bir oyuncu. Henüz genç, ama iyi. Neden Yankee'ler ondan kurtulmak için neden bu kadar aceleci ki?"

"Bunu yazmayacaksın, değil mi?"

Bir an durdu. Myron, Al'ın kafasından geçenleri okuyabiliyordu. "Yazma dersen yazmam."

"Sakat. Ev kazası geçirdi. Dizini sakatladı. Kimseye söylemiyorlar, ama sezon sonunda ameliyat olacak."

Sessizlik oldu.

"Bunu basamazsın Al."

"Sorun değil. Benim şimdi gitmem gerek."

Myron gülümsedi. "Sonra görüşürüz Al."

Telefonu kapattı.

Esperanza ona baktı. "Düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?"

"Al Toney bu işlerin ustasıdır," dedi Myron. "Basmam dediyse basmaz, ama bu işten de çıkarını sağlamak için her şeyi yapar. Bu işteki en iyi takasçılardan biridir."

"Yani?"

"Yani şimdi *Seattle Times*'taki bir arkadaşını arayacak ve takas önerecek. Sakatlık dedikodusu yayılacak. Eğer satış açıklanmadan önce halk tarafından duyulursa bu iş patlar."

Esperanza gülümsedi. "Hiç etik değil."

Myron omuz silkti. "Belirsiz diyelim."

"Hâlâ öyle ama."

"MB SportsReps'in kuralını unutma: Önce müşteri."

Başını salladı ve ekledi: "Cinsel birlikteliklerde bile."

"Tam anlamıyla hizmet veren bir ajansız." Myron ona

uzunca baktı. Sonra da, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Başını salladı. "Bilmem. Sorabilir misin?"

"Neden Jessica'dan nefret ediyorsun?"

Esperanza'nın yüzü asıldı. Omuzlarını silkti. "Alışkanlık sanırım."

"Ben ciddiyim."

Bacaklarını üst üste attı, sonra açtı. "Bırak da ben ağzıma geldiği gibi konuşmaya devam edeyim, olur mu?"

"Sen benim en yakın arkadaşımsın," dedi Myron. "Ondan neden hoşlanmadığını bilmek istiyorum."

Esperanza içini çekti, yine bacak bacak üstüne attı, saçını kulağının arkasına itti ve "Jessica başarılı, zeki, komik, harika bir yazar ve onu kraker yiyor diye yataktan atamam," dedi.

Biseksüeller.

"Ama seni incitti.

"Ne olmuş? Bağlanmayı reddeden ilk kadın o değil."

"Haklısın," dedi Esperanza. "Dizlerine vurup ayağa kalktı. "Sanırım yanılıyorum. Şimdi gidebilir miyim?"

"Peki neden hâlâ kin güdüyorsun?"

"Kin tutmayı severim," dedi Esperanza. "Affetmekten daha kolay."

Myron başını salladı ve onu oturmasını işaret etti.

"Ne söylememi istiyorsun, Myron?"

"Bana ondan neden hoşlanmadığını söylemeni istiyorum."

"Ben huysuzluk ediyorum. Ciddiye alma."

Myron yine başını salladı.

Esperanza elini yüzüne koydu. Bir süre uzaklara baktı. "Yeterince güçlü değilsin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu tür bir acı. Çoğu insan kaldırabilir. Ben kaldırabilirim. Jessica kaldırabilir. Win kesinlikle kaldırır. Ama sen kaldıramıyorsun. Çok hassassın. Kendine fazla yüklenmeye alışmışsın. Eskiden daha açık biriydin."

"Bu kötü bir şey mi?"

Tereddüt etti. "Hayır. Aslında bu iyi bir şey. Biraz naif, ama her şeyi arkalarında bırakan pisliklerden çok daha iyi. Artık bu konuda konuşmayı bırakabilir miyiz?"

"Hâlâ soruma cevap verdiğini düşünmüyorum."

Esperanza ellerini kaldırdı. "Elimden gelen bu."

Myron bir anda Küçükler Ligi'ne gidip, Joey Davito' nun atışıyla yere yığılışını ve sonra hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayışını hatırladı. Başını salladı. Esperanza'nın dediği gibi, kendine fazla yüklenmeye alışıktı. "Alışmak." Merak uyandırıcı bir sözcük.

Esperanza sessizliği fırsat bilerek konuyu değiştirdi. "Senin için Elizabeth Bradford'u araştırdım."

"Ve?"

"Ortada ölümünün kaza olmadığına dair herhangi bir şey yok. İstersen erkek kardeşiyle konuşabilirsin. Westport'da yaşıyor. Eski eniştesiyle yakınlar, o nedenle bir yere varabileceğinden şüpheliyim."

Zaman kaybı. "Başka aile üyesi var mı?"

"Westport'ta yaşayan bir de kız kardeşi var. Ama yazlarını Côte d'Azur'da geçiriyormuş."

Yine ıska.

"Başka bir şey?"

"Beni biraz rahatsız eden bir şey var," dedi Esperanza. "Elizabeth Bradford çok sosyal biriymiş, sosyetenin en üst kademesinden. Adının gazetede geçmediği bir hafta dahi olmamış. Ama gazete haberleri düşüp ölmeden altı ay önce durmuş."

"Durmuş derken..."

"Yani tamamen kesilmiş. Adı hiçbir yerde geçmiyor, yerel gazetede bile."

Myron bunu düşündü. "Belki de Côte d'Azur'daydı."

"Olabilir. Ama kocası onunla birlikte değildi. Arthur'un hâlâ bir sürü haberi çıkıyormuş."

Myron arkasına yaslanıp sandalyesiyle beraber döndü. Masasının arkasında duran Broadway posterlerine baktı yine. Evet, bunları kesinlikle kaldırmalıydı. "Ondan önce Elizabeth Bradford'la ilgili çok fazla hikâyenin çıktığını mı söylemiştin?"

"Hikâye değil," diye düzeltti Esperanza. "Adı geçiyor. Daha çok 'Düzenlenen davette', 'Katılanlar arasında' veya 'Fotoğrafta soldan sağa' şeklindeki cümlelerde geçiyor."

Myron başını salladı. "Bunlar köşe yazısı mı, genel haber mi, yoksa ne?"

"*Jersey Ledger*'ın eskiden sosyal köşesi vardı. Adı da 'Sosyal Suareler'di."

"Çok hoş." Ama Myron bu köşeyi çocukluğundan hayal meyal hatırlıyordu. Annesi o sayfaya göz gezdirir ve orada yazan isimlerden tanıdığı olup olmadığına bakardı. Hatta onun bile bir keresinde fotoğrafı çıkmıştı ve isminden "Başarılı yerel avukat Ellen Bolitar" diye bahsedilmişti. O sebeple bir sonraki hafta da orada çıkmak istemişti. Myron annesine "Hey, anne!" diye seslenirdi, o da, "Anne değil, başarılı yerel avukat Ellen Bolitar, Bay Ukala," diye cevap verirdi.

"O köşeyi kim yazıyormuş?" diye sordu Myron.

Esperanza ona bir kâğıt uzattı. Saçı dev bir kask gibi görünen, Lady Bird Johnson edasında bir kadının fotoğrafı vardı kâğıtta. Adı Deborah Whittaker'dı.

"Adresini bulabilir miyiz dersin?"

Esperanza başını salladı. "Çok sürmez."

Bir süre birbirlerine baktılar. Esperanza'nın saçı, bir çiftçinin orağı gibi önlerine sarkmıştı.

Myron, "Hayatımda olmadığını hayal bile edemiyorum," dedi.

Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi Esperanza. "Neye karar verirsen ver, sen hep arkadaşım olarak kalacaksın."

"Ortaklıklar arkadaşlıkları bitirir."

"Nedenmiş?"

"Böyle olduğunu biliyorum." Bu konuşmayı yeterince ertelemişti. Basketboldaki gibi düşünürsek, dört köşeyi de denemişti ve yirmi dört saniyelik saat geri saymaya başlamıştı. Kaçınılmaz olan bu konuşmanın kendiliğinden buhar

olup uçmasını bekleyemezdi. "Babam ve amcam bunu denemişti. Sonra dört yıl boyunca birbirleriyle konuşmadılar."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Hâlâ ilişkileri eskisi gibi değil. Hiçbir zaman da olmayacak. Ortaklıkları bu şekilde sonlanan bir düzine insan tanıdım, Esperanza. Uzun süreli olan bir tane görmedim. Bir tane bile. Kardeş kardeşe, kızlar babaya, en yakın arkadaşlar birbirine düşman. Para insanlara komik şeyler yapıyor."

Esperanza yine başını salladı.

"Bizim arkadaşlığımız her şeyi aşabilir," dedi Myron, "ama ortaklığı aşabilir mi, bilmiyorum."

Esperanza yine ayağa kalktı. "Sana Deborah Whittaker'ın adresini bulayım," dedi. "Çok sürmez sanırım."

"Teşekkürler."

"Sana geçiş işlemleri için üç hafta veriyorum. Bu süre yeterli mi?"

Myron başını salladı. Boğazı kurumuştu. Bir şeyler daha söylemek istiyordu, ama ne söylese işe yaramayacaktı.

Telefonu çaldı. Esperanza odadan çıktı. Myron cevap vermek için tuşa bastı.

"Efendim?"

Koca Cyndi, "*Seattle Times* hatta," dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Inglemoore Nekahethanesi parlak sarı renge boyanmış olmasına ve eğlenceli bir yermiş gibi gösterilmeye çalışılmasına rağmen, hâlâ ölmek için gidilecek bir yer gibi duruyordu.

Lobinin bir duvarında gökkuşağı vardı. Mobilyalar eğlenceli ve işlevseldi. Hiçbir şey çok lüks değildi. Belli ki orada kalanların sandalyelerden kalkarken zorlanmalarını istemiyorlardı. Odanın ortasındaki masada, taze kesilmiş güllerden yapılmış bir aranjman vardı. Güller parlak kırmızı renkteydi ve bir ya da iki gün içinde solacaklardı.

Myron derin bir nefes aldı. *Sakin ol evlat, sakin ol.*

Odaya, arabaya asılan ağaç şeklindeki kokuları andıran, yoğun bir vişne kokusu hâkimdi. Kumaş pantolon ve bluz giymiş bir kadın karşıladı Myron'ı. Otuzlu yaşlardaydı ve Stepford Kadınları'nın sıcaklığıyla gülümsüyordu.

"Deborah Whittaker'ı görmek için geldim."

"Elbette," dedi. "Sanırım Deborah dinlenme odasında. Benim adım Gayle. Sizi götüreyim."

Deborah. Gayle. Herkese ismiyle hitap ediliyordu. Kurucuları arasında belki bir de Dr. Bob vardı. Yürüdükleri koridor rengârenk duvar resimleriyle kaplıydı. Yerler ışıl ışıldı, ama Myron kendini o tekerlekli sandalye düşüncesinden alıkoyamıyordu. Çalışan herkeste aynı sahne gülümseme vardı. *Eğitimin bir parçası*, diye düşündü Myron. Hastabakıcılardan hemşirelere kadar herkeste sivil kıyafet vardı. Hiç kimsede stetoskop, çağrı cihazı veya herhangi bir tıbbi alet yoktu. Inglemoore'da herkes arkadaştı.

Gayle ve Myron dinlenme odasına girdi. Kullanılmamış masa tenisi masaları. Kullanılmamış bilardo masaları. Kullanılmamış kart masaları. Sıklıkla kullanılan bir televizyon.

"Lütfen oturun," dedi Gayle. "Becky ve Deborah şimdi gelir."

"Becky mi?" dedi Myron.

Yine aynı gülümseme. "Becky, Deborah'nın arkadaşı."

"Anladım."

Myron, beşi kadın olan altı yaşlı insanla o odada tek başına kalmıştı. Uzun ömür söz konusu olduğunda cinsiyet ayrımcılığı yoktu. Hepsi tertemiz ve özenli giyinmişti, hatta adamın kravatı bile vardı, ama hepsi tekerlekli sandalyedeydi. İçlerinden iki tanesinde titreme vardı. İki tanesi kendi kendine konuşuyordu. Hepsinin ten rengi soluk griydi. Bir kadın Myron'a kemikli ve damarlı elini salladı. Myron gülümseyip el sallayarak karşılık verdi.

Duvarda Inglemoore'un sloganı vardı:

INGLEMOORE
BUGÜNDEN DAHA GÜZEL GÜN YOK

Güzel, diye düşündü Myron, ama yine de daha uygun bir slogan düşünmeden edemedi:

INGLEMOORE
ALTERNATİFLERİNDEN DAHA İYİ

Hımm. Bunu yazıp öneri kutusuna atacaktı.

"Bay Bolitar?"

Deborah Whittaker odaya girmişti. Hâlâ gazetedeki, o kask gibi duran saç modelini yapıyordu, ama milyarlarca yıl yaşlanmış olmasına rağmen, onun dışında kalan her şey Dorian Gray'den fırlamış gibiydi. Gözleri bir askerinki kadar keskindi. Yüzünde hafif bir titreme vardı ve bu Myron'a Katharine Hepburn'ü anımsatmıştı. Parkinson olabilirdi, ama uzman değildi sonuçta.

Ona seslenen "arkadaşı" Becky'ydi. Becky otuz yaşlarındaydı. O da beyazlar giymek yerine, sivil kıyafet giymişti ve görünüşünde hemşire olduğuna dair hiçbir belirti olmasa da Myron'a "Guguk Kuşu"ndaki Louise Fletcher'ı anımsatmıştı.

Ayağa kalktı.

"Ben Becky," dedi hemşire.

"Myron Bolitar."

Becky başını salladı ve kibirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Belki de buna engel olamıyordu. Belki buradan çıktıktan sonra ilk bir saat boyunca bile gerçekten gülümseye-

miyordu. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Deborah Whittaker ilk kez konuştu. "Git," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. Ses tonu çakılların üzerinde giden eski bir lastik gibiydi.

"Şimdi, Deborah..."

"Bana 'şimdi Deborah' deme. Kendime yakışıklı bir ziyaretçi bulmuşum, paylaşmak istemem. Onun için uza bakalım."

Becky'nin kibirli gülümsemesi belirsiz bir ifadeye dönüştü. "Deborah," dedi yardımsevermiş gibi görünen, ama yönlendirici bir ses tonuyla, "nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Elbette," diye çıkıştı Deborah. "Müttefikler Münih'i bombaladı. Mihver Kuvvetleri teslim oldu. Ben de Manhattan'ın güneyinde görevli bir USO kızıyım. Okyanusun esintisi yüzüme vuruyor. Askerlerin gelmesini bekliyorum ve gemiden ilk inene kocaman, ıslak bir öpücük vereceğim."

Deborah Whittaker, Myron'a göz kırptı.

Becky, "Deborah, 1945 yılında değiliz..." dedi.

"Biliyorum lanet olası. Tanrı aşkına, Becky, bu kadar ahmak olma." Oturup Myrona'a doğru eğildi. "Aslında aklım gidip geliyor. Bazen buradayım. Bazen de zamanda yolculuk yapıyorum. Büyükbabamda olurken, damar sertleşmesi demişlerdi. Annemin başına geldiğinde de bunama dediler. Bana gelince de adı parkinson ve alzheimer oldu." Hemşireye döndü, yüz kasları hâlâ titriyordu. "Lütfen Becky, hâlâ aklım başımdayken, gözümün önünden çekil."

Becky bir süre bekledi, durduğu süre boyunca da o belirsiz gülümsemesini bozmadı. Myron ona başını salladı ve o da yanlarından ayrıldı.

Deborah Whittaker biraz daha öne eğildi. "Onunla dalga geçmeye bayılıyorum," diye fısıldadı. "Yaşlılığın tek güzel tarafı bu." Ellerini dizlerine koyup kahkahalarla güldü. "Az önce adını söylemiştin, ama unuttum."

"Myron."

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır, değil. André olabilir mi? André'ye benziyorsun. Benim saçlarımı yapardı."

Becky gözünü odanın bir köşesine dikti. Hazırlanıyor gibiydi.

Myron hemen konuya girmeye karar verdi. "Bayan Whittaker, size Elizabeth Bradford'la ilgili bir şeyler sormak istiyorum."

"Lizzy mi?" Bir anda gözleri parladı. "O burada mı?"

"Hayır, Hanımefendi."

"Öldüğünü sanıyordum."

"Öldü."

"Zavallı kadın. Muhteşem partiler verirdi. Bradford Çiftliği'nde. Verandaya ışıklar asarlardı. Yüzlerce insan giderdi. Lizzy her zaman en iyi müzik grubunu, en iyi yiyecekleri sunardı. Onun partilerinde çok eğlenirdim. Giyinir, süslenir ve..." Bir anda Deborah'nın aklına bir şey gelmiş olmalı ki, durdu. Belki de o partilerin bir daha asla olmayacağını anlamıştı.

"Siz köşenizde," dedi Myron, "Elizabeth Bradford'tan bahsederdiniz."

"Evet, elbette. "El salladı. "Lizzy iyi malzeme çıkarıyordu. Sosyal bir güçtü. Ama..." Yine durdu ve gözlerini çevirdi.

"Ama ne?"

"Lizzy'yle ilgili aylardır yazmıyorum. Çok tuhaf gerçekten. Geçen hafta Constance Lawrence, St. Sebastian'ın Çocukları yararına bir yardım balosu düzenledi ve oraya da gelmedi. Eskiden Lizzy'nin en sevdiği etkinliklerden biriydi bu. Dört yıl boyunca gelmişti, biliyorsun."

Myron başını salladı ve değişen çağa ayak uydurmaya çalıştı. "Ama Lizzy artık partilere gitmiyor, değil mi?"

"Hayır, gitmiyor."

"Neden?"

Deborah Whittaker şaşırmış gibiydi. Ona şüpheyle baktı. "Adın neydi, tekrar söyler misin?"

"Myron."

"Biliyorum. Söylemiştin. Soyadını kastediyorum."

"Bolitar."

Yine yüzünde bir kıvılcım görür gibi oldu. "Ellen'ın oğlu musun sen?"

"Evet, öyle."

"Ellen Bolitar," dedi kocaman gülümsemeyle. "O nasıl?"

"Gayet iyi."

"Çok akıllı kadındır. Söyle bana Myron. Hâlâ muhalif tanıkları paramparça ediyor mu?"

"Evet, Hanımefendi."

"Akıl küpü kadın."

"Sizin köşelerinizi de çok severdi," dedi Myron.

Şaşkına dönmüştü. "Ellen Bolitar, avukat ve benim köşelerimi mi okuyor?"

"Her hafta. Gazeteyi açar açmaz ilk okuduğu şey oydu."

Deborah Whittaker arkasına yaslandı ve başını salladı. "Olaya bakar mısın? Ellen Bolitar benim köşelerimi okuyormuş." Myron'a gülümsedi. Myron konuşurken hangi zamanı kullanacağını şaşırıyordu. Zamanda gidip geliyordu. Onunla kalmaya çalışıyordu. "ok keyifli bir ziyaret oldu, değil mi Myron?"

"Evet hanımefendi, öyle."

Gülümsemesi solmaya başladı. "Burada kimse benim köşemi hatırlamıyor," dedi. "Hepsi çok iyi ve tatlılar. Bana iyi davranıyorlar. Ama onlar için sıradan, yaşlı bir kadınım. Belli bir yaşa gelirsin ve sonra birdenbire görünmez olursun. Bir zamanlar bu kadının zeki bir kadın olduğunu, bu vücudun partiden partiye koşup birbirinden yakışıklı erkeklerle dans ettiğini bilmiyorlar. Bunu görmüyorlar. Sabah kahvaltıda ne yediğimi hatırlamıyorum ama o partileri hatırlıyorum. Sence de tuhaf değil mi?"

Myron başını salladı. "Hayır hanımefendi, tuhaf değil bence."

"Lizzy'nin son davetini, dün akşam olmuş gibi net hatırlıyorum. Siyah, askısız Halster marka bir elbise giymiş ve inci kolye takmıştı. Teni yanıktı ve çok güzeldi. Ben de parlak pembe bir yazlık elbise giymiştim. Lilly Pulitzer'di ama

yine de erkeklerin başını döndürebiliyordum."

"Lizzy'e ne oldu, Bayan Whittaker? Neden parti vermeyi bıraktı?"

Deborah Whittaker birden durdu. "Ben magazin haberleri yapıyordum," dedi, "dedikodu değil."

"Onu anlıyorum. Burnumu sokmak için sormuyorum. Önemli olabilir."

"Lizzy benim arkadaşım."

"Onu partiden sonra gördünüz mü?"

Gözleri yine uzaklara daldı. "Sanırım çok fazla içmişti. Problemi olduğunu bile düşünmüştüm."

"Alkol problemi mi?"

"Dedikodu yapmaktan hoşlanmam. Bu benim tarzım değil. Ben sosyal bir köşe yazıyordum. İnsanların canını yakmak bana göre değil."

"Size saygı duyuyorum, Bayan Whittaker."

"Ama yanılmışım."

"Yanılmış mısınız?"

"Tabii ki Lizzy'nin alkol problemi yok. Sosyal içici, ama limitlerini bilmediği için fazla kaçırıyor."

Yine fiillerin zamanı değişmişti. "Onu partiden sonra gördünüz mü?"

"Hayır," dedi kısık sesle. "Hiç."

"Onunla telefonda filan konuşmuş olabilir misiniz?"

"Onu iki kez aradım. Woodmeres'lerin partisine ve Constance'ların etkinliğine gelmeyince bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Ama onunla hiç konuşmadım. Ya dışarıdaydı

ya da telefona gelemiyordu." Myron'a baktı. "Nerede olduğunu biliyor musun? Sence iyi mi?"

Myron nasıl ya da hangi zamanda cevap vereceğini bilemiyordu. "Onun merak mı ediyorsunuz?"

"Elbette ediyorum. Yer yarılmış da Lizzy içine girmiş gibi. Kulüpteki bütün yakın arkadaşlarına sordum, hiçbiri onu bir daha görmemiş." Kaşlarını çattı. "Gerçek arkadaş değiller aslında. Arkadaşlar böyle dedikodu yapmaz."

"Ne dedikodusu?"

"Lizzy'yle ilgili."

"Ne diyorlar?"

Ses tonu komplo teorileri üretir gibi çıkıyordu. "Ben, çok içtiği için tuhaf davrandığını düşünüyordum. Ama öyle değilmiş."

Myron öne eğilip ses tonunu ona uydurdu. "Neymiş o zaman?"

Deborah Whittaker, Myron'a baktı. Gözleri matlaşmıştı ve hangi gerçekliği gördüğünü düşündü. "Depresyon," dedi sonunda. "Kulüpteki kadınlar Lizzy'nin depresyonda olduğunu konuşuyordu. Arthur onu evden göndermiş, hem de duvarları süngerlerle kaplı bir enstitüye."

Myron vücudunun buz kestiğini hissetti.

"Dedikodu işte," diye haykırdı Deborah Whittaker. "Çirkin dedikodular."

"Buna inanmadınız mı?"

"Söyle bana," dedi Deborah Whittaker kurumuş dudaklarını yalayarak. Biraz doğruldu. "Eğer Elizabeth Bradford

bir enstitüye kapatılmış olsaydı," dedi, "nasıl olur da kendi evinin balkonundan düşebilirdi?"

Myron başını salladı. Düşüncelerine yenileri eklenmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bir süre daha Deborah Whittaker'ın yanında kalıp, hiç bilmediği bir dönemden ve insanlardan konuştu. Becky sonunda gelip ziyarete bir son verdi. Myron tekrar geleceğine dair söz verdi. Annesini de getirmeye çalışacağına dair söz verdi. Bunu yapacaktı. Deborah Whittaker'ın hafızası gidip geliyordu ve Myron odadan çıktıktan sonra bile kendisini hatırlayacağından emin değildi. Sonra da bunun bir önemi olup olmadığını düşündü.

Myron arabasına dönüp Arthur Bradford'un ofisini aradı. Özel sekreteri, müstakbel belediye başkanının, Belleville'de olacağını söyledi. Myron teşekkür edip telefonu kapattı. Saatine baktı ve yola koyuldu. Eğer trafiğe takılmazsa, zamanında varabilirdi.

Garden State Bulvarı'na çıktığında babasının ofisini aradı. Telefonu babasının uzun zamandır sekreterliğini yapan Eloise açtı ve yirmi beş yıldır ne diyorsa aynısını söyledi. "Hemen bağlıyorum, Myron." Babasının meşgul olup olma-

masının bir önemi yoktu. Telefonda olması ya da yanında biri olması da önemli değildi. Babası uzun zaman önce ona bu konuda ne yapması gerektiğini söylemişti, Oğlu ne zaman ararsa arasın, düşünmeden bağlayabilirdi.

"Gerek yok," dedi Myron. "Ona birkaç saat içinde uğrayacağımı söylemen yeterli."

"Buraya mı? Tanrım, Myron, buraya gelmeyeli yıllar oldu."

"Evet, biliyorum."

"Bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok, Eloise. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Ona endişelenecek bir şey olmadığını söylersin."

"Tamam, baban çok sevinecek."

Myron bundan pek emin değildi.

Arthur Bradford'un tur otobüsünün üzerinde kırmızı, mavi çizgiler ve büyük beyaz yıldızlar vardı. BELEDİYE BAŞKANI BRADFORD yazısı üç boyutlu harflerle yazılmıştı. Pencerelerde siyah film vardı; böylelikle içeriyi kimse göremiyordu.

Arthur Bradford otobüsün kapısında durmuştu; elinde de mikrofon vardı. Kardeşi Chance arkasında duruyor ve tüm kameralar ona bakıyormuşçasına gülümsüyordu. Onun sağında da Brenda'nın kuzeni Terence Edwards vardı. Yüzünde Joe Biden'in saçı kadar doğal bir gülümseme vardı. İkisinde de o aptal köpük politikacı şapkalarından vardı.

Pek kalabalık yoktu ve gelenlerin çoğu da yaşlıydı. Çok yaşlı. Birileri onları bedava yemek vaadiyle kandırıp oraya getirmiş gibi boş bakışlarla bakıyorlardı. Diğer insanlar da amaçsızca ortada dolanıp, bir kavga patlak verse de izlesinler diye bekliyordu. Bradford'un adamları kalabalığa karışmış, ellerinde üzerinde BELEDİYE BAŞKANLIĞI İÇİN BRADFORD yazan büyük afişler ve kafalarında komik strafor şapkalarla dolaşıyordu. Arada sırada da birden alkışlamaya başlıyorlar ve tembel kalabalık da peşlerinden geliyordu. Etrafta yaptıkları işten keyif almadıkları ve daha kötüsü ne olabilirdi diye merak ettikleri her hallerinden belli olan basın mensupları ile yerel temsilciler de vardı: başka bir politik konuşmayı yayınlamak mı yoksa bir iş kazasında bir organlarını mı kaybetmek mi? Yüz ifadeleri yazı tura atar gibiydi.

Myron kalabalığa karışıp önlere doğru geçti.

"New Jersey'de ihtiyacımız olan şey değişim," diye bağırdı Arthur Bradford. "New Jersey'de gözü pek ve cesur bir yönetime ihtiyacımız var. New Jersey'de bulunduğu mevkiiyi kendi menfaatlerine yontmayacak bir belediye başkanına ihtiyacımız var."

Ooo, adamım.

Kalabalıktaki adamları bu cümleyi sevmişti. Bir anda, porno yıldızlarının sahte orgazmları gibi (ee, şey, Myron öyle düşünmüştü) alkışlara boğuldular. Kalabalık daha ilgisizdi. Sonra adamlar tezahürat yapmaya başladı: "Bradford... Bradford, Bradford." Çok orijinal. Mikrofondan başka birinin sesi geldi. "Bir kez daha, Bayanlar ve Baylar, New Jersey'nin

yeni Belediye Başkanı Arthur Bradford! New Jersey'de ihtiyacımız olan şey!"

Alkışlar. Arthur izleyicilere el salladı. Sonra birkaç basamak aşağı inip öndeki seçilmiş birkaç kişiye dokundu.

Her tokalaşmanın ardından, "Desteğiniz benim için önemli," dedi.

Myron omzunda bir el hissetti. Döndü. Arkasındaki Chance'ti. Hâlâ gülümsüyordu ve kafasında köpük şapka vardı. "Yine ne istiyorsun sen?"

Myron kafasını işaret edip, "Şapkanı bana verir misin?" dedi.

Hâlâ gülüyordu. "Senden hoşlanmıyorum, Bolitar."

Myron da gülümseyerek karşılık verdi. "Oo, çok üzüldüm."

İkisi de donmuş gülümsemelerle birbirine baktı. Eğer ikisinden biri kadın olsaydı, kavgalarıyla gazete haberlerine konu olabilirlerdi.

"Art'la konuşmam gerek," dedi Myron.

Hâlâ gülümsüyorlardı. İyi arkadaşlar. "Otobüse bin."

"Tabii ki," dedi Myron. "Otobüse bindiğim gibi gülümsemekten vazgeçebilir miyim? Yanaklarım ağrımaya başladı."

Ama Chance çoktan yürümeye başlamıştı. Myron omuzlarını silkti ve otobüse geçti. Yerdeki halı kalın ve bordoydu. Normal koltuklar çıkarılmış, yerlerine bekleme salonu sandalyelerine benzeyen sandalyeler yerleştirilmişti. Kafalarının üzerinde birçok televizyon, bir mini bar, telefonlar ve

bilgisayar terminalleri vardı.

İçerideki tek kişi Sıska Sam'di. Önde oturmuş, *People* dergisi okuyordu. Myron'a baktı ve dergisini okumaya devam etti.

"En çekici elli isim," dedi Sam, "ben onlardan biri değilim."

Myron gülümseyerek başını salladı. "Meziyetlerle alakalı bir durum değil, tamamen ilişki meselesi."

"Politika," dedi Sam. Sayfayı çevirdi. "Arka tarafa geç."

Myron, *Battlestar Galactica*'nın setinden alınmış fütüristik bir dönen sandalyeye geçip kuruldu. Çok beklemedi. İlk gelen Chance oldu. Hâlâ gülümsüyor ve el sallıyordu. Ardından Terence Edwards ve onun peşinden de Arthur geldi. Şoför bir tuşa bastı ve kapı kapandı. Üçünün de gülümsemeleri birer maskeymişçesine bir anda yok oldu.

Arthur, Terence Edwards'a ön tarafta oturmasını işaret etti. Politik hiyerarşiye dayanarak söyleneni yaptı. Arthur ve Chance otobüsün arkasına doğru yürüdü. Arthur sakindi, ama Chance kabız olmuş gibi görünüyordu.

"Seni görmek güzel," dedi Arthur.

"Evet," dedi Myron, "Her zaman keyiftir."

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Elbette."

Otobüs hareket etti. Kalabalık otobüsün etrafında toplandı ve tek yönlü camdan el salladı. Arthur Bradford onlara aşağılayan gözlerle bakıyordu. Halkın adamı. Myron'a bir şişe uzattı ve bir tane de kendisi açtı. Myron şişeye baktı.

Şeftali Aromalı Diyet Buzlu Çay. Fena değildi. Arthur oturdu, Chance de yanına.

"Konuşmam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Arthur.

"New Jersey'de ihtiyacımız olan şey," dedi Myron, "daha çok politika klişesi."

Arthur gülümsedi. "Daha detaylı konuşmak isterdin, değil mi? Bu sıcakta? Bu kalabalıkla?"

"Ne diyebilirim? Hâlâ 'Art'a Oy Verin, Kapalı Havuzu Var' sloganını seviyorum."

Bradford yorumunu eliyle savuşturdu. "Anita Slaughter'la ilgili yeni bir şey öğrenebildin mi?"

"Hayır," dedi Myron. "Ama ölen karınla ilgili bir şey öğrendim."

Arthur kaşlarını çattı. Chance'in yüzünün rengi attı. Arthur, "Anita Slaughter'ı araştırıyor olman gerekirdi," dedi.

"Komiktir ki," dedi Arthur, "onun ortadan kayboluşuyla ilgili araştırma yaparken sürekli karının ölümü çıkıyor karşıma. Sence neden olabilir?"

Chance konuşmaya girdi. "Sen lanet olasıca bir aptalsın da ondan."

Myron, Chance'e döndü. Sonra da ellerini dudaklarına götürüp, "Şşş," dedi.

"Boşuna uğraşıyorsun," dedi Arthur. "Tamamen boşuna. Sana defalarca Elizabeth'in ölümüyle Anita Slaughter arasında bir bağlantı olmadığını söyledim."

"O zaman söyle bana," dedi Myron. "Karın neden par-

tilere gitmeyi bıraktı?"

"Pardon?"

"Hayatının son altı ayında karının arkadaşlarının hiçbiri onu görmemiş. Partilere gitmiyormuş. Kulübüne de gitmemiş." Her ne kulübüyse.

"Sana bunu kim söyledi?"

"Birkaç arkadaşıyla görüştüm."

Arthur gülümsedi. "Görüştüğün kişi," dedi, "bunamış bir ihtiyar keçi olmalı."

"Dikkat et Artie. Bunamış keçilerin de oy verme hakkı var." Myron durdu. "Hey, yeni bir slogan buldum: 'Bunamış Keçiler, Oylarınıza İhtiyacımız Var.'"

Kimse kalemine uzanmadı.

"Zamanımı boşa harcıyorsun ve artık seninle işbirliği yapmaktan vazgeçtim," dedi Arthur. "Şoför seni bırakır."

"Hâlâ basına gidebilirim," dedi Myron.

Chance atıldı. "Ben de kalbine bir kurşun sıkarım."

Myron yine parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş."

Chance bir şeyler daha söyleyecek oldu, ama sözü Arthur aldı. "Bir anlaşma yaptık," dedi. "Ben Brenda Slaughter'ın hapse girmesine engel olacaktım. Sen de Anita Slaughter'ı ararken benim adımı bu işin dışında tutacaktın. Ama sen hâlâ çomak sokup duruyorsun. Yanlış yapıyorsun. Bu hadsiz uğraşın rakiplerimin de dikkatini çekecek ve ellerine bana karşı kullanacakları bir koz vermiş olacaksın."

Myron'ın bir şey söylemesini bekledi. Myron konuşmadı.

"Bana başka seçenek bırakmadın," diye devam etti Arthur. "Sana ne bilmek istiyorsan anlatacağım. Sen de kayda değer bir şey olmadığını görecek ve yoluna bakacaksın."

Chance, bundan hoşlanmamıştı. "Arthur, ciddi olamazsın..."

"Otur yerine Chance."

"Ama..." Chance olduğu yerde kıvranıyordu. "Davison için çalışıyor olabilir."

Arthur başını salladı. "Çalışmıyor."

"Ama bilemezsin..."

"Eğer Davison için çalışıyor olsaydı, şu anda bizi on kişinin takip ediyor olması gerekirdi. Zaten eğer bu işi kurcalamaya devam ederse, Davison'un adamlarının fark etmesi çok sürmez."

Chance, Myron'a baktı. Myron göz kırptı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Chance.

"Ön tarafa geç Chance."

Chance sakin görünmeye çalışarak yerinden kalktı ve otobüsün ön tarafına doğru gitti.

Arthur, Myron'a döndü. "Sanırım sana şimdi anlatacağım şeylerin ileri derecede gizli olduğunu söylememe gerek yok. Eğer bir yerlerden duyulursa..." Cümleyi bitirme gereği duymadı. "Babanla konuştun mu?"

"Hayır."

"Konuşman işine yarayacaktır."

"Ne işime yarayacak?"

Ama Arthur cevap vermedi. Sessizce oturup camdan dı-

şarı baktı. Otobüs bir trafik ışığında durdu. Bir grup insan otobüse el salladı ve Arthur onlara döndü.

"Ben karımı seviyordum," diye başladı Arthur. "Bunu anlamanı istiyorum. Üniversitede beraberdik. Onu bir gün kalabalıkta gördüm ve..." Işık yeşile döndü. Otobüs tekrar hareket etti. "hayatımda bir daha hiçbir şey aynı olmadı." Arthur, Myron'a bakıp gülümsedi. "Çok klişe, değil mi?"

Myron omuz silkti. "Kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi." Hatıralarla dolu başını salladı ve bir anlığına o politikacı gitmiş ve yerine gerçek bir insan gelmişti. "Elizabeth ve ben mezun olduktan bir hafta sonra evlendik. Bradford Çiftlikleri'nde büyük bir düğün yaptık. Görmeliydin. Altı yüz kişi. İkimizin aileleri de çok tedirgindi, ama bu bizim keyfimizi kaçırmamıştı. Âşıktık. İçimizde hiçbir şeyin değiştiremeyeceği gençlik heyecanı vardı."

Yine dışarı baktı. Otobüs vınladı. Birisi televizyonu açtı ve sesini kıstı.

"İlk darbe evlendikten bir yıl sonra geldi. Elizabeth asla çocuk sahibi olamayacağını öğrendi. Rahim duvarlarında bir tür zayıflık varmış. Hamile kalıyordu, ancak ilk üç aylık dönemi atlatamıyordu. Şimdi düşündüğümde tuhaf geliyor. Bilirsin, başlarda Elizabeth'in sessiz kalmak istediğini düşündüm, bazıları buna melankoli diyor. Ama bana melankoli gibi gelmiyordu. Yansıma anları gibiydi ve bana tuhaf şekilde çekici geliyordu. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Myron başını salladı, ama Arthur hâlâ dışarı bakıyordu.

"Ama krizleri sıklaşmaya başlamıştı. Ayrıca artık daha

derin oluyordu. Doğal olduğunu düşünüyordum. Bu şartlar altında kim üzgün olmazdı ki? Bugün olsa, elbette ki, ona manik depresif teşhisi koyarlardı." Gülümsedi. "Tamamen psikolojik olduğunu söylediler. Beyinde kimyasal bir dengesizlik ya da onun gibi bir şey varmış. Kimilerine göre, dış uyarıcılar o kadar belirsizmiş ki, rahminde problem olmasaymış bile bu hastalığı uzun vadede çıkarmış." Myron'a baktı. "Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

Duymamış gibiydi. "Sanırım mümkün. Zihinsel hastalıklar çok tuhaf. Fiziksel problemleri anlayabilirsin. Ama akıl kontrolünü kaybedince, derler ya, hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Acıyabiliriz. Ama tamamen anlayamayız. Ben de onun sağlığının solup gidişini izledim. Elizabeth'in tuhaflaştığını düşünen arkadaşları endişelenmeye başlamıştı. Bazen o kadar kötü oluyordu ki, izindeymişiz gibi yapıp onu evde tutuyorduk. Bu, böyle yıllarca devam etti. Âşık olduğum o kadın yavaş yavaş ellerimden gidiyordu. Ölümünden epey zaman önce, beş altı yıl kadar, tamamen başka bir insana dönüşmüştü. Elimizden geleni yaptık tabii ki. Ona en iyi tıbbi desteği sağladık, zihninin gelip gidişlerinde ona göre davrandık. Ama hiçbir şey onun düşüşüne engel olamadı. Sonunda Elizabeth kendini bu durumdan hiç kurtaramaz hale geldi."

Sessizlik.

"Onu enstitüye mi yatırdın?" diye sordu Myron.

Arthur içeceğinden bir yudum aldı. Şişenin etiketiyle oynamaya, köşelerinden kaldırmaya başlamıştı. "Hayır,"

dedi en sonunda. "Ailem bunu istedi, ama yapamadım. Elizabeth artık sevdim kadın değildi. Bunu biliyordum. Belki onsuz devam edebilirdim. Ama onu bırakamazdım. Neye dönüşürse dönüşsün, ona hâlâ borçluydum."

Myron başını salladı; hiçbir şey söylemedi. Televizyon artık kapanmıştı, ama radyodan bir haber kanalının sesi geliyordu. Onlara yirmi iki dakika verirseniz, onlar da size dünyayı verir. Sam, *People* okuyordu. Chance omzunun üzerinden bakmaya devam ediyordu ve gözleri nefret doluydu.

"Tam zamanlı hemşireler bulup Elizabeth'i evde tuttum. O unutulmaya yüz tutarken ben de hayatıma devam ettim. Görünüşte, elbette ki, ailem gayet iyiydi. Onu evde tutuyordum."

Otobüs bir durağa yanaştı. Myron ve Arthur da öyle.

"Sonra ne olduğunu muhtemelen tahmin edebilirsin. Elizabeth daha da kötüye gitti. Sonunda artık neredeyse katatonikti. Vücuduna giren her neyse, onu artık tamamen esir almıştı. Haklıydın elbette. Düşüşü kaza değildi. Elizabeth kendisi atladı. Kafasının üstüne düşmesi de talihsizlik değildi. Bunu bilerek ve isteyerek yapmıştı. Karım intihar etti."

Ellerini yüzüne koydu ve arkaya yaslandı. Myron onu izliyordu. Myron bunun rol olabileceğini düşünse de, adamın tavırlarında suçluluk duygusunu ve insaniyeti görebiliyordu. Ama asla emin olamazdı. Bir yalanı anlayabileceğini iddia edenler, çoğu zaman daha büyük bir yanılgı içindedir.

"Cesedini Anita Slaughter mı buldu?" diye sordu Myron.

Başını salladı. "Gerisi de klasik Bradford hikâyesi işte. Örtbas etme çalışmaları vakit kaybetmeden başladı. Rüşvetler verildi. Tahmin edersin, bir intihar bile intihar olarak algılanmıyor, karısı o kadar delirmişti ki Bradfordlardan biri ona intihar etmeye zorladı gibi düşünülüyor. Anita'nın adını bu işin dışında tutabilirdik ama adı bir kere radyo bülteninde çıkmıştı. Medya da bunu hemen yakaladı."

Burası gerçekten çok mantıklı gelmişti. "Rüşvetlerden söz ettin."

"Evet."

"Anita ne kadar aldı?"

Gözlerini kapadı. "Anita para almayacaktı."

"Ne istedi?"

"Hiçbir şey. O öyle bir kadın değildi."

"Sen de onun sessiz kalacağına dair ona güvendin."

Arthur başını salladı. "Evet," dedi. "Ona güvendim."

"Onu hiç tehdit etmedin ya da…"

"Asla."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Arthur omuz silkti. "Dokuz ay daha kaldı yanımızda. Bu sana bir şey ifade eder sanıyorum."

Yine aynı noktaya gelindi. Myron biraz üsteledi. Otobüsün arkasından bir gürültü duyuyordu. Chance ayağa kalktı. Koşarak arka tarafa geldi ve dışarı baktı. İkisi de onu umursamamıştı.

Birkaç dakika sonra Chance, "Ona anlattın mı?" dedi.

"Evet," dedi Arthur.

Chance dönüp Myron'a baktı. "Eğer birine tek kelime bile edersen, seni..."

"Şşş."

Sonra Myron bir anda bir şey hatırladı.

Şimdiye kadar oradaydı, ama görememişti. Hikâye kısmen doğruydu, tıpkı en iyi yalanlar gibi, ama eksik bir şeyler vardı. Arthur'a döndü. "Bir şeyi unuttun," dedi Myron.

Arthur'un bakışları derinleşti. "Nedir o?"

Myron, Chance'e baktı, sonra yine Arthur'a döndü. "Anita Slaughter'ı hanginiz dövdü?"

Taş kesilmişlerdi.

Myron devam etti. "Elizabeth'in intiharından birkaç hafta önce, biri Anita Slaughter'a saldırdı. St. Barnabas Hastanesi'ne kaldırıldı ve karınız intihar ettiğinde hâlâ çürükleri vardı. Bunu da anlatmak ister misiniz?"

Her şey bir anda oluyormuş gibi görünüyordu. Arthur Bradford hafifçe başını salladı. Sam elindeki *People*'ı koyup ayağa kalktı. Chance felç olmuş gibiydi.

"Çok fazla şey biliyor!" diye bağırdı Chance.

Arthur durdu, düşünüyordu.

"Onu dışarı atmalıyız!"

Arthur hâlâ düşünüyordu. Sam onlara doğru yürümeye başlamıştı.

Myron sesini alçak tutmaya çalışarak, "Chance?" dedi.

"Ne var?"

"Fermuarın açık kalmış."

Chance aşağı baktı. Myron otuz sekizliğini çoktan çı-

karmıştı ve onu sert bir şekilde Chance'in kasıklarına dayadı. Chance geri sıçradı, ama Myron istifini bozmadı. Sam silahını çıkarıp Myron'a doğrulttu.

"Sam'e yerine oturmasını söyle," dedi Myron, "yoksa bir daha işeyemezsin bile."

Herkes donmuştu. Sam silahını Myron'a doğru tutuyordu, Myron da Chance'in kasığına. Arthur hâlâ düşünceler içinde boğulmuş gibi görünüyordu. Chance titremeye başladı.

"Sakın silahıma işeme, Chance." Sert adam cümleleri. Ama Myron bundan hoşlanmamıştı. Sam'in tarzını biliyordu. Sam'in pekâlâ risk alıp ateş edebileceğini de biliyordu.

"Silaha gerek yok," dedi Arthur. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Şimdiden daha iyi hissetmeye başladım."

"Canlı halinle işime daha çok yararsın. Aksi takdirde Sam çoktan senin beynini havaya uçurmuş olurdu. Anlıyor musun?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Anlaşmamız aynen devam ediyor: sen Anita'yı bulacaksın Myron, ben de Brenda'yı hapse girmekten kurtaracağım. İkimiz de karımı bu işin dışında tutacağız. Anlatabildim mi?"

Sam silahı göz hizasında tutup gülümsedi.

Myron kafasıyla bir hareket yaptı. "Bir iyi niyet gösterisine ne dersin?"

Arthur başını salladı. "Sam."

Sam silahını indirdi. Yerine gitti ve *People*'ını aldı.

Myron silahı biraz daha sert bastırdı. Chance bağırdı, ardından da Myron silahını cebine soktu.

Otobüs onu arabasının yanında bıraktı. Sam, Myron'a inerken veda etti. Myron da başını sallayarak karşılık verdi. Otobüs yola devam edip, köşeyi dönerek gözden kayboldu. O an Myron nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Sakinleşip doğru düşünmeye çalıştı.

"Bir daha işeyememek," dedi yüksek sesle. "Berbat."

Yirmi Yedinci Bölüm

Babasının ofisi hâlâ Newark'taki depoydu. Yıllar önce orada iç çamaşırı üretimi yapıyorlardı, ama artık yapmıyorlar. Şimdi ise, Endonezya, Malezya ve diğer çocuk işçi çalıştırılan ülkelerden nihai ürünü getirtiyorlar. Herkes istismar olduğunu biliyordu ama yine de müşteriler birkaç kuruş daha ucuza satın almak için onlardan alışveriş yapmaya devam etti. Onun için bu konular ahlaki olarak biraz karışık. Fabrikalarda çocuk işçi çalıştırılmasına karşı olmak; on iki yaşında bir çocuğa saat başı on iki sent verilmesine, böyle bir sömürüye karşı olmak, anne ve babaları lanetlemek kolay. İş, on iki sent ya da açlık, sömürü ya da ölüm arasında seçim yapmaya geldiğinde zorlaşıyor.

En kolayı da bu konular üzerinde fazla düşünmemek.

Otuz yıl önce, Newark'ta iç çamaşırı üretirlerken, babasının yanında şehirden pke çok zenci çalışıyordu. Çalışanlarına karşı iyi biri olduğunu düşünürdü hep. Onu iyiliksever

bir patron olarak gördüklerini düşünüyordu. 1968'de isyanlar baş gösterdiğinde, aynı adamlar onun fabrika binalarının dört tanesini yakmıştı. O günden sonra babası bir daha asla aynı insan olmadı.

Eloise Williams isyanlardan çok önceden beri babasının yanındaydı. "Ben nefes aldığım sürece," derdi babası sıklıkla, "Eloise Williams'ın bir işi olacak. Onun ikinci eşi gibiydi. İş günlerinde babasıyla ilgileniyordu. Sinirleniyorlar, tartışıyorlar ve birbirlerine huysuzluk yapıyorlardı. Annesi bunları biliyordu. "Tanrı'ya şükür ki, Eloise Chernobyl yakınlarında yaşayan bir inekten bile daha çirkin," derdi. "Yoksa endişelenebilirdim."

Babasının tesisi beş binadan oluşuyordu. Artık sadece depo ayaktaydı. Babası artık orayı deniz aşırı ülkelerden gelen malları kabul için tutuyordu. Ofisi deponun tam ortasındaydı ve tavana kadar uzanıyordu. Ofisin dört camı da camdan olduğu için, ana kuledeki gardiyan gibi babasına gelen malları izliyordu.

Myron metal merdivenleri koşarak çıktı. Yukarı vardığında, Eloise onu kucaklayarak karşıladı ve yanağından bir makas aldı. Myron neredeyse çekmecesinden küçük bir oyuncak çıkaracak diye bekledi. Çocukken babasını ziyarete gittiğinde, onu her zaman oyuncak tabanca veya bir karikatür kitabıyla karşılardı. Bu kez Eloise sadece sarılmakla yetindi ve Myron'ın içi az da olsa burkuldu.

"Gir içeri," dedi Eloise. Kapıyı çalmana gerek yok. Babana önden haber vermeme de gerek yok.

Myron camdan babasının telefonda olduğunu gördü. Neşeliydi. Her zamanki gibi. Myron içeri girdi. Babası bir parmağını kaldırıp, "Irv, sana yarın dedim. Bahane yok. Yarın, beni duydun mu?"

Pazar günüydü ve herkes hâlâ çalışıyordu. Yirminci yüzyılın gittikçe azalan boş vakitleri.

Babası telefonu kapatıp, Myron'a baktı ve birden tüm yüzü aydınlandı sanki. Myron masanın yanına gelip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Her zamanki gibi cildi zımpara kâğıdı gibiydi ve hafiften Old Spice kokuyordu. Tam olması gerektiği gibi.

Babası İsrail Parlamentosu'nun bir üyesi gibi giyinmişti. kömür karası bir pantolon, yakası açık beyaz gömlek ve içinde de tişört vardı. Beyaz göğüs kılları boynuyla tişörtün arasında kalan boşluktan dışarı çıkıyordu. Babası tam bir Sami'ydi; karın, koyu buğday rengi bir cilt ve kibar insanların çıkıntılı diye tabi ettiği bir buruna sahipti.

"Rico'nun Yeri'ni hatırlıyor musun?" diye sordu babası.

"Eskiden gittiğimiz Portekiz restoranını mı diyorsun?"

Babası başını salladı. "Artık yok. Geçen ay itibarıyla. Manuel otuz altı yıl boyunca orayı çok güzel idare etti. Sonunda bırakmak zorunda kaldı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Babası boş ver dercesine bir el hareketi yaptı. "Kimin umurunda? Sadece sıkıldığım için konuşuyorum işte. Eloise sesinin telefonda biraz tuhaf geldiğini söyledi." Sesi yumuşadı. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim."

"Paraya ya da başka bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır baba, paraya ihtiyacım yok."

"Ama bir sorun var, değil mi?"

Myron doğrudan lafa girdi. "Arthur Bradford'u tanıyor musun?"

Babasının beti benzi attı, hem de öyle yavaşça değil, birdenbire. Masadaki şeylerle oynamaya başladı. Aile fotoğraflarının yerini değiştirdi, Myron'ın Duke'u liderliğe taşıdıktan sonra çektirdiği elinde NCAA kupası olan fotoğrafıyla biraz daha zaman harcadı. Masada bir de boş Dunkin' Donuts kutusu vardı. Onu alıp çöp sepetine attı.

Sonunda "Bunu neden soruyorsun?" dedi.

"Bir konuda kafam karıştı."

"Arthur Bradford'la mı ilgili?"

"Evet," dedi Myron.

"O zaman hemen bu işten uzaklaş. Hızla."

Babası kâğıt kahve bardaklarında içtiği kahvesini ağzına götürdü ve kafasını öne eğip baktı. Bardak boştu.

"Bradford benden sana onu sormamı istedi," dedi Myron. "O da, onun için çalışan o adam da."

Babası kafasını kaldırıp eski pozisyonuna getirdi. "Sam Richards mı?" Sesi kısıktı ve şaşkındı. "O hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet."

"Tanrım."

Sessizlik oldu. Sonra Myron, "Onları nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Babası çekmeceyi açıp bir şeyler aradı. Sonra da Eloise'e seslendi. Kadın kapıya geldi. "Tylenol nerede?" diye sordu.

"Çekmecenin sağ alt tarafında. Arkaya doğru bakın. Paket lastiklerinin olduğu kutunun altında." Eloise, Myron'a döndü. "Çikolatalı içecek ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Her zaman çikolatalı içecek bulundururdu. Babasının ofisine neredeyse on yıldır gelmemişti, ama onun sevdiği içecek her zaman buzdolabında bulunurdu. Babası kutuyu bulup kapağıyla oynamaya başladı. Eloise de kapıyı kapatıp gitti.

"Sana hiçbir zaman yalan söylemedim," dedi babası.

"Biliyorum."

"Seni korumaya çalıştım. Anne ve babalar böyle yapar. Çocuklarını korurlar. Bir tehlikenin geldiğini gördüklerinde, kendilerini öne atıp onu savuştururlar."

"Benim için bunu yapamazsın," dedi Myron.

Babası yavaşça başını salladı. "Bu işi hiç kolaylaştırmıyor."

"Bana bir şey olmaz," dedi Myron. "Sadece neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum."

"Şeytanın ta kendisiyle karşı karşıyasın," dedi babası ağzına iki tablet atıp susuz yutarak. "İnsanlara karşı, zerre kadar vicdanı olmayan, saf zulümle karşı karşıyasın."

Eloise elinde Myron'ın en sevdiği içecekle geldi. Yüzlerindeki ifadeyi fark edince de Myron'a şişeyi verip hiçbir şey demeden odadan çıktı. Uzaktan bir forkliftin arka sinyalinin sesi geliyordu.

"İsyanlardan bir yıl kadar sonraydı," diye söze başladı babası. "Muhtemelen hatırlayamayacak kadar küçüktün o zaman, ama isyanlar şehri ikiye bölmüştü. Bugün bile alınan hasar hâlâ tamamen iyileştirilebilmiş değil. Aksine, tam tersi. Durum benim kıyafetlerim gibi." Aşağıdaki kutuları gösterdi. "Kıyafetler, dikişin olduğu yerden sökülüyor ve o kıyafet tamamen sökülüp parçalanana kadar kimse bir şey yapmıyor. İşte bu Newark. Parçalanmış bir kıyafet.

"Neyse, çalışanlarım sonunda geri geldi, ama hiçbiri artık aynı insanlar değildi. Artık öfkelilerdi. Ben artık onların işvereni değildim. Onlara zulmeden kişiydim. Bana, onların atalarını zincirleyip okyanusun diğer tarafına sürükleyen kişiymişim gibi bakıyorlardı. Fitneciler de onları doldurușa getiriyordu. Felaket kaçınılmazdı, Myron. Bu sektörün üretim ayağı sona yaklaşıyordu. İşçilik maliyetleri çok yüksekti. Şehir kendi kendini imha ediyordu. Sonra yeraltı dünyasındaki isimler işçileri yönlendirmeye başladı. Sendika kurmak istediler. Bunu gerçekten talep ettiler. Ben de tabii ki bu fikre karşıydım."

Babası camdan dışarı, ucu bucağı olmayan kutulara baktı. Myron babasının kim bilir kaç kez bu şekilde dışarı baktığını düşündü. Babasının o şekilde bakarken, bu tozlu depo için yıllar önce neler hayal ettiğini düşündü. Myron elindeki şişeyi çalkalayıp kapağını açtı. Bu ses babasını kendine getirmişti. Oğluna dönüp zorla da olsa gülümsedi.

"İhtiyar, Bradford, sendika kurmak isteyen gangsterlerle takılıyordu. Bu işe karışanlar da böyle insanlardı. Gangster-

ler, yeraltı dünyasındakiler, parasını fuhuş ve hileyle kazananlar bir anda işçi uzmanı kesilmişti. Ama ben onlarla yine de mücadele etmeye devam ettim. Kazanıyordum da. Sonra İhtiyar Bradford bir gün oğlu Arthur'u buraya gönderdi. Benimle konuşması için. Bir kenara yaslanıp tek kelime etmeyen orospu çocuğu Sam Richards da yanındaydı. Arthur oturup ayaklarını masamın üzerine koydu. Bu sendika olayını desteklediğini söyledi. Finansal olarak. Cömert katkılarla. Bunun için daha doğru bir sözcük vardır aslında, haraç deniyor buna. Ona ofisimden defolup gitmesini söyledim."

Babasının alnı boncuk boncuk terlemişti. Bir mendil alıp alnını sildi. Ofisin köşesinde öne arkaya hareket eden bir fan vardı. Bir an serinlerken, bir saniye sonra ter içinde kalıyordunuz. Myron aile fotoğraflarına baktı, bir tanesinde anne ve babası Karayipler'e giden bir gemi yolculuğundaydı. Belki on yıl kadar önceydi. Annesinde de babasında da çiçekli gömlekler vardı, ikisi de bronz, sağlıklı ve çok genç görünüyorlardı. Bu onu korkutmuştu.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu Myron.

Babası yutkundu ve sonra konuşmaya devam etti. "Sam, sonunda konuştu. Masama gelip aile fotoğraflarıma baktı. Eski bir aile dostu edasıyla gülümsedi. Sonra da bu bahçe makasını masama fırlattı."

Myron ürpermişti.

Babası konuşmaya başladı, gözleri irileşmişti ve odaklanamıyordu. "'Bir düşün, bununla bir insana neler yapılır,' dedi Sam bana. 'Her seferinde bir parçasını kestiğini düşün.

Birini bununla öldürmenin ne kadar uzun süreceğini, ama aynı zamanda ne kadar uzun süre hayatta tutacağını düşün.' Buydu işte. Söylediği buydu. Ardından Arthur Bradford kahkaha atmaya başladı ve birlikte ofisi terk ettiler."

Babası yine kahve bardağını ağzına götürdü ama hâlâ boştu. Myron kendi içeceğini uzattı, ama babası kafasını salladı.

"Ben de eve gidip her şey yolundaymış gibi görünmeye çalıştım. Yemek yemeye, gülümsemeye çalıştım. Seninle bahçede oynuyordum, ama Sam'in söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. Annen bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyordu, ama bu seferlik üstüme gelmemişti. Daha sonra yatmaya gittim. Başta uyuyamadım. Sam'im dediği gibi, düşünmeye devam ediyordum. Birinin etlerinin parça parça kesilmesi. Yavaş yavaş. Her kesişte yeni çığlıklar. Sonra telefon çaldı. Yataktan fırlayıp saatime baktım. Sabahın üçüydü. Telefonu açtım, kimse konuşmuyordu. Onlardı. Nefes alıp verişlerini duyuyordum. Ama kimse konuşmuyordu. Ardından da telefonu kapatıp yatağa geri döndüm."

Babasının nefes alıp verişi çok derinden geliyordu artık. Gözleri dolmuştu. Myron ona doğru yaklaştı, ama babası onu durdurmak için elini havaya kaldırdı.

"Bırak atlatayım, olur mu?"

Myron başını sallayıp yerine oturdu.

"Senin odana gittim." Ses tonu artık daha monoton, cansız ve düzdü. "Belki de bunu sık sık yaptığımı biliyorsundur. Bazen bir kenarda oturup seni uyurken izlerim."

Gözyaşları akmaya başlamıştı. "Velhasıl, odaya girdim. Nefesini dinledim. O ses beni hemen sakinleştirmişti. Gülümsedim. Sonra seni daha rahat görmek için biraz daha yaklaştım. İşte o an, o şeyi gördüm."

Babası öksürecekmiş gibi yumruğunu ağzına götürdü. Göğsü inip inip çıkıyordu. Kelimeleri kesik kesikti.

"Yatağında. Yorganın sütünde. Bahçe makası. Birisini odana girip yatağının üstüne bahçe makası bırakmıştı."

Çelik bir el, Myron'ın iç organlarını teker teker sıkıyormuş gibiydi.

Babası kızarmış gözlerle ona baktı. "Bu tip insanlarla savaşamazsın Myron, çünkü kazanamazsın. Bunun cesaretle ilgisi yok. Değer verdiklerinle ilgili. Değer verdiğin, sana bağlı insanlar var. Bu adamlar bundan anlamaz. Hisleri yok. Hissedemeyen bir insanı nasıl incitebilirsin?"

Myron'ın verecek cevabı yoktu.

"Arkanı dön ve git," dedi babası. "Bunda utanılacak bir şey yok."

Myron ayağa kalktı. Babası da. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Myron gözlerini kapadı. Babası da onu kafasından tutup saçlarını okşadı. Myron iyice sokulup öylece kaldı. Old Spice'ın kokusunu içine çekti. Bir an geçmişe gitti; Joey Davito'nun atışıyla yere yığıldığında başını okşayan el de bu eldi.

Hâlâ rahatlatıyor, diye düşündü. Onca yıldan sonra, burası hâlâ onun için en güvenli yerdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bahçe makası.

Tesadüf olamazdı. Cep telefonunu alıp Dragons'un antrenman sahasını aradı. Brenda birkaç dakika sonra telefona geldi.

"Selam," dedi Brenda.

"Selam."

İkisi de bir an sessiz kaldı.

"Güzel konuşan bir adamı seviyorum," dedi Brenda.

"A-ha," dedi Myron.

Brenda kahkaha attı. Melodi gibi gelen sesi, kalbinin derinliklerine kadar işledi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedi. "Oynamak işe yarıyor. Aynı zamanda seni düşünüyorum sıklıkla. Bu da işe yarıyor."

"Karşılıklı," dedi Myron. Arka arkaya cezbedici cümleler.

"Bu akşam seçmelere geliyor musun?" diye sordu Brenda.

"Tabii ki. Seni almamı ister misin?"

"Hayır, takım otobüsüyle geleceğim."

"Sana bir şey soracağım," dedi Myron.

"Sor bakalım."

"Aşil tendonları ikiye kesilen çocukların adları neydi?"

"Clay Jackson ve Arthur Harris."

"Bahçe makasıyla kesilmişti, değil mi?"

"Doğru."

"Ve East Orange'da yaşıyorlardı?"

"Evet, neden?"

"Onlara zarar verenin Horace olduğunu düşünmüyorum."

"Kim o zaman?"

"Uzun hikâye. Sana daha sonra anlatırım."

"Oyundan sonra," dedi Brenda. "Biraz medya işim olacak, ama sonrasında bir şeyler atıştırıp Win'in evine döneriz."

"Çok iyi olur," dedi Myron.

Sessizlik oldu. Brenda, "Çok hevesli gibi konuştum, değil mi?" dedi.

"O kadar da değil."

"Daha iyi oynamalıyım şimdi."

"Hayır."

"Öyle ama," durdu ve sonra hemen devam etti. "İyi hissettiriyor, biliyor musun?"

Myon telefonda başını salladı. Biliyordu. Esperanza'nın kendisiyle ilgili eskiden kendisine zarar verilmesine nasıl

izin verdiğiyle ilgili cümleleri düşündü.

"Oyunda görüşürüz," dedi.

Ardından telefonu kapattı.

Oturup gözlerini kapadı ve Brenda'yı düşünmeye başladı. Bir süreliğine aklına gelen düşünceleri savuşturmadı. Bedenini ele geçirmelerine izin verdi. Vücudu titredi. Gülümsemeye başladı.

Brenda.

Gözlerini açıp bu düşüncelerden uzaklaştı. Araç telefonunu açıp Winin numarasını tuşladı.

"Konuş."

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Myron.

"Şikâyetçiyim," dedi Win.

West Orange'daki Essex Green Alışveriş Merkezi'nde buluştular.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Win.

"On dakika."

"Kötü bir muhit mi?"

"Evet."

Win güzelim Jaguar'ına baktı. "Senin arabanı alalım."

Ford Taurus'a bindiler. Yaz sonu güneşi hâlâ ince, uzun gölgeler bırakıyordu. Yol kenarındaki sarmaşıklardan sıcaklık yükselir haldeydi. Hava o kadar ağırdı ki, ağaçtan bir elma düşse, yere inmesi birkaç dakikayı bulurdu.

"Eğitim Sosyal Yardım bursunu araştırdım," dedi Win.

"Bu fonu her kim uydurduysa, finans konusunda çok bilgiliymiş. Para yabancı bir kaynaktan geliyor, dahası Cayman Adaları'ndan."

"Yani izi sürülemez mi?"

"Neredeyse izi sürülemez," diye düzeltti Win. "Ama Cayman Adaları gibi yerlerde bile rüşvet rüşvettir."

"Peki, kime rüşvet vereceğiz?"

"Çoktan verdik. Ama ne yazık ki hesap sahte bir isimle açılmış ve dört yıl önce de kapatılmış."

"Dört yıl önce," diye tekrar etti Myron. "Bu Brenda'nın son bursunu alışından hemen sonrasına tekabül ediyor. Tıp Fakültesi'ne başlamadan hemen önce."

Win başını salladı. "Mantıklı," dedi, Mr. Spock edasıyla.

"Bu durumda çıkmaza girdik."

"Geçici olarak, evet. Eski kayıtlara girilebilir, ama birkaç gün sürecektir."

"Başka bir şey var mı?"

"Burs alacak kişinin eğitim kurumlarından çok, belirli avukatlar tarafından seçilmesi gerekir. Kriterler bellidir: akademik potansiyel, iyi vatandaşlık gibi şeyler."

"Başka bir deyişle, avukatlardan Brenda'yı seçmesi istenmiş. Daha önce de dediğimiz gibi, ona para göndermenin bir yolu olarak uydurulmuş."

Yine başını salladı ve "Mantıklı," dedi.

West Orange'dan East Orange'a doğru hareket ettiler. Aradaki geçiş kendini kademeli olarak gösteriyordu. Güzel banliyö evleri yerini etrafı duvarlarla çevrili apartmanlara bı-

rakıyordu. Sonra yine evler geldi, daha küçük, daha az boş alanlı ve daha eski evler. Terk edilmiş fabrikalar belirdi. Yanlarındaki evler de. Sanki kelebeğin hayatının tersine yaşanıyordu burada, kelebek tırtıla dönüşüyordu.

"Ayrıca Hal'den bir telefon aldım," dedi Win. Hal bir elektronik uzmanıydı ve hükümet için çalışırlarken beraber iş yapmışlardı. Myron'ın telefonların dinlenip dinlenmediğini kontrol etmesi için gönderdiği kişiydi.

"Ve?"

"Hepsinin telefonunda dinleme cihazı varmış: Mabel Edwards, Horace Slaughter ve Brenda Slaughter."

"Hiç şaşırmadım," dedi Myron.

"Bir şey dışında," diye düzeltti Win. "Mabel ve Horace'ın evindekiler eskiymiş. Hal'in hesaplarına göre en az üç yıldır oradalarmış."

Myron'ın başı yine dönmeye başlamıştı. "Üç yıl mı?"

"Evet. Bu tahmini bir hesaplama elbette ki. Ama parçalar eskiymiş ve üzerleri tozla kaplanmış."

"Branda'nın telefonundaki?"

"Daha yeni. Ama o yurtta sadece birkaç aydır kalıyor. Hal ayrıca odada da dinleme cihazları buldu. Biri çalışma masasının altındaymış, diğeri de ortak kullandıkları salondaki koltuğun altında."

"Mikrofon mu?"

Win başını salladı. "Birileri Brenda'nın telefon konuşmalarından çok daha fazlasıyla ilgileniyormuş."

"Tanrım."

Win gülecek gibi oldu. "Evet, sana tuhaf geleceğini biliyordum."

Myron bu yeni fikirleri zihnine sokmak için çaba sarf etti. "Birileri bir süredir tüm aileyi izliyormuş."

"Kesinlikle."

"Bu da kaynakları olan biri olduğu anlamına geliyor."

"Öyle."

"O zaman Bradfordlar olmalı," dedi Myron. "Anita Slaughter'ı arıyorlar. Bildiğimiz kadarıyla onu yirmi yıldır arıyorlar. Mantıklı olan bu. Ayrıca bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

"Söyle bakalım," dedi Win.

"Arthur Bradford bana yalan söylüyor."

Win şaşırmış gibi yaptı. "Güvenilir bir politikacıdan daha mı az? Şimdi de bana Paskalya Tavşanı diye bir şeyin olmadığını mı söyleyeceksin?"

"Baştan beri düşündüğümüz şey buydu," dedi Myron. "Anita Slaughter korktuğu için kaçtı. Arthur Bradford'un da benimle uzlaşmaya çalışmasının sebebi bu. Anita Slaughter'ı onun için bulmamı istiyor. Böylelikle onu öldürebilecek."

"Sonra da seni öldürmeye çalışacak," diye ekledi Win. Güneşliğin aynasında saçlarını düzeltti. "Bu kadar yakışıklı olmak, tahmin edersin ki hiç kolay değil."

"Ama şikâyet etmeden acını içinde yaşıyorsun."

"Tarzım bu." Win güneşliği kapatmadan son bir bakış daha attı.

Clay Jackson, arka bahçeleri Route 280'e bakan bir dizi

evden birinde yaşıyordu. Mahalle çalışan, fakir kesimin oturduğu bir yer gibi görünüyordu. Evler, tavernaları andıran köşedekiler hariç, ikiz binalardı. Bulanık pencerelerde eski Budweiser tabelaları vardı. Çitler zincirlerle tutturulmuştu. Kaldırımlardaki çatlaklardan yabani otlar fışkırmıştı ve o kadar uzunlardı ki, kaldırımın nerede bitip bahçenin nerede başladığı anlaşılmıyordu.

Yine etraftaki herkes siyah görünüyordu. Myron yine aynı, açıklayamadığı huzursuzluğu hissetmeye başladı.

Clay Jackson'un oturduğu evin karşısında bir park vardı. İnsanlar barbekü yapmak için hazırlanıyordu. Parkta top oynayanlar vardı. Her yerden yüksek sesli kahkahalar geliyordu. Aynı şekilde müzik seti sesi de. Myron ve Win arabadan indiklerinde bütün gözler onların olduğu yere çevrildi. Müziğin sesi bir anda kesildi. Myron zorla gülümsedi. Win hiç istifini bozmadı.

"Bize bakıyorlar," dedi Myron.

"Eğer iki zenci adam gelip senin kapının önüne park etse," dedi Win, "onların karşılaşacağı tepki nasıl olurdu?"

Myron başını salladı. "Yani şimdi buradakilerin polisi arayıp mahallelerinde iki şüpheli genç olduğunu ihbar ettiklerini mi söylüyorsun?"

Win tek kaşını kaldırdı. "Genç derken?"

"Hayal işte."

"Evet, öyle diyorum."

Susam Sokağı'ndaki benzeyen bir verandaya doğru yöneldiler. Çöp kovasının yanında bir adam belirdi, ama Kır-

pık'a hiç benzemiyordu. Myron kapıyı çaldı. Win gözleriyle etrafı kesmeye başladı, her şeyi görmeye çalışıyordu. Yolun karşısında barbekü yapanlar ve top oynayanlar hâlâ onlara bakıyordu. Gördükleri şeyden memnun olmuşa benzemiyorlardı.

Myron kapıyı tekrar çaldı.

"Kim o?" dedi içeriden bir kadın sesi.

"Benim adın Myron Bolitar. Yanımdaki de Win Lockwood. Eğer müsaitse Clay Jackson'u görmek istiyoruz."

"Bir saniye bekler misiniz?"

En azından tam bir dakika beklediler. Sonra bir zincir sesi duyuldu. Kapının kolu döndü ve kapıda bir kadın belirdi. Zenciydi ve kırk yaşlarındaydı. Gülümsemesi taverna pencerelerinde gördükleri Budweiser tabelası gibi yanıp sönüyordu. "Ben Clay'in annesiyim," dedi. "Lütfen içeri gelin."

Kadının peşinden içeri girdiler. Ocakta güzel kokulu bir şey pişiyordu. Eski havalandırma sistemi DC-10 gibi ses çıkarıyordu ama işe yarıyordu. Serinlik kısa süreli olsa bile çok iyi gelmişti. Clay'in annesi onları hızla koridordan geçirip arka kapıdan çıkardı. Yine dışarıdalardı, ama bu kez arka bahçede.

"Size ne ikram edeyim?" diye sordu. Trafiğin sesi yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı.

Myron, Win'e baktı. Win kaşlarını çatmıştı. Myron, "Bir şey alamayalım, teşekkürler," dedi.

"Tamam," dedi. Gülümsemesi artık disko ışığı gibi daha

hızlı gidip geliyordu. "Gidip Clay'i getireyim. Hemen dönerim." Tel kapı hızla kapandı.

Dışarıda tek başlarına kalmışlardı. Bahçede içlerinden rengârenk çiçekler fışkıran saksılar ve ölmek üzere olan iki büyük çalı vardı. Myron çite doğru yürüyüp Route 280'e baktı. Dört şeritli otoban tüm hızıyla akıyordu. Arabalardan çıkan egzoz dumanları yok olmuyor, adeta havada asılıp kalıyordu. Myron yutkunurken onların tadını alabiliyordu.

"Bu hiç iyi değil," dedi Win.

Myron başını salladı. Kapında bir anda iki beyaz adam beliriyor. İkisini de tanımıyorsun. Kimlik sormuyorsun. Onları içeri alıp arka bahçede bırakıyorsun. Bir şeylerin yolunda gitmediği aşikârdı.

"Bakalım neler olacak," dedi Myron.

Çok sürmedi. Üç farklı yönden sekiz tane iri yarı adam geldi. İki tanesi arka kapıdan çıktı. Üç tanesi evin sağ tarafından geldi. Diğer üçü de sol taraftan. Hepsinin elinde alüminyum beysbol sopaları ve yüzlerinde de "gidip şunların kıçına tekmeyi basalım" ifadesi vardı. Etraflarını çevirmişlerdi. Myron, nabzının hızlandığını hissetti. Win kollarını kavuşturmuştu; sadece gözleri hareket ediyordu.

Bunlar sokak serserisi ya da bir çetenin üyesi filan değildi. Sokağın karşısında maç yapan, yaptıkları liman işçiliği ya da hamallık gibi günlük ağır işlerden kas yığınına dönmüş vücutlara sahip adamlardı. Bir kısmı sopalarını savurmaya hazır pozisyonda bekliyordu. Diğerleri de sopalarını omuzlarında tutuyordu. Geri kalanları da, *Walking Tall*'daki

Joe Don Baker gibi sopayı hafif hafif bacaklarına vuruyordu.

Myron güneşten gözlerini kısarak, "Oyununuz bitti galiba?" diye sordu.

En irileri atıldı. Demir kazan kadar göbeği, nasırlı elleri, şekilsiz kolları vardı ve bu haliyle, köpük bardakları ezercesine spor salonundaki aletleri parçalayabilecek kadar kaslı bir yapıya sahipti. Kafasındaki Nike beyzbol şapkası en büyük beden olmasına rağmen yine de onda kipa* gibi duruyordu. Tişörtünde Reebok logosu vardı. Nike şapka, Reebok tişört. Kafa karıştırıcı bir marka sadakati.

"Oyun şimdi başlıyor aptal herif."

Myron, Win'e baktı. Win, "İyi bir giriş, ama orijinallikten uzak. Artı, *aptal herif* lafını sona saklamak çok zorlama duruyor. Bunu sevmedim, ama bir sonraki denemeni dört gözle bekliyorum."

Sekiz adam Myron ve Win'in etrafında çember oluşturdu. Nike/Reebok, grubun açık ara lideri olan, beyzbol sopasını havaya kaldırdı. "Hey, Beyaz Ekmek, defolup git buradan."

Win, Myron'a döndü. Myron da, "Sanırım seni kastediyor," dedi.

"On iki yıldır vücut çalışmaya yardım için olabilir." Win gülümsedi, Myron da kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti. İnsanlar bunu hep yapıyordu. Win'i hedef alıyordu. Bir metre yetmiş beş santimetre boyuyla Win, Myron'dan kısaydı, ama bununla da kalmıyordu. Sarı saçları, solgun yüzü, damarları

---

* *Yahudilerin dua ederken taktıkları takke. (ç.n.)*

meydanda, porselen gibi şeffaf teni olabileceğin en kötüsüydü. Dışarıdan bakıldığında, vurulduğu anda tuzla buz olacakmış gibi geliyordu. Herkes kolay lokmaları severdi.

Win, Nike/Reebok'a doğru yaklaştı ve ona en iyi Lurch taklidiyle, "Beni mi istemiştiniz?" dedi.

"Adın ne senin, Beyaz Ekmek?"

"Thurgood Marshall," dedi Win.

Bu cevap kalabalığın hiç hoşuna gitmemişti. Mırıltılar başladı. "Irkçı mısın sen?"

"Affedersiniz ama birine beyaz ekmek demek de aynı şey değil mi?"

Win, Myron'a dönüp elimi yumruk yaptı ve başparmağını kaldırdı. Myron da aynı hareketle karşılık verdi. Eğer bu bir okul kavgası olsaydı, Win bir sıfır öndeydi.

"Polis misin sen, Thurgood?"

Win kaşlarını çattı. "*Bu* takım elbiseyle mi?" dedi yakasını düzelterek. "Lütfen."

"Peki, ne istiyorsunuz?"

"Clay Jackson'la konuşmak istiyoruz."

"Neyle ilgili?"

"Güneş enerjisi ve yirmi birinci yüzyıldaki yeri."

Nike/Reebok, adamlarını kontrol etti. Adamlar çemberi biraz daha daralttı. Myron kulaklarının yandığını hissediyordu. Gözünü Win'den ayırmadan bekledi.

"Bana öyle geliyor ki," diye devam etti liderleri, "Siz beyaz herifler, yine Clay'e zarar vermeye geldiniz." Biraz daha yaklaştı. Artık göz gözelerdi. "Bence ona yeniden zarar

vermemeniz için kaba kuvvet kullanmamızda bir sakınca yok. Öyle değil mi arkadaşlar?"

Adamlar sopalarını havaya kaldırarak ona katıldıklarını gösterdiler.

Win'in hareketi ani ve beklenmedikti. Uzanıp Nike/Reebok'ın elinden beysbol sopasını aldı. Koca adamın ağzı şaşkınlıktan O şeklinde kalmıştı. Sopanın ellerine yeniden geri gelmesini bekler gibi boş avuçlarına baktı. Beklediği olmadı. Win sopayı bahçenin köşesine fırlattı.

Ardından Win adamı kendine doğru çekti. "Tangoya ne dersin, Çavdar Ekmeği?"

Myron, "Win," dedi.

Ama Win gözlerini rakibinden ayırmıyordu. "Bekliyorum."

Nike/Reebok homurdandı. Sonra ellerini ovuşturup dudaklarını yaladı. "Onu bana bırakın çocuklar," dedi.

Evet, kolay lokmaydı.

Koca adam Frankenstein gibi öne hamle yaptı ve kalın parmaklarını Win'in boynuna doğru uzattı. Win son ana kadar hareketsiz bekledi. Ardından ellerini birleştirip, bir mızrak gibi kendini öne attı. Parmakları, kuşların yem yerken yaptığı hızlı hareketler gibi doğrudan koca adamın gırtlağına isabet etti. Adamdan, horultuyla karışık, dişçideki tükürük toplama hortumunun ağızdan çıkarılırken yarattığı sese benzer bir ses çıktı ve ellerini hızla boğazına götürdü. Win hemen yere eğilip çelme taktı. Topuğu Nike/Reebok'ın bacağına denk geldi ve adam sırtüstü yere yığıldı.

Win 44'lüğünü adamın suratına dayadı, hâlâ gülümsüyordu.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Win, "bana bir beyzbol sopasıyla saldırdın. Seni sağ gözünden vurmak da bana çok mantıklı geliyor."

Myron da silahını çıkarmıştı. Herkese sopalarını yere atmasını söyledi. Onlar da söyleneni yaptı. Ardından onlara yüzüstü yere yatıp, ellerini kafalarının arkasında birleştirmelerini söyledi. Birkaç dakika sürse de, herkes ne dediyse yaptı.

Win, elini kulağına götürerek, "Pardon, *moi*?" dedi.

"Sizin o çocuğa yine zarar vermenize engel olacağız."

Win bir kahkaha atıp topuğuyla adamın kafasına vurdu. Myron, Win'le göz göze geldiği anda başını salladı. Win de omuz silkti ve durdu.

"Biz kimseye zarar vermek istemiyoruz," dedi Myron. "Sadece o çatıda Clay'e kimin zarar verdiğini öğrenmeye çalışıyoruz."

"Neden?" dedi bir ses. Myron tel kapıya doğru döndü. İçeriden koltuk değnekleriyle genç bir adam çıktı. Tendonunu koruyan alçı, birazdan tüm ayağını yutacakmış gibi duran bir deniz yumuşakçasını andırıyordu.

"Çünkü herkes bunu Horace Slaughter'ın yaptığını düşünüyor," dedi Myron.

Clay Jackson tek ayağının üzerinde dengede durmaya çalıştı. "Ee?"

"O mu yaptı?"

"Neden merak ediyorsunuz?"

"Çünkü o öldürüldü."

Myron bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra içini çekti. "Uzun hikâye Clay. Sadece tendonunu kimin kestiğini bilmek istiyorum."

Çocuk başını salladı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Benden konuşmamamı istediler."

Win çocukla ilk kez konuştu. "Sen de onlara itaat etmeyi mi seçtin?"

Çocuk, Win'e döndü. "Evet."

"Sana bunu yapan adam," diye devam etti Win. "Korkutuyor mu seni?"

Clay'in Âdem elması yukarı aşağı gezindi. "Lanet olsun, evet."

Win homurdandı. "Ben ondan daha korkutucuyum."

Kimse kıpırdamıyordu.

"Göstermemi ister misin?"

Myron atıldı. "Win."

Nike/Reebok şansını denemek istedi. Bileklerini yere koyup doğrulmaya çalıştı. Win ayağını kaldırıp, omuriliğinin boynuyla kesiştiği yere vurdu. Nike/Reebok yere yığıldı ve kolları iki yana açıldı. Hiç hareket edemedi. Win ayağını adamın kafasının arkasından kaldırmadı. Nike şapka kafasından çıkmıştı. Win adamın kafasını çamurlu zemine sigara aratırcasına bastırdı.

Myron, "Win," dedi.

"Kes şunu," diye bağırdı Clay Jackson. Yardım istercesine Myron'a baktı, gözleri çaresizlik içinde kocaman olmuştu. "O benim amcam. Sadece beni korumaya çalıştı."

"Ama iyi iş çıkardı," dedi Win. Ayağını daha da bastırdı. Amcasının yüzü yumuşak toprakta daha da içeri girmişti. Tüm yüzü artık çamura kaplıydı, ağzına ve burnuna çamur dolmuştu.

Koca adam artık nefes alamıyordu.

Diğer adamlardan biri yerinden kalkmaya başladı. Win silahını adamın kafasına doğrulttu. "Önemli bir şey söyleyeceğim," dedi Win. "uyarı atışı yapmaktan hoşlanmam."

O adam da olduğu yere geri bıraktı kendini.

Win, ayağı adamın kafasının üzerinde, dikkatini Clay Jackson'a çevirdi. Çocuk güçlü görünmeye çalışıyordu, ama tir tir titriyordu. Doğrusu söylemek gerekirse, Myron da.

"Somut bir şeyden korkmak yerine," dedi Win, "bir olasılıktan korkuyorsun."

Win dizini kırarak ayağını kaldırdı. Olası bir topuk saldırısına karşı pozisyon aldı.

Myron ona doğru yürümeye başladı, ama Win bakışıyla ona olduğunu yerde kalmasını söyledi. Ardından Win yine aynı gülümsemeyi takındı. Bu gülümsemeyle, işi kendisinin halledeceğini anlatmaya çalışıyordu. Aynı zamanda bundan keyif aldığı anlamına da geliyordu. Myron bu gülümsemeyi daha önce de pek çok kez görmüştü, ama ilk kez böyle kanını donduruyordu.

"Beşe kadar sayacağım," dedi Win çocuğa. "Ama muhtemelen üçe ulaşmadan önce onun kafatasını dağıtmış olurum."

"İki beyaz adamdı," dedi Clay Jackson bir çırpıda. "Silahları vardı. İriyarı olan bizi bağladı. Gençti ve vücut çalışmış gibi görünüyordu. Ufak tefek ve yaşça daha büyük olan adam patron gibiydi. Bizi kesen oydu."

Win, Myron'a döndü. Ellerini iki yana açtı. "Artık gidebilir miyiz?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Arabaya döndüklerinde Myron, "Çok ileri gittin," dedi.

"Hımm."

"Ben ciddiyim, Win."

"Sen o bilgiyi almak istedin. Ben de aldım."

"Bu şekilde istemedim."

"Yapma lütfen. Adam bana beysbol sopasıyla saldırdı."

"Korkmuştu. Yeğenine zarar vermek istediğimizi düşünmüş."

Win keman çalar gibi yaptı.

Myron başını salladı. "Çocuk bize er ya da geç söyleyecekti."

"Şüpheliyim. O Sam denen herif çocuğu korkutmuş."

"Sen de onun için daha fazla mı korkutmak istedin?"

"Öyle de diyebiliriz," dedi Win.

"Bunu bir daha yapma Win. Masum insanlara zarar veremezsin."

"Bak sen," dedi Win. Saatine baktı. "Atlattın mı artık? Ahlaki olarak tatmin olmuş olmak mı istiyorsun?"

"O ne demek?"

Win ona baktı. "Ne yaptığımı biliyorsun," dedi yavaşça. "Ama bana her seferinde yükleniyorsun."

Sessizlik oldu. Win'in sesinin yankıları havada asılı kaldı arabaların egzoz dumanları gibi neme takıldı. Myron direksiyonu tuttu. Parmak kemikleri beyaza dönmüştü.

Mabel Edwards'ın evine varana dek tek kelime etmediler.

"Sert biri olduğunu biliyorum," dedi Myron. Arabayı park ederek arkadaşına döndü. "Ama çoğu zaman bunu hak eden insanlara zarar veriyorsun."

Win hiçbir şey demedi.

"Eğer çocuk konuşmamış olsaydı, tehdidini gerçekleştirecek miydin?"

"Bunu konuşmaya gerek yok," dedi Win. "Çocuğun söyleyeceğini biliyordum."

"Ama farz et ki söylemedi."

Win başını salladı. "İhtimaller krallığından kendine cevap bulmaya çalışıyorsun."

"O zaman içimi rahatlat."

Win biraz düşündü. "Hiçbir zaman kasıtlı olarak masum insanlara zarar vermem," dedi. "Ama hiçbir zaman da boşa tehdit savurmam."

"Bu cevap değil, Win."

Win, Mabel'in evine baktı. "İçeri gir. Zaman kaybediyoruz."

Mabel Edwards küçük odada Myron'ın karşısına geçip oturdu. "Demek Brenda, Holiday Inn'i hatırlıyor," dedi.

Gözünün çevresinde çürüklerden kalan, sarımtırak bir iz vardı, ama Koca Mario'nun testislerindeki acıdan çok daha çabuk geçeceği kesindi. Etrafta hâlâ yas için gelenler vardı ama ev artık sessizleşmişti; karanlıkla beraber gerçekler de eve giriyordu. Win de dışarıda, saatine bakıyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Myron, "tamamen hatırlamaktan ziyade déjà vu gibi."

Mabel anlamış gibi başını salladı. "Uzun zaman önceydi."

"Mabel başını önüne eğdi, elbisesinin eteğini düzeltip, fincanına uzandı. "Brenda oradaydı," dedi, "annesiyle birlikte."

"Ne zaman?"

Mabel fincanını ağzına götürdü. "Anita'nın kaybolduğu gece."

Myron şaşırmış gibi görünmemeye çalıştı. "Brenda'yı da mı yanında götürmüştü?"

"Başta, evet."

"Anlamıyorum. Brenda hiçbir şey..."

"Brenda beş yaşındaydı. Hatırlamıyor. En azından Horace böyle düşünüyordu."

"Ama daha önce hiçbir şey söylememiştiniz."

"Horace, onun bunu bilmesini istemiyordu," dedi Ma-

bel. "Onu inciteceğini düşünüyordu."

"Ama hâlâ anlamıyorum. Anita neden Brenda'yı bir otele götürdü?"

Mabel Edwards sonunda çayından bir yudum aldı. Sonra da fincanı nazikçe yerine bıraktı. Yine elbisesini düzeltti, ardından da boynundaki zinciri çekti. "sana daha önce de dediğim gibi. Anita Horace'a onu terk ettiğini söyleyen bir not bıraktı. Onun tüm parasını alıp ortadan kayboldu."

Myron şimdi anlıyordu. "Ama Brenda'yı da yanında götürmeyi planlamıştı."

"Evet."

Para, diye düşündü Myron. Anita'nın bütün parayı çekmiş olması Myron'ı baştan beri rahatsız ediyordu. Ama kızını beş kuruşsuz bırakmak alışılmadık derecede mantıksızdı. Artık bunun da bir açıklaması vardı. Anita Brenda'yı da yanına almak istemişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Myron.

"Anita fikrini değiştirdi."

"Neden?"

Kadının teki oda kapısına geldi. Mabel öyle bir bakış fırlattı ki, kadın atış taliminde, vurulmak için bekleyen nesneler gibi birden gözden kayboldu. Myron mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu; aile ve eş dost, yasın ertesi günü için hazırlık yaparken bir yandan da etrafı temizliyordu. Mabel o sabahtan beri biraz daha yaşlanmış gibi görünüyordu. Yorgunluğu, ateşi varmış gibi dışarı yayılıyordu.

"Anita kızıyla beraber gidecek şekilde hazırlanmıştı,"

dedi sonunda. "Kaçtı ve o otele gittiler. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum. Belki Anita korkmuştur. Belki beş yaşında bir çocukla kaçmanın ne kadar zor olduğunu fark etmiştir. Her neyse. Anita Horace'ı aradı. Ağlıyordu ve sinir krizi geçiriyor gibiydi. Söylediğine göre tüm bu olanlar ona ağır gelmişti. Horace'tan gelip Brenda'yı almasını istedi."

Sessizlik oldu.

"Yani Horace Holiday Inn'e mi gitti?" diye sordu Myron.

"Evet."

"Anita neredeydi?"

Mabel omuz silkti. "Çoktan gitmişti sanırım."

"Tüm bunlar kaçtığı akşam mı oldu?"

"Evet."

"Bu durumda Anita birkaç saatlik mesafeden daha uzağa gitmiş olamazdı?"

"Doğru."

"Peki, Anita'nın bu kadar hızla fikrini değiştirmesine sebep olan neydi?" diye sordu Myron. "Kızından bu kadar çabuk vazgeçmesine ne neden olmuş olabilir?"

Mabel Edwards derin bir iç çekti ve televizyonun sehpasının yanına gitti. Normalde kıvrak olan hareketleri, çektiği acının etkisiyle yavaşlamıştı. Titreyen bir elle uzanıp, yukarıdan bir fotoğraf aldı. Ardından Myron'a gösterdi.

"Bu, Terence'ın babası Roland," dedi. "Kocam."

"Roland işten eve gelirken vuruldu. On iki dolar için. Verandamızın hemen önünde. Kafasına iki kurşunla. On iki

dolar için." Ses tonu hissizdi, sıradanlaşmıştı. "Onun ardından iyi toparlanamadım. Roland sevdiğim tek adamdı. İçmeye başladım. Terence daha küçük bir çocuktu ve babasına öylesine benziyordu ki, onun yüzüne bakmaya bile dayanamıyordum. Sonra daha fazla içmeye başladım. Ardından da uyuşturucuya. Oğlumla ilgilenmeyi bıraktım. Hükümet yetkilileri onu benden alıp koruyucu bir ailenin yanına verdi."

Mabel dinlenmek istercesine Myron'ın yüzüne baktı. Mron yüzündeki ifadeyi bozmamaya gayret etti.

"Beni o hayattan kurtaran Anita oldu. O ve Horace düzelmem için beni buradan gönderdiler. Biraz zaman aldı, ama sonra iyileştim. Bu süre içinde Terence'a Anita baktı, böylece hükümet onu benden alamadı." Mabel okuma gözlüklerini göğsünden alıp burnunun üzerine yerleştirdi. Sonra da ölen kocasının fotoğrafına baktı. Yüzündeki özlem o kadar saf, o kadar açıktı ki, Myron gözyaşlarına hâkim olamadı.

"Ona en çok ihtiyacım olduğunda," dedi Mabel, "Anita hep yanımdaydı. Her zaman."

Tekrar Myron'a döndü.

"Sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlıyor musun?"

"Hayır hanımefendi. Anlayamadım."

"Anita benim ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı," diye tekrar etti Mabel. "Ama onun başı derde girdiğinde, ben neredeydim? Horace ve onun problemleri olduğunu biliyordum. Ama oralı olmadım. Sonra ortadan kayboldu ve ben ne yaptım? Onu unutmaya çalıştım. O kaçıp gitti, ben de bu güzel evi alıp her şeyi arkamda bıraktım. Eğer Anita karde-

şimi terk ettiyse, bu çok kötü. Ama bir şeyler Anita'yı o kadar çok korkutmuş olmalı ki, kendi çocuğundan bile vazgeçti. Tam da böyle. Kendime bunun ne olduğunu sorup duruyorum hep. Onu ne bu kadar korkutmuş olabilir ki, yirmi yıl sonra bile hâlâ geri dönmez?"

Myron sandalyede yerini değiştirdi. "Hiçbir cevaba ulaştınız mı?"

"Hayır, kendi başıma ulaşamadım," dedi. "Ama bir keresinde Anita'ya sordum."

"Ne zaman?"

"On beş yıl önce filan. Brenda'yı sormak için aradığında. Neden gelip kızını görmediğini sordum."

"Ne cevap verdi?"

Mabel doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, "Eğer gelirsem, Brenda ölür, dedi," dedi.

Myron kalbine buz gibi bir şeyin saplandığını hissetti. "Bununla ne demek istedi ki?"

"Elde olan bu. İki kere ikinin dört etmesi gibi." Fotoğrafı televizyonun üzerine geri koydu. "Anita'ya bir daha sormadım," dedi. "Anladığım kadarıyla bazı şeyleri bilmemek daha iyi."

Otuzuncu Bölüm

Myron ve Win, New York'a ayrı arabalarla döndüler. Brenda'nın maşı kırk beş dakika sonra başlayacaktı. Eve çıkıp üstünü değiştirmesine yetecek kadar vakti vardı.

Spring Caddesi'ne ikinci sırayı yaparak park etti ve anahtarını arabanın üzerinde bıraktı. Araba güvendeydi. Win Jaguar'ında onu bekliyordu. Myron asansöre bindi. Kapıyı açtı ve karşısında Jessica'yı gördü.

Donakaldı.

Jessica ona bakıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Bir daha asla."

Myron yutkundu, başını salladı. Adım atmaya çalıştı, ama ayakları onunla aynı fikirde değildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Çok şey," dedi.

"Dinliyorum."

"Arkadaşım Horace öldürüldü."

Jessica gözlerini kapadı. "Çok üzüldüm."

"Esperanza da MB'den ayrılıyor."

"Bir çözüm yolu bulamadın mı?"

"Hayır."

Myron'ın cep telefonu çaldı. Meşgule aldı. Oldukları yerde durdular, ikisi de kıpırdamadı.

Sonra Jessica, "Başka ne oldu?" diye sordu.

"Hepsi bu."

Başını salladı. "Yüzüme bile bakamıyorsun."

Bunu söyleyince baktı. Myron içeri girdiğinden beri ilk kez doğrudan onun yüzüne bakıyordu. Jessica her zamanki gibi delicesine güzeldi. Myron içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Neredeyse başka biriyle yatmak üzereydim," dedi.

Jessica kıpırdamadı. "Neredeyse mi?"

"Evet."

"Anlıyorum," dedi. "Peki, neden neredeyse?"

"Anlamadım?"

"O mu durdu? Sen mi?"

"Ben durdum."

"Neden?" diye sordu.

"Neden mi?"

"Evet Myron, neden devamını getirmedin?"

"Tanrım, bu çok saçma bir soru."

"Hayır, değil aslında. Onu arzuladın, değil mi?"

"Evet."

"Arzulamaktan bile fazla hatta," diye ekledi. "Bunu gerçekleştirmek istedin."

"Bilmiyorum."

Jessica vızıltı gibi bir ses çıkardı. "Yalancı."

"Pekâlâ, gerçekleştirmek istedim."

"Peki, neden yapmadın?"

"Çünkü hayatımda başka bir kadın var," dedi. "Aslında başka bir kadına aşığım."

"Ne kadar cesurca. Benim için vazgeçtin?"

"Bizim için vazgeçtim."

"Bir yalan daha. Kendin için vazgeçtin. Myron Bolitar, mükemmel erkek, tek eşli harika adam."

Elini yumruk yapıp ağzına götürdü. Myron ona yaklaştı, ama Jessica geri çekildi.

"Beni aptal yerine koydun," dedi Jessica. "Kabul ediyorum. Ben onca aptalca şey yaptıktan sonra, beni aptal yerine koymana şaşmamalı. Belki de tüm o aptalca şeyi yapabileceğimi bildiğim için yaptım. Beni hep sevecektin. Ne kadar aptalca da davransam, sen beni hep severdin. Belki de bedelini ödemem gerekiyordu."

"Bunun bedelle ilgisi yok," dedi Myron.

"Biliyorum, lanet olsun." Kollarıyla kendi kendini sardı. Sanki oda birdenbire soğumuştu. Birinin ona sarılmasına ihtiyacı var gibiydi. "Korktuğum başıma geldi."

Myron hâlâ sessizdi ve bekliyordu.

"Sen ihanet etmezsin Myron. Vaktini boşa harcamazsın. Kısa süreli ilişkilerin yoktur. Kolay kolay baştan bile çıkmazsın. Sorum şu ki, onu ne kadar seviyorsun?"

Myron ellerini kaldırdı. "Onu çok az tanıyorum."

"Sence bunun bir önemi var mı?"

"Seni kaybetmek istemiyorum Jess."

"Ben de seni savaşmadan kaybetmek niyetinde değilim. Ama karşımdakinin kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Olay bu değil."

"Ne peki?"

Myron konuşacak gibi oldu, vazgeçti. Sonra, "Evlenmek istiyor musun?" diye sordu.

Jessica gözlerini kırptı, ama geri adım atmadı. "Bu bir evlenme teklifi mi?"

"Sana bir soru soruyorum. Evlenmek istiyor musun?"

"Olması gereken buysa, evet, evlenmek istiyorum."

Myron gülümsedi. "Vay, ne kadar isteklisin."

"Ne söylememi bekliyorsun, Myron? Ne istiyorsan onu söyleyeceğim. Evet, hayır, seni burada tutacak cevap hangisiyse."

"Bu bir sınav değil, Jess."

"O zaman neden evliliği ortaya attın?"

"Çünkü sonsuza kadar seninle olmak istiyorum," dedi. "Bir ev almak istiyorum. Çocuklarım olsun istiyorum."

"Ben de," dedi. "Ama hayat şu anda gayet iyi. Kariyerlerimiz ve özgürlüğümüz var. Bunu neden mahvedelim ki? Zamanı geldiğinde bunlar da olacak."

Myron başını salladı.

"Ne?" dedi.

"Geçiştiriyorsun."

"Hayır, geçiştirmiyorum."

"Aile sahibi olmak, belirli bir zaman dilimine sıkıştıracağım bir şey değil."

"Peki ya şimdi?" dedi Jessica ellerini kaldırarak. "Şimdi? İstediğin bu değil mi? Ailenle banliyöde yaşamak mı? Cumartesi akşamı barbeküleri mi? Arka bahçede basket potası mı? PTA toplantıları mı? Okullar açılırken okul alışverişi yapmak mı? Gerçekten istediğin bu mu?"

Myron ona baktı ve içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. "Evet," dedi. "İstediğim tam da bu."

İkisi de öylece durup birbirilerine baktı. Kapı çalındı. İkisi de kıpırdamadı. Kapı tekrar çaldı. Sonra Win'in sesi geldi. "Kapıyı açtı."

Win habersiz uğrama âdeti olan biri değildi. Myron kapıyı açtı. Win, Jessica'ya bakıp hafifçe başını salladı. Myron'a cep telefonunu uzattı. "Norm Zuckerman," dedi. "Sana ulaşmaya çalışıyor."

Jessica arkasını dönüp odadan çıktı. Hızla. Win onu izledi, ama istifini bozmadı. Myron telefonu aldı. "Efendim, Norm."

Norm'un sesi panik haldeydi. "Oyun başlamak üzere."

"Yani?"

"Yanisi şu, Brenda nerede?"

Myron'ın yüreği ağzına geldi. "Bana takım otobüsüyle geleceğini söylemişti."

"O otobüsten inmedi, Myron."

Myron'ın gözünün önüne morgda yatan Horace Slaughter geldi. Dizleri titriyordu. Myron, Win'e döndü.

Win, "Ben kullanırım," dedi.

Otuz Birinci Bölüm

Jaguar'ı aldılar. Win kırmızı ışıklarda da, yaya geçitlerinde de yavaşlamadı. İki kere de sıkışık trafiği atlatmak için kaldırıma çıktı.

Myron dosdoğru karşıya bakıyordu. "Daha önce söylediklerim var ya, ileri gitmenle ilgili."

Win bekledi.

"Unut gitsin," dedi Myron.

Yolun geri kalanında ikisi de konuşmadı.

Win, arabasını Otuz Birinci Cadde ile Sekizinci Cadde'nin birleştiği yere arabasını uygunsuz bir şekilde bıraktı. Myron, Madison Square Garden'ın çalışan girişinden girdi. Bir polis memuru kasıla kasıla Win'e doğru yürümeye başladı. Win de yüz dolarlık bir banknotu yırtım yarısını memura verdi. Polis memuru başını salladı ve şapkasını düzeltti. Hiçbir şey konuşulmasına gerek yoktu.

Çalışan girişindeki görevli Myron'ı tanıdı ve el salladı.

"Norm Zuckerman nerede?" diye sordu Myron.

"Basın odasında. Diğer taraftan..."

Myron nerede olduğunu biliyordu. Merdivenleri koşturarak çıkarken kalabalığın uğultusunu duyabiliyordu. Bu ses onu tuhaf şekilde sakinleştiriyordu. Saha katına ulaştığında, sağ tarafa döndü. Basın odası diğer taraftaydı. Oyun alanına atladı. Onu gören seyirciler şaşkına döndü. Norm ona üst katları nasıl karartacağını söylemişti, kullanılmayan koltukların üzerine siyah, drapeli bir perde astıracaktı ve böylece salon hem daha kalabalık hem de daha samimi görünecekti. Ama satışlar tahmin edilenden çok daha fazla olmuştu. Bütün biletler satıldığı için, insanlar koltuklarını arıyordu. Çoğu taraftarın elinde pankart vardı: BİR ÇAĞIN BAŞLANGICI BRENDA, BRENDA'NIN EVİNE HOŞ GELDİNİZ, ŞİMDİ BİZİM SIRAMIZ, KIZLAR BUNU KENDİLERİ İÇİN YAPIYOR, HAYDİ KIZLAR! Bunun gibi şeyler. Sponsorların logoları, deli bir grafiti sanatçısının elinden çıkmışçasına salonun her yerini kaplıyordu. Skor tabelalarının üzerinde, Brenda'nın baş döndürücü fotoğrafları asılıydı. Fotoğraflarda Brenda üniversite üniformasıylaydı. Yüksek sesli müzik başladı. Heyecanlandırma müziği. Norm bunu istemişti. Rakip biletleri için de cömert davranmıştı. Spike Lee saha kenarındaydı. Jimmy Smits, Rosie O'Donnell, Sam Waterson, Woody Allen ve Rudy Guiliani de oradaydı. Birkaç MTV eski sunucusu, oradaydım demek isteyen bir kalabalık ve kameralara oynadığı halde görünmek istemeyenler. Süper modeller ince çerçeveli gözlükler takmıştı, güzel görünmek istemiyorlardı. Hepsi New York'un yeni fenomenini kutlamak için buradaydı: Brenda Slaughter.

Bu gece onun gecesi olabilirdi, bu uprofesyoneller ligine geçme şansıydı. Myron, Brenda'nın açılış maçında oynama ısrarını anlayabiliyordu. Ama o yapmamıştı. Bu, bir maçtan çok daha fazlasıydı. Onun basketbol aşkından çok daha fazlasıydı. Kişisel bir zevkten daha fazlasıydı. Bu, tarihti. Brenda bunu görmüştü. Yorgun süper starların olduğu bu çağda, rol model ve çocuklara örnek olma şansını yakalamıştı. Klişe olabilir, ama öyle. Myron bir an durup kafasının üstündeki dev ekrana baktı. Brenda'nın basket atarken çekilmiş görüntüleri ekrana yansıtılıyordu. Hareketleri olağanüstü, zarif ve bir amaca yönelikti.

Brenda yadsınamazdı.

Myron yine koşmaya başladı. Sahayı bitirdi ve sonra yine koridora çıktı. Dakikalar içinde basın odasına varmıştı. Win de arkasından geliyordu. Myron kapıyı açtı. Norm Zuckerman içerideydi. Dedektifler Maureen McLaughlin ve Dan Tiles de.

Tiles saatine baktı. "Çok hızlısın," dedi. Bıyığının altından gülümsüyor bile olabilirdi.,

"Burada mı?" diye sordu Myron.

Maureen McLaughlin ona "yanındayım" gülüşünü attı. "Neden oturmuyorsun Myron?"

Myron duymazdan geldi. Norm'a döndü. "Brenda ortaya çıktı mı?"

Norm Zuckerman *MiamiVice*'ta oynayan Janis Joplin gibi giyinmişti. "Hayır."

Win de Myron'ın hemen arkasından içeri girdi. Tiles bu

davetsiz gelişten hoşlanmamıştı. Odayı boydan boya geçip onun yanına gitti ve sert adam bakışını attı. Win ona izin verdi. "Bu kimdir?" diye sordu.

Win, Tiles'in suratını işaret ederek, "Bıyığında yemek kalmış. Çırpılmış yumurtaya benziyor," dedi.

Myron gözlerini Norm'dan ayırmıyordu. "Burada ne işleri var?"

"Otur, Myron." Konuşan yine McLaughlin'di. "Konuşmamız gerek."

Myron, Win'e baktı. Win başını salladı. Norm Zuckerman'a doğru yürüdü ve ellerini onun omzuna koydu. İkisi birlikte köşeye doğru gitti.

"Otur," dedi McLaughlin yine. Bu kez sesi buz gibiydi.

Myron sandalyeye oturdu. McLaughlin de oturdu ve göz kontağı kurmaya çalıştı. Tiles hâlâ ayaktaydı ve Myron'ı izliyordu. Baş seviyesinin üzerinde durduğunda daha güçlü olacağına inanan sersemlerdendi.

"Ne oldu?" diye sordu Myron.

Maureen McLaughlin ellerini birleştirdi. "Neden bize sen söylemiyorsun, Myron?"

Başını salladı. "Buna zamanım yok, Maureen. Neden buradasınız?"

"Brenda Slaughter'ı arıyoruz," dedi McLaughlin. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Siz onu neden arıyorsunuz?"

"Ona birkaç soru sormak istiyoruz."

Myron odaya göz gezdirdi. "Bunun için en uygun za-

manının, onun hayatının maçının öncesi olduğuna mı karar verdiniz?"

McLaughlin ve Tiles bakıştı. Myron da Win'e baktı. Hâlâ Norm'a bir şeyler fısıldıyordu.

Tiles öne geldi. "Brenda Slaughter'ı en son ne zaman gördün?"

"Bugün," dedi Myron.

"Nerede?"

Bu çok uzun sürecekti. "Sorularına cevap verecek vaktim yok Tiles. Aynı şekilde Brenda'nın da. Ben onun avukatıyım, hatırladın mı? Eğer bir şey biliyorsan, söyle. Eğer bilmiyorsan, zamanımı boşa harcama."

Tiles'in bıyığı sırıtmasıyla beraber kıvrıldı. "Bir şeyler biliyoruz zeki çocuk."

Myron onun bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. "Dinliyorum."

McLaughlin öne eğildi, gözlerinde yine aynı hevesli ifade vardı. "Bu sabah Brenda Slaughter'ın yurttaki odası için bir arama emri çıkarttık." Artık ses tonu tam bir polisti. "Bir otuz sekizlik Smith and Wesson bulduk, yani Horace Slaughter'ın öldürüldüğü silahın aynısı. Onun cinayet silahı olup olmadığını öğrenmek için balistik raporunu bekliyoruz."

"Parmak izleri?" dedi Myron.

McLaughlin başını salladı. "Temizlenmiş."

"O cinayet silahı olsa bile," dedi Myron, "belli ki oraya yerleştirilmiş."

McLaughlin şaşkındı. "Bunu nereden biliyorsun, Myron?"

"Yapma Maureen. Neden parmak izlerini temizleyip onu sizin bulacağınızdan emin olduğu bir yere bıraksın ki?"

"Yatağın aklına saklanmıştı," diye karşı çıktı McLaughlin.

Win, Norm Zuckerman'ın yanından ayrıldı. Cep telefonundan birilerini aramaya başladı. Biri cevap verdi. Win alçak sesle konuşuyordu.

Myron omuz silkti, umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Elinizdeki tek şey bu mu?"

"Bizimle eğlenme, pislik herif," dedi Tiles yine. "Elimizde bir gerekçe var. Babasından uzaklaştırma emri alacak kadar korkuyordu. Cinayet silahını onun yatağının altında bulduk. Şu an kaçtığını da biliyoruz. Bunlar birini tutuklamak için yeterli."

"Bunun için mi buradasınız?" diye çıkıştı Myron. "Onu tutuklamak için mi?"

McLaughlin ve Tiles, bakıştı. "Hayır," dedi McLaughlin, bu sözcüğü ağzından güçlükle çıkararak. "Ama onunla tekrar konuşmayı çok isterdik."

Win konuşmasını bitirdi. Ardından Myron'ı bir kafa işaretiyle yanına çağırdı.

Myron ayağa kalktı. "Affedersin."

Tiles, "Canın cehenneme," dedi.

"Ortağımla konuşmam gerek. Hemen dönerim."

Myron ve Win köşeye geçtiler. Tiles kaşlarını yarıya indirdi ve ellerini yumruk yapıp kalçasının üzerinde birleştirdi. Win dönüp arkasına baktı. Tiles izlemeye devam ediyordu.

Win parmaklarını kulağına koyup dilini dışarı çıkardı ve parmaklarını oynattı. Tiles devamını getirmedi.

Win alçak sesle ve hızla anlattı. "Norm'a göre Brenda antrenman sırasında bir telefon almış. Ardından hemen dışarı çıkmış. Takım otobüsü bir süre beklemiş, ama Brenda gelmemiş. Otobüs gidince de koçun asistanı özel arabayla beklemeye başlamış. Koç antrenman alanında kalmış. Norm'un tüm bildiği bu. Sonra Arthur Bradford'u aradım. Arama emrinden haberi varmış. Brenda'yı korumakla ilgili bire bir anlaşma yaptığınızda, arama emrinin çoktan çıkmış ve silahın bulunmuş olduğunu iddia ediyor. Ardından yüksek mevkiilerdeki arkadaşlarıyla konuşmuş ve onlar da Bayan Slaughter'la ilgili konuyu ağırdan alacaklarını söylemiş."

Myron başını salladı. Bu, burada dönen yarı diplomatik tutumu açıklıyordu. McLaughlin ve Tiles onu tutuklamak istiyordu ama tepeden gelen emirler onlara engel oluyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Arthur, Brenda'nın ortadan kaybolması konusunda gayet bilgili gibiydi."

"Eminim öyledir."

"Onu hemen aramanı istiyor."

"Her zaman istediğimizi alamayız," dedi Myron. Dönüp iki dedektife baktı. "Tamam, burayı ben halledeceğim."

"Bir fikrin mi var?"

"Livingston'daki dedektif. Wickner. Neredeyse Küçükler Ligi Sahası'nda neredeyse konuşacaktı."

"Bu sefer konuşur mu diyorsun?"

Myron başını salladı. "Konuşacak."

"Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim. Senin burada kalmana ihtiyacım var. McLaughlin ve Tiles beni yasal olarak alıkoyamazlar ama deneyeceklerdir. Onları benim için oyala."

Win gülümsedi. "Hiç sorun değil."

"Antrenmanda telefonu açan çocuğu bulabilirsen onu da gör. Brenda'yı her kim aramışsa adını vermiştir. Belki takım arkadaşlarından biri ya da koçlar bir şey görmüştür."

"Bakacağım." Win, Myron'a yüz dolarlık banknotun yarısı ve arabasının anahtarlarını verdi. Cep telefonunu işaret ederek, "Telefonunu açık tut," dedi.

Myron veda etme gereği duymadı. Hızla odadan çıktı. Tiles'in arkasında bağırdığını duydu. "Dur' Seni piç..." Tiles peşinden koşmaya başladı. Win önüne geçip yolunu kapattı. "Bu da ne bö..." Tiles cümlesini bitirememişti. Myron koşmaya devam etti. Win kapıyı kapattı. Tiles dışarı çıkamayacaktı.

Myron caddeye çıktığı gibi elindeki banknotu bekleyen polise verdi ve Jaguar'a atladı. Eli, Wickner'ın göl evi bilinmeyen numaralar servisinde vardı. Myron numarayı aradı. Wickner daha ilk çalışında açtı.

"Brenda Slaughter kayıp," dedi Myron.

Sessizlik oldu.

"Konuşmamız lazım, Eli."

"Evet," dedi emekli dedektif. "Sanırım konuşmalıyız."

Otuz İkinci Bölüm

Oraya gitmesi bir saat sürdü. Hava artık tamamen kararmıştı ve gölün bulunduğu alan, her göl çevresinde olduğu gibi ekstra karanlıktı. Sokak lambası yoktu. Myron yavaşladı. Old Lake Bulvarı dardı ve çok azı asfalttı. Yolun sonunda, farların ışığıyla balık şeklinde ahşap bir tabela gördü. Tabelada WICKNER'LAR yazıyordu. Wickner'lar. Myron, Bayan Wickner'ı hatırlamıştı. Küçükler Ligi sahasındaki yiyecek standını denetliyordu. Sarı saçları o kadar çok işlemden geçmişti ki, samanı andırıyordu ve kahkahası da ağız dolusuydu. On yıl önce akciğer kanserinden vefat etmişti ve Eli Wickner buradaki emeklilik kulübesine tek başına taşınmıştı.

Myron evin yoluna girdi. Lastikleri çakılları çiğniyordu. Işıklar yandı; muhtemelen hareket detektörü vardı. Myron arabayı durdurdu ve zifiri karanlıkta arabadan indi. Ev, kibrit kutusu gibi tabir edilebilecek türdendi ve suyun hemen üzerindeydi. İskelede tekneler vardı. Myron su sesini duy-

mak için kulak kabarttı, ama hiç ses gelmiyordu. Göl inanılmaz şekilde sakindi, sanki biri gece olunca korunsun diye üzerine cam bir kapak kapatmıştı. Işıklar gözlün yüzeyinde yansıyor ve hiç şekilleri bozulmuyordu. Ay, dev bir küpe gibi gökyüzünde asılıydı. Yarasalar da, minyatür Kraliçe Muhafızları gibi ağacın dalına dizilmişlerdi.

Myron hızla ön kapıya gitti. İçeride ışıklar açıktı, ama Myron hiçbir hareket görmedi. Kapıyı çaldı. Açılmadı. Tekrar çaldı. Sonra ensesinde bir silah namlusu hissetti.

"Sakın arkanı döneyim deme," dedi Eli.

Myron dönmedi.

"Silahın var mı?"

"Evet."

"Dizlerinin üzerine çök ve seni vurmama sebep olacak bir şey yapma Myron. Sen her zaman iyi bir çocuk oldun."

"Silaha gerek yok, Eli." Bunu söylemek elbette ki saçmaydı ama bunu Wickner'ın iyiliği için söylememişti. Win de öte taraftan konuşmaları dinliyordu. Myron hızlıca bir hesap yaptı. Onun buraya gelmesi bir saat sürmüştü. Win'in gelmesi ise yaklaşık yarım saat sürerdi.

Onu oyalamak zorundaydı.

Wickner, Myron'a diz çöktürürken Myron alkol kokusu almıştı. Bu iyiye işaret değildi. Bir hamle yapmak istiyordu, ama Wickner deneyimli bir polisti ve Myron da Wickner'ın isteği üzerine diz çökmüştü. Bu pozisyonda bir şey yapmak zordu.

Wickner, Myron'ın silahını hemen buldu. Mermileri

yere boşalttı ve silahı cebine koydu.

"Kapıyı aç," dedi Wickner.

Myron kapının kolunu çevirdi. Wickner onu hafifçe itti ve Myron içeri girdi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Korkudan boğazı kurumuştu ve güçlükle nefes alıyordu. Oda, balıkçı kulübesi nasıl dekore edilirse öyle dekore edilmişti: şöminenin üzerinde doldurulmuş hayvanlar, ahşap panelli duvarlar, bar masası, rahat sandalyeler, şöminede yakmak için yığılmış odunlar, kalın tüylü, bej rengi bir halı. Beklenmeyen şey ise, bej rengi halının üzerindeki koyu kırmızı ayak izleriydi.

Kan. Taze kan kokusu, odayı pas kokusu gibi kaplamıştı.

Myron, Eli Weckner'a bakmak için döndü. Wickner arada mesafe bırakmıştı. Silahı Myron'ın göğsüne indirmişti. En kolay hedef. Wickner'ın gözleri kocaman açılmıştı ve Küçükler Ligi sahasında gördüğünden daha kırmızıydı. Cildi parşömen kâğıdı gibiydi. Sağ yanağında kılcal damarlar görünüyordu. Belki sol yanağında da kılcal damarlar vardı, üzerine sıçrayan kandan bunu söylemek zordu.

"Sen misin?"

Wickner sessiz kaldı.

"Neler oluyor, Eli?"

"Arka odaya geç," dedi Eli.

"Bunu yapmak istemiyorsun."

"Biliyorum, Myron. Şimdi dön ve yürümeye başla."

Myron, sanki bu amaç için bırakılmışlar gibi yerdeki

kanlı ayak izlerini takip etti. Adeta dehşet dolu Özgürlük Yolu'ydu. Duvarda Küçükler Ligi fotoğrafları vardı ev en eskileri otuz küsur yıllıktı. Her fotoğrafta Wickner genç sporcularıyla güneşli bir günde, gururla gülümserken görünüyordu. Ön sıradaki iki çocuk tarafından tutulan pankartta FRIENDLY'NİN DONDURMA SENATÖRLERİ, BURRELES HABER KUPÜRÜ KAPLANLARI veya SEYMOUR'UN RESTORANININ YERLİLERİ yazıyordu. Her yerde sponsorlar vardı. Çocuklar kısık gözlerle ve dişsiz şekilde gülümsüyordu. Ama hepsi temelde aynı görünüyordu. Geçen otuz yılda bu çocuklar şaşırtıcı derecede az değişmişti. Ama Eli elbette ki yaşlanmıştı. Duvardaki fotoğraflar yıldan yıla Eli'nin hayatının nasıl parçalandığını gösteriyordu. Yarattığı etki biraz fazla ürkütücüydü.

Arka odaya yöneldiler. Ofis benzeri bir yerdi. Buradaki duvarda daha çok fotoğraf vardı. Eli, Livingston'un Big L Ödülü'nü alıyordu. Saha arkasındaki duvara onun adını verdikten sonra yapılan kurdele kesme töreni vardı. Wickner polis üniformasıyla eski Belediye Başkanı Brendan Byrne ile yan yanaydı. Wickner, Raymond J. Clarke Yılın Polisi Ödülü'nü alıyordu. Çok sayıda plaket, kupa ve imzalı beysbol topu vardı. Takımlarından biri tarafından ona verilmiş *Koç Bizim İçin Ne Demek* yazısı çerçeveletilmişti. Burada daha çok kan vardı.

Korkunun soğuğu Myron'ı iyice esir almıştı.

Köşede, çarmıha gerilmek için bekliyormuş gibi kollarını iki yana açmış şekilde, sırtüstü yatan kişi Baş Dedektif

Roy Pomeranz'dı. Gömleği, biri üzerine bir kova şurup dökmüş gibi görünüyordu. Donuk gözleri açık kalmış ve kurumuştu.

"Kendi ortağını öldürdün," dedi Myron. Yine Win içindi bu. Çok geç gelirse diye. Geç kalırsa suçlanmasın diye ya da onun gibi bir saçmalık işte.

"On dakikadan fazla olmadı," dedi Wickner.

"Neden?"

"Otur, Myron. Oraya, senin için de uygunsa."

Myron ahşap çıtalardan yapılmış devasa sandalyeye oturdu.

Wickner, silahı onun göğüs hizasında tutarak masanın diğer tarafına geçti. Çekmeceyi açıp Myron'ın silahını oraya koydu ve Myron'a bir kelepçe fırlattı. "Kendini şuraya kelepçele. Sürekli seni izlemeye konsantre olmak istemiyorum."

Myron etrafına baktı. Ya şimdi ya hiçti. Ortaya kelepçe çıktığına göre, başka bir şansı olmayacaktı. Bir yolunu bulmak için düşündü. Hiçbir şey bulamadı. Wickner çok uzaktaydı ve aralarında da masa vardı. Myron'ın gözüne masanın üzerinde duran bir mektup açacağı ilişti. Oo, evet, yerinden kalkıp mektup açacağını fırlatırdı ve tam da şahdamarına denk gelirdi. Bruce Lee onunla gurur duyacaktı.

Wickner onun aklını okumuşçasına silahını biraz daha yukarı kaldırdı.

"Tak şunu, Myron."

Hiç şansı yoktu. Sadece onu oyalamak zorundaydı. Win'in zamanında gelebilmesi için dua ediyordu. Myron kelepçe-

yi sol bileğine geçirip kilitledi. Sonra da diğer elini ağır sandalyenin diğer tarafından getirip bağladı.

Wickner'ın omuzları biraz düşmüştü, rahatlamış gibiydi. "Telefonu dinlediklerini tahmin etmeliydim," dedi.

"Kim?"

Wickner onu duymamış gibiydi. "Sorun şu ki, bu eve benim bilgim olmadan yaklaşamazsın. Oradaki çakılları da boş ver. Evin her tarafında hareket sensörleri var. Hangi yönden gelirsen gel, ev Noel ağacı gibi ışıl ışıl oluyor. Bunu hayvanları korkutmak için yaptım, aksi takdirde gelip çöpü karıştırıyorlar. Ama görüyorsun, bunu biliyorlarmış. Onun için güveneceğim birini göndermişler. Eski ortağımı."

Myron anlamaya çalışıyordu. "Pomeranz'ın buraya seni öldürmek için geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sorularına vaktim yok, Myron. Ne olduğunu bilmek istedin. Şimdi biliyorsun. Sonra da..." Bakışlarını çevirdi, cümlenin gerisi dudaklarına bile gelmeden buharlaşıp uçtu.

"Anita'yı ilk kez, eskiden Roosevelt Okulu'nun bulunduğu yer olan Northfield Caddesi'nin köşesindeki otobüs durağında görmüştüm." Şimdi ses tonu polis monotonluğuna bürünmüştü, rapor okuyor gibiydi. "Yolun karşısındaki Sam'in yerindeki telefon kulübesinden ismini vermeyen birinden bir ihbar almıştık. Arayan kişi bir kadının ciddi şekilde yaralandığını ve kan kaybettiğini söylüyordu. Kontrol ettik. İhbarda *zenci* bir kadın olduğu söylenmişti. Livingston'da zenci kadınları görebileceğiniz terk yer otobüs durağıydı. Ya buraya evlere temizliğe gelirlerdi ya da hiç gelmezlerdi. Bu ka-

dar basit. Eğer o günlerde başka bir sebep için geliyorlardıysa da, onları başlarına gelebilecek şeylere karşı uyarıp otobüs durağına kadar eşlik ediyorduk.

"Ben zaten devriye arabasındaydım. Onun için çağrıya cevap verdim. Kadın kesinlikle çok kan kaybediyordu. Birileri onu çok sağlam dövmüştü. Ama sana o an ilk düşündüğüm şeyi söyleyeyim. Kadın olağanüstüydü. Kömür kadar karaydı, ama yüzündeki onca yara bereye rağmen baş döndürücüydü. Ona ne olduğunu sordum ama anlatmadı. Aile içi bir durum olduğunu düşündüm. Kocasıyla kavga etmiş olabilirdi. Bundan hoşlanmıyordum, ama o günlerde bunun için bir şey yapamıyorduk. Hoş, bugün de pek farklı değil. Yine de onu St. Barnabas'a götürmek için ısrar ettim. Ona pansuman yaptılar. Şoka girmiş gibiydi ama ona rağmen iyiydi. Yaralar oldukça derindi ve sanki bir kedinin saldırısına uğramış gibiydi. Ben görevimi yapıp olanı biteni unutmuştum ki, üç hafta sonra Elizabeth Bradford'la ilgili bir telefon almıştım."

Duvar saati çınladı ve sesi yankılandı. Eli silahı indirip başını çevirdi. Myron kelepçeli bileğini kontrol etti. Sımsıkıydı; sandalye de ağırdı. Hâlâ bir şansı yoktu.

"Ölümü kaza değildi, değil mi Eli?

"Hayır," dedi Wickner. "Elizabeth Wickner intihar etti." Masaya uzanıp eski bir beysbol topu aldı. Onu fal bakan bir Çingene edasıyla inceliyordu. Bir Küçükler Ligi topuydu, üstünde on iki yaşındaki bir çocuğun beceriksizce atılmış imzası vardı.

"Bin dokuz yüz yetmiş üç," dedi yaşlı koç, acılı bir gülümsemeyle. "Eyalet şampiyonluğunu kazandığımız yıldı. Ne takımdı ama!" Topu yerine koydu. "Livingston'u seviyorum. Hayatımı bu şehre adadım. Ama her güzel yerde bir Bradford ailesi var. Cazibe katmak için herhalde. Cennet Bahçesi'ndeki yılan gibi. Her şey küçük küçük başlıyor, biliyor musun? Bir park makbuzunu boş veriyorsun. Sonra onlardan birinin hızla üzerine geldiğini görüp yolunu değiştiriyorsun. Dediğim gibi, küçük küçük. Açıkça senden rüşvet istemiyorlar, ama onların da kendilerince insanları önemseme yolları var. Büyük oynuyorlar. Sen Bradfordlardan birine alkollü araç kullanmaktan ceza kesersin, ama sesin üstünde biri gelir ve bu cezayı düşürür ve sen de yasadışı işlem yapmış gibi görünürsün. Diğer polisler, Bradfordlar bize Giants maçına bilet bulunca da sinirlenirdi. Ama işin özünde hepimiz bunun yanlış olduğunu biliyoruz. Yargılamayı bıraktık, ama gerçek şu ki, yanlış yaptık. Hata yaptım." Yerdeki cesede döndü. "Roy da yanlış yaptı. Bir gün gelecek ve yaptığımız şeylerin bizi bulacağını biliyordum. Sadece ne zaman olduğunu bilemiyordum. Sonra bir gün gelip beysbol sahasında omzuma dokundun ve işte o an anladım."

Wickner durdu ve gülümsedi. "Konudan biraz sapıyorum, değil mi?"

Myron omuzlarını silkti. "Benim acelem yok."

"Ne yazık ki benim var." Yine gülümsedi, ama bu Myron'ın kalbini yerinden çıkaracak gibi oldu. "Sana Anita Slaughter'ı ikinci görüşümü anlatacaktım. Dediğim gibi, Eliza-

beth Bradford'un intihar ettiği gündü. Kendini hizmetçi olarak tanıtan bir kadın sabahın altısında karakolu aradı. Eve gidene kadar o kişinin Anita olduğunu anlamadım. Yaşlı adam bizi şık kütüphanesine çağırdığında, Roy ve ben soruşturmanın tam ortasındaydık. Orayı gördün mü hiç? Silodaki kütüphaneyi?"

Myron başını salladı.

"Üçü de oradaydı; yaşlı adam, Arthur ve Chance. Tanrı aşkına, hâlâ o güzel ipek pijamalar ve sabahlıklaydı. Yaşlı adam bizden bir iyilik istedi. İstediği şeye böyle diyordu. Küçük bir iyilik. Sanki piyanoyu çekmesine yardım etmemizi istemek gibi. Ailenin itibarı için. İhtiyar Bradford bu iş için bir rakam zikretmemişti, ama bizi memnun edeceğini belirtmişti. Roy ve ben, *ne zararı olabilir ki? Kaza veya intihar, uzun vadede kimin umurunda ki*? diye düşündük. Bu tür şeyler çoğu zaman değiştirilirdi. Çok önemli değil, değil mi?"

"Onlara inandın mı?" dedi Myron.

Bu soru Wickner'ı o ruh halinden çekip aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"İntihar olduğuna. Sana söz mü verdiler?"

"İntihardı, Myron. Senin Anita Slaughter da bunu doğruladı."

"Nasıl?"

"Olurken görmüş."

"Cesedi bulmasından bahsediyorsun."

"Hayır, Elizabeth Bradford'u atlarken görmüş diyorum."

Bu onu şaşırtmıştı.

"Anita'nın ifadesine göre, sabah işe gelmiş ve Elizabeth Bradford'un kendi odasının balkonunda tek başına durduğunu, sonra da kafasının üstüne olacak şekilde atladığını görmüş."

"Anita'ya bunu söyletmiş olabilirler," dedi Myron.

Wickner başını salladı. "Hayır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Anita Slaughter bu ifadeyi Bradfordlar ona gitmeden *önce* hem telefonda hem de orada verdi. Bradfordların çoğu yataktan daha yeni kalkıyordu. Kontrol başladığı anda Anita hikâyeyi değiştirdi. Cesedi bir sabah geldiğinde bulduğu yalanı da o zaman çıktı."

Myron kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden atlama zamanını değiştiriyorlar? Ne fark edecek ki?"

"Sanırım geceymiş gibi göstermek istediler ki, kaza olma ihtimali daha yüksek olsun. Bir kadının gece yarısı balkonda ayağının kayıp düşmesi ihtimali sabah altındakinden daha yüksek."

Myron bunu düşündü, ama hiç hoşuna gitmemişti.

"Hiç boğuşma belirtisi yoktu," diye devam Wickner. "Hatta bir not bile bırakmıştı."

"Ne yazıyordu?"

"Çoğunlukla anlamsız sözler. Hiç hatırlamıyorum. Notu Bradfordlar sakladı. Bunun özel düşünceleri olduğunu söylediler. Onun kendi el yazısı olduğunu doğrulayabildik. Benim tek düşündüğüm buydu."

"Polis raporunda Anita'nın vücudundaki geçmiş saldırıdan kalma izlerin hâlâ durduğunu yazmıştın."

Wickner başını salladı.

"Bu durumda şüphelenmiş olmalısın."

"Neden şüphelenmiş olmalıyım? Tabii ki merak ettim. Ama arada hiçbir bağlantı göremedim. İşvereninin intiharından üç hafta önce feci şekilde dövülen bir hizmetçi. Ne ilgisi olabilirdi ki?"

Myron hafifçe başını salladı. Mantıklıydı. Wickner'ın başının arkasındaki saati kontrol etti. On beş dakika kaldı, diye hesapladı. Sonra Win dikkatli şekilde eve yaklaşacaktı. Sensörlere takılmadan eve girmesi zaman alacaktı. Myron derin bir nefes aldı. Ama Win başaracaktı. Her zaman başarmıştı.

"Dahası var," dedi Wickner.

Myron ona baktı ve bekledi.

"Anita Slaughter'ı son bir kez daha gördüm," dedi Wickner. "Dokuz ay sonra. Holiday Inn'de."

Myron nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Wickner silahı masanın üzerine, Myron'ın ulaşamayacağı bir yere bıraktı ve viski şişesini aldı. Bir yudum aldı ve sonra silahı yeniden elinde aldı."

Myron'a nişan aldı.

"Sana bunları neden anlattığımı merak ediyorsundur." Wickner'ın konuşmaları artık iyice yuvarlanıyordu. Namlu hâlâ Myron'a dönüktü ve onu bir lokmada yutmak için bekleyen kapkara bir ağız gibiydi.

"Bunu düşünmedim değil," dedi Myron.

Wickner gülümsedi. İçini çekti ve silahı biraz daha aşağı indirip yeniden başladı. "O gece görevli değildim. Roy da aynı şekilde. Beni evden aradı ve Bradfordların bir iyilik istediğini söyledi. Ona Bradfordların cehenneme kadar yolu olduğunu, benim onların özel güvenlik görevlisi olmadığımı söyledim. Ama boşa konuşmuşum.

"Neyse, Roy üniformamı giyip onunla Holiday Inn'de buluşmamı istedi. Gittim tabii ki. Park alanında buluştuk. Roy'a ne olduğunu sordum. O da Bradfordların çocuklarından birinin yine başını belaya soktuğunu söyledi. Nasıl bir bela olduğunu sordum. Roy da detayları bilmediğini söyledi. Kız meselesiymiş. Ya ona sulanmıştı ya da çok fazla ilaç almışlardı. Onun gibi bir şey. Bunun yirmi yıl önce olduğunu şimdi anlıyorum. O zamanlarda tecavüz gibi terimle yoktu. Bir adamla otel odasına gidersin, sonra da neyse o işte. Bunu savunmuyorum. Sadece olanın bu olduğunu söylemeye çalışıyorum.

"Sonra ona ne yapmamız gerektiğini sordum. Roy da tek yapmamız gerekenin katı kapatmak olduğunu söyledi. Devam etmekte olan bir düğün ve kongre vardı. Otel çok kalabalıktı ve oda da herkese açık bir yerdeydim. Yani, orada her ne pislik yaptılarsa insanlar görmeden onu temizlememiz için çağırmışlardı bizi. Roy ve ben koridorun iki ucunu tuttuk. Bundan hiç hoşlanmamıştım, ama başka çarem yoktu. Ne yapacaktım, onları şikâyet mi edecektim? Bradfordlar çoktan bana kancayı takmıştı. Bu durumu kurtardıktan sonra

karşılığını alacaktım. Tıpkı ondan sonrasında olduğu gibi. Bu sadece ben değil, karakoldaki diğer arkadaşlarım için de geçerliydi. Polisler tehdit edildiklerinde komik tepkiler veriyor." Yeri işaret etti. "Roy'un kendi ortağına ne yapmaya kalktığına bir baksana."

Myron başını salladı.

"Velhasıl katı boşalttık. Ardından İhtiyar Bradford'un sözüm ona güvenlik uzmanını gördüm. Ürkütücü, ufak tefek bir adamdı. Beni bile tedirgin etmişti. Adı Sam gibi bir şeydi."

"Sam Richards," dedi Myron.

"Evet, doğru, Richards. O adam. Bana zaten daha önce söylenmiş olan şeyi söyledi. Kız meselesi. Endişelenecek bir şey yok. Temizleyecekti. Kız titriyordu, ama sarıp sarmaladılar ve para verdiler. Zenginler böyle işte. Para her türlü pisliği temizliyor. O Sam denen adamın ilk yaptığı şey kızı dışarı taşımak oldu. Benim bunu görmemem gerekiyordu. Benim yapmam gereken koridorun bir ucunda beklemekti. Ama ben yine de baktım. Sam kızı çarşafa sarıp, itfaiyeci gibi omzunda taşıyordu. Ama kısacık bir an için kızın yüzünü gördüm. Kim olduğunu biliyordum. Anita Slaughter. Gözleri kapalıydı. Sam'in omzundan bir yulaf çuvalı gibi sarkıyordu."

Wickner cebinden ekoseli bir mendil çıkardı. Yavaşça açıp burnunu sildi. Sonra yine katlayıp cebine soktu. "Gördüğüm şey hoşuma gitmemişti," dedi. "Hemen Roy'un yanına koşup buna bir son vermemiz gerektiğini söyledim. Roy da, 'Burada olma sebebimizi nasıl açıklayacağız?' dedi. Ne söy-

leyecektik? Bradfordların küçük bir suçu örtbas etmelerine yardım ediyorduk mu diyecektik? Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Koridorun başına geri döndüm. Sam odaya geri dönmüştü. Elektrikli süpürgeyi kullandığını duydum. Biraz vakit aldı, ama tüm odayı temizledi. Ben de kendi kendime bunun çok büyük bir mesele olmadığını söyleyip duruyordum. O sadece Newark'tan zenci bir kadındı. Onları hepsi uyuşturucu kullanıyordu, değil mi? Bu kadın olağanüstüydü. Muhtemelen Bradfordlar'dan biriyle parti yapıyordu ve iş kontrolden çıktı. Belki de aşırı doz almıştı. Belki de Sam onu bir yere götürüp yardım edecek ve ona para verecekti. Sam' in temizliği bitirmesini bekledim. Arabaya binişini gördüm. Hance Bradford'la birlikte gittiğini gördüm."

"Chance mi?" diye tekrar etti Myron. "Chance Bradford orada mıydı?"

"Evet. Başını derde sokan Chance'di." Wickner oturdu. Silaha baktı. "Masalım burada sone erdi Myron."

"Bekle bir saniye. Anita Slaughter o telekızıyla birlikte giriş yapmış. Onu gördün mü otelde?"

"Hayır."

"Brenda'nın şimdi nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen Bradfordlara bulaşmıştır. Annesi gibi."

"Onu kurtarmama yardım et Eli."

Wickner başını salladı. "Yoruldum, Myron. Başka da söyleyecek bir şeyim yok."

Eli Wickner, silahını kaldırdı.

"Her şey ortaya çıkacak," dedi Myron. "Beni öldürsen bile bu işi örtbas edemeyeceksin."

Wickner başını salladı. "Biliyorum." Silahını indirmedi.

"Telefonum açık," dedi Myron bir çırpıda. "Arkadaşım söylediğin her şeyi duydu. Beni öldürsen bile..."

Onu da biliyorum, Myron." Eli'nin gözünden bir damla yaş süzüldü. Myron'a küçük bir anahtar fırlattı. Kelepçeler için.

"Herkese üzgün olduğumu söyle."

Ardından silahı ağzına dayadı.

Myron sandalyeden kalkmaya çalıştı, ama kelepçeler engel oldu. "Hayır," diye bağırdı. Ama silahın sesi onun sesini bastırmıştı. Yarasalar ürküp kaçtı. Şimdi yine her yer sessizdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Birkaç dakika sonra Win geldi. İki cesede de bakarak, "Muntazam," dedi.

Myron cevap vermedi.

"Bir şeye dokundun mu?"

"Ben burayı çoktan temizledim," dedi Myron.

"Sormuştum sadece," dedi Win.

Myron ona baktı.

"Bir dahaki sefere aynı şartlarında bir silah ateşlenirse bir şeyler söyle hemen. Mesela, 'Ölmedim,' iyi bir örnek."

"Bir dahaki sefere," dedi Myron.

Kulübeden çıktılar. Yakınlardaki yirmi dört saat açık markete gittiler. Myron, Taurus'unu park etti ve Jaguar'a, Win'in yanına geçti.

"Nereye?" diye sordu Win.

"Wickner'ın ne dediğini duydun mu?"

"Evet."

"Buradan ne anlıyorsun?"

"Hâlâ düşünüyorum," dedi Win. "Ama belli ki cevap Bradford Çiftlikleri'nde."

"Büyük bir ihtimalle Brenda'da."

Win başını salladı. "Eğer hâlâ yaşıyorsa."

"Bu durumda gitmemiz gereken yer orası."

"Kuleden masum bakireyi mi kurtaracağız?"

"Oradaysa bile bu çok küçük bir olasılık. Üzerimizde silahlarla oraya giremeyiz. Birisi panik olup onu öldürebilir." Myron telefonuna uzandı. "Arthur Bradford konuyla ilgili bilgilendirilmek istiyordu. Onu bilgilendireceğim. Şimdi. Yüz yüze."

"Büyük olasılıkla seni öldürmeye çalışacaklardır."

"Orada da sen devreye giriyorsun," dedi Myron.

"Şikâyetçiyim," dedi Win. Haftanın sözcüğüydü.

Route 80'e çıkıp doğuya yöneldiler.

"Aklıma gelen birkaç şeyi sana da söyleyeyim," dedi Myron.

Win başını salladı. Bu oyuna alışıktı.

"Bildiğimiz şey," dedi Myron. "Anita Slaughter'ın saldırıya uğradığı. Bundan üç hafta sonra da Elizabeth Bradford'un intiharına tanık oldu. Dokuz ay geçti. Sonra Horace'ı terk etti. Banka hesabını boşalttı, kızını aldı ve Holiday Inn' de saklandı. İşte, işlerin sarpa sardığı yer de burası. Chance Bradford ve Sam'in orada olduğunu biliyoruz. Yaralı Anita' yı oradan dışarı çıkardıklarını biliyoruz. Aynı zamanda, bundan bir süre önce Anita'nın Horace'ı aradığını ve gelip Brenda'yı almasını istediğini de biliyoruz..."

Myron yarıda kesip Win'e döndü. "Saat kaçta olmuş olabilir?"

"Pardon?"

"Anita, Brenda'yı alması için Horace'ı aradı. Bu, Sam oraya gelmeden önce olmuş olmalı, değil mi?"

"Evet."

"Ama bir şey daha var. Horace, Mabel'e Anita'nın kendisini aradığını söylemiş. Belki de Horace yalan söyledi. Yani, Anita, Horace'ı neden arasın ki? Mantıklı gelmiyor. O adamdan kaçıyordu zaten. Bütün parayı da almıştı. Neden tekrar Horace'ı arayıp ona bulunduğu yeri söylesin? Mabel'i bile arayabilirdi örneğin, ama neden Horace?"

Win başını salladı. "Devam et."

"Farz edelim ki... tamamen yanlış düşünüyoruz. Bir an için Bradfordları unut. Olaya Horace'ın gözünden bakalım. Eve geliyor. Notu buluyor. Belki tüm parasının gittiğini bile öğreniyor. Sinirlenmiştir. Diyelim ki Horace, Holiday Inn'e kadar Anita'nın peşinden gitti. Oraya kızını ve parasını geri almaya gittiğini düşünelim."

"Zorla," diye ekledi Win.

"Evet."

"Sonra da Anita'yı öldürdü mü?"

"Öldürmedi. Ama canını çıkarana kadar dövdü. Belki de öldü zannedip bıraktı. Her koşulda, Brenda'yı ve parasını geri alacaktı. Horace kız kardeşini aradı. Ona Anita'nın gelip Brenda'yı alması için onu aradığını söyledi."

Win kaşlarını çattı. "Sonra ne oldu? Anita yirmi yıl bo-

yunca Horace'tan saklandı, kızını tek başına büyütmesine izin verdi, çünkü Horace'tan çok korkuyordu. Öyle mi?"

Myron bu fikirden hoşlanmadı. "Belki de," dedi.

"Sonra, senin mantığınla gidersek, Anita yirmi yıl sonra Horace'ın kendisini aradığını öğrendi. Horace'ı öldüren de mi o? Son bir gösteri mi? Peki o zaman Brenda'yı kim kaçırdı? Ve neden? Ya da Brenda annesiyle işbirliği halinde mi? Eğer Bradfordları bu denklemden çıkarırsak, geri kalanları nasıl bir araya getireceğiz? Neden Horace Slaughter'ın suçunu örtbas etmek istesinler ki? Her şeyden önce, gecenin o saatinde Chance Bradford'un o otelde ne işi vardı?"

"Boşluklar var," diye kabul etti Myron.

"Deniz canavarı büyüklüğünde boşluklar," diye düzeltti Win.

"Anlamadığım bir şey daha var. Eğer Bradfordlar bunca zamandır Mabel'in telefonunu dinlediyse, Anita'nın aramalarının izini de süremezler miydi?"

Win buna hak verdi. "Belki de," dedi, "sürmüşlerdir."

Sessizlik oldu. Myron radyoyu açtı. Oyunun ikinci yarısıydı. The New York Dolphins yeniliyordu. Spiker, Brenda'nın olmayışıyla ilgili spekülasyonlar yaratıyordu. Myron sesi kıstı.

"Hâlâ gözden kaçırdığımız bir şey var," dedi Myron.

"Evet, ama çok yaklaştık."

"O zaman yine Bradfordlar üzerinden gidiyoruz."

Win başını salladı. "Torpidoyu aç ve kendini paranoyağın tekiymiş gibi silahla donat. Bu iş çirkinleşebilir."

Myron itiraz etmedi. Arthur'un özel hattını aradı. Arthur daha ilk çalışta açtı. "Brenda'yı buldun mu?" diye sordu Arthur.

"Sana geliyorum, yoldayım," dedi Myron.

"O zaman onu buldun?"

"On beş dakikaya orada olurum," dedi Myron. "Muhafızlarına söyle."

Myron telefonu kapattı. "Merak ediyorum," dedi Win'e.

"Neyi?"

Sonra birden Myron'ın zihninde bir şimşek çaktı. Öyle yavaş yavaş değil. Birden bire. Devasa bir çığ onu tek hamlede içine almıştı. Myron titreyen eliyle cep telefonundan bir numarayı daha aradı.

"Norm Zuckerman lütfen. Evet, maç izlediğini biliyorum. Ona Myron Bolitar'ın aradığını ve acil olduğunu söyleyin. Ayrıca McLaughlin ve Tiles'le de konuşmak istediğimi belirtin."

Otuz Dördüncü Bölüm

Bradford Çiftlikleri'ndeki güvenlik görevlisi arabaya bir el feneri tuttu. "Yalnız mısınız, Bay Bolitar?"

"Evet," dedi Myron.

Kapı açıldı. "Lütfen ana yolu takip edin."

Myron yavaşça sürdü. Planladıkları gibi, bir sonraki dönemeçte yavaşladı. Sessizlik hâkimdi. Sonra telefondan Win'in sesi geldi. "Dışarıdayım."

Bagajdan çıkmıştı. O kadar hissettirmeden yapmıştı ki, Myron bile duymamıştı.

"Sessize alıyorum," dedi Win. "Bana sürekli nerede olduğunu belirt."

Plan basitti: Myron kendini öldürtmemeye çalışırken, Win de Brenda'nın orada olup olmadığına bakacaktı.

Girişe kadar devam etti. İki eli de direksiyondaydı. Bir tarafı oyalanmak isterken, diğer tarafı da bir an önce Arthur Bradford'un yakasına yapışmak istiyordu. Artık gerçeği biliyordu. En azından bir kısmını. Brenda'yı kurtarmaya yetecek kadarını.

Belki de.

Yerler simsiyahtı ve çiftlik hayvanları sessizdi. Malikâne önünde belirmişti, daha çok yüzüyor gibiydi ve ardındaki gerçeklerle hiç bağlantısı yok gibiydi. Myron park edip arabadan indi. Daha kapıya gelmeden Uşak Mattius gelmişti. Saat gecenin onuydu, ama Mattius hâlâ dinç ve emre amadeydi. İnsanlığa aykırı bir sabırla bekleyerek hiçbir şey söylemedi.

Myron yanına gittiğinde, Mattius, "Bay Bradford sizi kütüphanede bekliyor," dedi.

Myron başını salladı. Tam o anda biri arkadan kafasına vurdu. Bir anda vücudunda bir uyuşukluk hissetti. Kafatası yerinden oynadı. Hâlâ sendelerken, Myron kalçasında bir beysbol sopası hissetti. Bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Win," dedi güçlükle.

Tam omzunun arkasından bir tekme geldi. Myron yüzü yere vuracak şekilde düştü. Etrafında rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu. Üzerinde gezinen eller vardı. Üstünü arıyorlardı. Silahları aldılar.

"Win," dedi tekrar.

"İyi denemeydi." Sam başında dikildi. Elinde Myron'ın telefonu vardı. "Ama kapatıyorum."

İki adam Myron'ı koltuk altlarından kavrayıp önce bekleme odasına, oradan da koridora doğru sürükledi. Myron gözlerini kırpıp ayılmaya çalışıyordu. Tüm vücudu çekiçle vurulmuş bir başparmak gibi sızlıyordu. Sam önden yürü-

yordu. Bir kapıyı açtı ve iki adam onu gübre çuvalı gibi içeri fırlattı. Doğrulmaya çalıştı ama her denemesinde yere düştü.

Sam içeri girdi. Kapı arkasından kapandı.

"Hadi," dedi Sam. "Şu işi bitirelim."

Myron güçlükle oturabildi. Bodrum katında olduklarını fark etti. Bodrumun derinliklerinde bir yerdeydi.

Sam ona doğru yürüdü. Elini uzattı. Myron elini tutup ayağa kalktı. İkisi birlikte merdivenlerden aşağı indi.

"Bodrumun bu bölümü penceresizdir ve betonla çevirilidir," dedi Sam. Evi gezdiriyormuş gibiydi. "Yani, tek giriş ve çıkış o kapıdandır. Anladın mı?"

Myron başını salladı.

"Merdivenlerin başında iki adamım var. Şimdi oraya gelecekler. Bunlar profesyonel, o Mario salağına benzemezler. Yani o kapıdan kimse giremeyecek. Anladın mı?"

Yine başını salladı.

Sam, bir sigara çıkarıp ağzına götürdü. "Son bir şey daha... Dostunu arabanın bagajından çıkarken gördük. Orada gizlenmiş bahriyeli iki keskin nişancım var. Basra Körfezi Savaşı'nda görev almışlardı. Arkadaşın eve yakın bir yere gelirse onu olduğu yere mıhlarlar. Bütün pencerelerde alarm var. Hareket detektörleri de açık. Dört ayrı frekanstan dört adamımla da telsiz irtibatındayım." Myron'a dijital ekranlı bir telsiz gösterdi.

"Ayrı frekanslar," diye tekrar etti Myron. "Vay canına."

"Bütün bunları seni etkilemek için değil, ne kadar saçma bir işe kalkıştığınızı görmen için anlatıyorum. Anladın mı?"

Yine başını salladı.

Şimdi şarap mahzenindelerdi. Çok keskin ve meşemsi bir koku vardı, aynı zamanda iyice yıllanmış bir chardonnay kokusu geliyordu. Arthur oradaydı. İskelet gibi gözüken yüzü, elmacıkkemiklerine doğru çekilmiş gibi duruyordu. Chance de oradaydı. Kırmızı şarap yudumluyordu; şarabın rengini kontrol ediyor ve rahat görünmek için büyük çaba sarf ediyordu.

Myron mahzene göz gezdirdi. Şarap raflarında bir sürü şarap vardı ve hepsi de mantarları nemini korusun diye yan duruyordu. Dev bir termometre asılıydı. Ahşap variller de göstermelik konmuştu. Pencere yoktu. Kapı yoktu. Görünen başka bir giriş yeri de. Odanın tam ortasında akaju ağacından, ağır bir masa vardı.

Masada göz kamaştırıcı bir bahçe makası seti dışında hiçbir şey yoktu.

Myron, Sam'e döndü. Sam gülümsedi; silahı hâlâ elindeydi.

"Çok korktum farz et," dedi Myron.

Sam omuz silkti.

"Brenda nerede?" diye söze girdi Arthur.

"Bilmiyorum," dedi Myron.

"Ya Anita? O nerede?"

"Neden Chance'e sormuyorsun?" dedi Myron.

"Ne?"

Chance ayağa kalktı. "Bu adam delirmiş."

Arthur da ayağa kalktı. "Benim arkamdan iş çevirmedi-

ğinden emin olana kadar burada kalacaksın."

"Güzel," dedi Myron. "O zaman eteğimizdeki taşları dökelim Arthur. Aptal yerine koyuldum. Yani ipuçları ortadaydı. Eski telefon dinleme cihazları. Bu olayla bu kadar ilgilenmen. Anita'nın uğradığı saldırı. Horace'ın evine girilip Anita'nın mektuplarının çalınmış olması. Brenda'ya annesini aramasını söyleyen şifreli telefonlar. Sam'in o çocukların aşil tendonlarını kesmesi. Burs parası. Son olarak ne oldu biliyor musun?"

Chance bir şey söyleyecek oldu, ama Arthur onu eliyle savuşturdu. İşaretparmağını çenesine götürdü. "Ne?" diye sordu.

"Elizabeth'in intihar zamanlaması," dedi Myron.

"Anlamadım."

"İntihar zamanı," diye tekrar etti Myron, "daha da önemlisi, ailen bunu değiştirmeye çalıştı. Neden Elizabeth kendini sabahın altısında öldürmek istedi, tam da Anita'nın işe geldiği saatte? Tesadüf mü? Olabilir. Ama o zaman neden intihar saatini değiştirmek için bu kadar çaba sarf ettiniz? Elizabeth sabahın altısında da gece geçirdiği kazayı pekâlâ geçirebilirdi. Neden bu değiştirme çabası?"

Arthur sırtını düzleştirdi. "Sen söyle."

"Çünkü o zamanlamanın bir amacı vardı," dedi Myron. "Karının intihar ettiği zamanın ve intihar şeklinin bir sebebi var. Anita Slaughter'ın onun atladığını görmesini istedi."

Chance tuhaf bir ses çıkardı. "Bu çok saçma."

"Elizabeth depresyondaydı," diye devam etti Myron,

Arthur'un gözlerinin içine bakarak. "Bundan şüphem yok. Onu bir zamanlar sevmiş olduğundan da şüphe etmiyorum. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Yıllardır kendi gibi değildi, demiştin. Bundan da şüphem yok. Ama onun intiharından üç hafta önce Anita saldırıya uğradı. İçinizden birinin onu dövdüğünü düşündüm. Hatta Horace'ın bile yapmış olabileceğini düşündüm. Ama en kalıcı izler çiziklerdi. Derin çizikler, dedi Wickner." Myron, Arthur'a baktı. Arthur gözünün önünde kendi hatıralarının ağırlığı altında eziliyordu.

"Anita'ya saldıran senin karındı," dedi Myron. "Önce ona saldırdı, üç hafta sonra da hâlâ devam eden umutsuzluğuyla onun gözünün önünde intihar etti, çünkü Anita'nın kocasıyla ilişkisi vardı. Onun iyice aklını kaybetmesine sebep olan son hamle de buydu, değil mi Arthur? Peki nasıl oldu? Elizabeth sizin ikinizi bastı mı? Sen ilgisizleşince mi uzaklaştı senden?"

Arthur boğazını temizledi. "Doğruyu söylemek gerekirse, evet. Olanlar büyük ölçüde anlattığın gibi. Ama ne olmuş? Bunun şimdiki zamanla ne ilgisi var?"

"Anita'yla olan ilişkin? Ne kadar sürdü?"

"Bunun ne önemi olduğunu anlamadım."

Myron ona uzunca bir süre baktı. "Sen kötü bir adamsın," dedi. "Kötü bir adam tarafından büyütüldün ve onda ne varsa sana da geçmiş. İnsanların çok büyük acılar çekmesine sebep oldun. Hatta bir kısmının da ölmesine. Ama bu kısa süreli bir ilişki değildi, değil mi? Onu sevdin, değil mi Arthur?"

Hiçbir şey söylemedi. Ama yüzü çöküyor gibiydi.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Myron. "Belki de Anita, Horace'ı kendi isteğiyle terk etmiştir. Belki de sen onu yüreklendirmişsindir. Önemi yok. Anita kaçmak ve yeni bir hayata başlamak istedi. Bana planın ne olduğunu söyle Arthur. Ona bir ev mi tutacaktın? Şehrin dışında bir ev mi? Elbette ki hiçbir Bradford, Newark'tan zenci bir hizmetçiyle evlenmezdi."

Arthur garip bir ses çıkardı. Yarı iç çekme. Yarı homurtu. "Elbette ki."

"Peki ne oldu?"

Sam birkaç adım geride duruyordu ve yavaş yavaş kafasını yerden kaldırıp Myron'a baktı. Sürekli telsizine bir şeyler fısıldıyordu. Chance put gibi olduğu yerde kalmıştı. Hem gergin hem de rahattı; gergindi, çünkü su yüzüne çıkan şeyler onu huzursuz etmişti; rahattı çünkü konuşulan şeylerin bu mahzenden dışarı çıkmayacağına inanıyordu. Belki de haklıydı.

"Anita benim son umudumdu," dedi Arthur. İki parmağını dudağına götürüp güçlükle gülümsedi. "İronik, değil mi? Eğer yoksunluklar içinde bir aileden geliyorsanız, günahkâr davranışlarınız için çevrenizi suçlayabilirsiniz. Peki, her şeye gücü yeten bir ailede durum nasıl? Ya diğerlerine hükmetmek ve her istediğine sahip olmak üzere yetiştirilmişseniz? Ya sizin özel, diğerlerinin da vitrin mankeninden hallice insanlar olduğuna inanarak büyütülmüşseniz? Peki ya o çocuklar?"

Myron başını salladı. "Bir dahaki sefere yalnız geleceğim," dedi. "O zaman onlar için ağlarım."

Arthur güldü. "Haklısın," dedi. "Ama yanlış tarafından alıyorsun. Kaçmak isteyen bendim. Anita değil. Evet, onu sevdim. Onunlayken, ayaklarım yerden kesiliyordu. Bunu başka türlü ifade edemem."

Etmek zorunda değildi. Myron, Brenda'yı düşündü. Sonra ne demek istediğini anladı.

"Bradford Çiftlikleri'nden gidecektim," diye devam etti. "Anita ve ben birlikte kaçacaktık. Kendi hayatımıza başlayacaktık. Bu hapishaneden kurtulacaktık." Yine gülümsedi. "Çok naif, değil mi?"

"Sonra ne oldu?" diye sordu Myron.

"Anita fikrini değiştirdi."

"Neden?"

"Başka biri vardı."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Sabah buluşacaktık, ama Anita hiç gelmedi. Kocasının ona bir şey yaptığını düşündüm. Onun peşine düştüm. Sonra Anita'dan bir not aldım. Yeni bir hayata başlamak istediğini söylüyordu. Bensiz. Yüzüğü de geri göndermişti."

"Ne yüzüğü?"

"Ona aldığım yüzük. Resmi olmayan bir nişan yüzüğü."

Myron, Chance'e baktı. Chance hiçbir şey söylemedi. Myron ona bakmaya devam etti. Sonra Arthur'a döndü.

"Ama vazgeçmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Onu aradın. Telefonlara dinleme cihazları yerleştirdin. Bunca yıl o telefonları dinledin. Anita'nın bir gün ailesini arayacağını düşündün. Aradığında da o kaydın izini süreceksin."

"Evet."

Myron yutkundu ve sesi çatlamadan nasıl devam edeceğini düşündü. "Brenda'nın odasında da mikrofon vardı," dedi. "Burs parası. Kesilmiş aşil tendonları."

Sessizlik oldu.

Myron'ın gözleri doldu. Aynı şekilde Arthur'un da. İkisi de bunun arkasından neyin geleceğini biliyordu. Myron toparlanmaya çalıştı, düz ve sakin bir ses tonuyla devam etti.

"Mikrofonları koydun, çünkü Brenda'ya göz kulak olmak istiyordun. Burslar, yüklü miktarda parası ve finansal uzmanlığı olan biri tarafından uyduruldu. Para Anita'nın eline geçse bile, Cayman Adaları'na kadar bu paranın izini süreceğini bilemezdi. Öt yandan, sen bilebilirdin. Son olarak, aşil tendonları konusu. Brenda bunu babasının yaptığını düşünmüştü. Babasının aşırı korumacı olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da."

Sessizlik büyüdü.

"Norm Zuckerman'ı arayıp ondan, takım kayıtlarından Brenda'nın kan grubuna bakmasını istedim. Horace'ınkiler otopsi sebebiyle polisin elinde vardı. Eşleşmediler Arthur." Myron, Brenda'nın açık kahve ten rengini ve annesiyle babasının çok daha koyu olan ten renklerini düşündü. "Brenda'yla

bu kadar ilgilenme sebebin buydu. Onu hapse girmekten bu kadar çabuk kurtarma sebebin de buydu. Onun için şimdi bu kadar endişeleniyorsun. Brenda Slaughter senin kızın."

Arthur'un yüzünde gözyaşları sel olmuştu. Durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Myron devam etti. "Horace hiçbir zaman bilmedi, değil mi?"

Arthur başını salladı. "Anita ilişkimizin başlarında hamile kaldı. Ama Brenda bu yalanı söyleyebileceğimiz kadar siyah doğdu. Anita da bunun bir sır olarak kalması konusunda ısrar etti. Çocuğumuzun lekelenmesini istemiyordu. Aynı zamanda çocuğumuzun bu evde büyümesini de istemiyordu. Anlayışla karşıladım."

"Peki, Horace'a ne oldu? Yirmi yıl sonra seni neden aradı?"

"Davison'a yardım etmek isteyen Aches'ti. Bir şekilde bu burs parasını öğrenmişler. Avukatlardan birinden sanırım. Belediye başkanlığı yarışında bana fesatlık yapmak istediler. Slaughter'a da bunu anlatmışlar. Onun gururlu davranıp bu paranın izini süreceğini söylediler."

"Ama parayı umursamadı," dedi Myron. "O Anita'yı bulmak istiyordu."

"Evet. Beni defalarca aradı. Kampanya merkezime geldi. Pes etmeyecekti. Ben de Sam'den onu korkutmasını istedim."

Dolaptaki kanlı gömlek. "Dövdürdün mü?"

Arthur başını salladı. "Ama çok değil. Onu sadece kor-

kutmak istedim, zarar vermek değil. Uzun süre önce Anita bana Horace'a zarar vermeme sözü verdirmişti. Bu sözü tutmak için elimden geleni yaptım."

"Sam onu takip mi ediyordu?"

"Evet. Sorun çıkarmasına engel olmak için. Bilmiyorum, belki de onun Anita'yı bulacağına dair ümitlerim vardı."

"Ama sonra kaçtı."

"Evet."

Mantıklı, diye düşündü Myron. Horace'ın burnu kanamıştı. Dayak yedikten sonra St. Barnabas'a gitmişti. Üstünü başını temizledi. Sam onu korkutmuştu, evet, ama sadece sineceğinden emin olacak kadar. O da banka hesabını boşaltıp ortadan kayboldu. Sam ve Mario onun evini aradı. Brenda'yı takip ettiler. Mabel Edwards'ın evine gidip onu tehdit ettiler. Telefonunun dinlenip dinlenmediğini kontrol ettiler. Sonunda Horace onu aradı.

Ya sonra?

"Horace'ı öldürdünüz."

"Hayır. Onu hiç bulamadık."

Bir boşluk bu, diye düşündü Myron. Hâlâ dolduramadığı boşluklar vardı. "Ama adamlarına Brenda'yı aratıp şifreli konuşmalar yaptırıyordun."

"Anita'nın nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için. Tehdit telefonlarını açan Achelerdi. Horace'ı bulup seçmelerden önce anlaşmayı imzalatmak istiyorlardı."

Myron başını salladı. Yine mantıklı gelmişti. Dönüp Chance'e baktı. Chance de ona baktı ve kaldı. Yüzünde kü-

çük bir gülümseme vardı.

"Ona anlatacak mısın, Chance?" dedi Myron.

Chance ayağa kalkıp Myron'la yüz yüze geldi. "Sen artık öldün," dedi, pis pis gülümseyerek. "Burada yaptığın her şeyle kendi mezarını kazdın."

"Ona anlatacak mısın, Chance?"

"Hayır, Myron." Masanın üzerindeki bahçe makasına uzanıp biraz daha yakına çekti. "Acıdan kıvranışını ve sonra da geberişini izleyeceğim."

Myron gerilip kafasıyla Chance'in burnuna vurmak için hamle yaptı. Chance son anda geri çekildi. Eğer gerçekten tüm gücünüzle bir insanın burnuna vurursanız, onu öldürebilirsiniz bile. Kafa sert ev ağırdır, ama yüz öyle değil. Kuş yuvasına koca bir top isabet ettiğini düşünün.

Yine de hamlesi etkili olmuştu. Chance'in burnu jimnastikteki bacak açışı gibi iki yana yayılmıştı. Myron kafasında ılık ve yapışkan bir şey hissetti. Chance yere düştü. Burnu kanıyordu. Gözleri kocaman açılmış ve şaşkındı. Kimse yardımına koşmadı. Aslında Sam gülüyordu bile.

Myron, Arthur'a döndü. "Chance sizin ilişkinizi biliyordu, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Kaçma planlarınızı da biliyor muydu?"

Bu kez cevap daha yavaş geldi. "Evet, ama bununla ne ilgisi var?"

"Chance sana yirmi yıldır yalan söylüyor. Aynı şekilde Sam de."

"Ne?"

"Dedektif Wickner'la konuştum. O gece o da oradaymış. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. O da öyle. Ama Sam'i, Anita'yı omzunda Holiday Inn'den çıkarırken görmüş. Arabada da Chance'i görmüş."

Arthur kardeşine döndü. "Chance?"

"Yalan söylüyor."

Arthur silahını çıkarıp kardeşine doğrulttu. "Anlat çabuk."

Chance hâlâ kanamayı durdurmaya çalışıyordu. "Kime inanacaksın? Bana mı yoksa..."

Arthur tetiği çekti. Mermi dizine saplandı ve diz kapağını parçaladı. Kan fışkırıyordu. Chance acı içinde bağırdı. Arthur diğer dize nişan aldı.

"Anlat dedim," dedi.

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye bağırdı Chance. Sonra dişlerini gıcırdattı. Gözleri küçülmüştü, ama enteresan şekilde parlaktı. Acıyı iliklerine kadar hissediyormuş gibiydi. "Babamın senin bu şekilde çekip gitmene izin vereceğini mi sanıyordun? Her şeyi mahvedecektin. Sana bunu göstermeye çalışıyordum. Seninle konuştum. Kardeş gibi. Ama sen dinlemek istemedin. Ben de Anita'yı görmeye gittim. Sadece konuşmak için. Bu fikrin neleri yakıp yıkacağını görmesini için. Ona zarar vermek istemedim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Chance'in yüzü kanla kaplanmıştı, ama Arthur'un yüzü onunkinden daha korkunçtu. Gözyaşları hâlâ akıyordu, ama

istemsiz şekilde. Ağlamıyordu. Teninin rengi gri-beyazdı ve yüz hatları bir ölüm maskesi gibi buruş buruştu. Gözlerinin ardındaki bir şeyler öfkeden kısa devre yapmıştı. "Ne oldu orada?"

"Onun oda numarasını buldum. Oraya gittiğimde oda kapısı aralıktı. Yemin ederim, ben oraya vardığımda Anita o şekildeydi. Yemin ederim Arthur, ona dokunmadım. Başta bunu senin yaptığını düşündüm. İkiniz kavga ettiniz sandım. Ama her iki durumda da, bu dışarı sızarsa felaket olacaktı. Çok fazla soru, çok fazla olasılık vardı. Ben de babamı aradım. Geri kalanını o organize etti. Sam geldi. Odayı temizledi. Yüzüğü alıp sana o notu yazdık. Sen de peşinden gitmekten vazgeçtin."

"O şimdi nerede?" diye sordu Myron.

Chance ona döndü, karmakarışıktı yüz ifadesi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Onu doktora mı götürdün? Para mı verdin? Yoksa..."

"Anita ölmüştü," dedi Chance.

Sessizlik oldu.

Arthur en ilkel haliyle bağırdı. Yere yığıldı.

"Oraya gittiğimde ölmüştü Arthur. Yemin ederim."

Myron kalbi çamura saplanmış gibi hissediyordu. Konuşmaya çabaladı, ama ağzından hiçbir sözcük çıkmadı. Sam'e baktı. Sam başını salladı. Myron onunla göz göze geldi. "Cesedi?" diyebildi güçlükle.

"Bir şeyler yaptım işte," dedi Sam. "Sonsuzluğa gitti."

Ölmüştü. Anita Slaughter ölmüştü. Myron bunu haz-

metmeye çalıştı. Brenda, geçen onca yıl boyunca, kendini sebepsiz yere değersiz hissetmişti.

"Peki, Brenda nerede?" diye sordu Myron.

Adrenalin yavaş yavaş vücudundan çekiliyordu, ama Chance yine de başını sallayacak gücü bulabilmişti. "Bilmiyorum."

Myron, Sam'e döndü. Sam de omuz silkti.

Arthur doğruldu. Dizlerini karnına çekip başını öne eğdi. Ağlamaya başladı.

"Bacağım," dedi Chance "Doktor lazım."

Arthur yerinden bile kıpırdamadı.

"Onu da öldürmemiz gerek," dedi Chance titreyen çenesiyle. "Çok fazla şey biliyor, Arthur. Acı çektiğini biliyorum, ama onun her şeyi mahvetmesine izin veremeyiz."

Sam başını salladı. "Haklı, Bay Bradford."

Myron, "Arthur," dedi.

Arthur başını kaldırdı.

"Ben senin kızının en büyük umuduyum."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Sam. Silahını doğrulttu. "Chance haklı, Bay Bradford. Bu çok riskli. Bir cinayeti örtbas ettiğimizi kabul ettik. Ölmek zorunda."

Sam'in telsizinden aniden bir ses geldi. Düğmeyi çevirip frekansı değiştirdi. Kırmızı dijital ekrandaki numaralar değişti. Sonra konuşma düğmesine bastı. "Biri içeri girmiş," dedi Sam. "Acele edin ve onu dışarı çıkarın."

Yanıt ise Win'in en iyi *Star Trek*'teki Scottie taklidiyle geldi: "Ama onu tutamıyorum. kaçıyor."

Sam sakinliğini korudu. "Kaç telsizin var dostum?"

"Dördünü de topladım. Hepsini üzerinde farklı işaretler olan paketlere koydum."

Sam ıslık çalarak takdir etti. "Güzel," dedi. "Desene berabereyiz. Bunu bir konuşalım."

"Hayır." Bu kez konuşan Win değil, Arthur Bradford'tu. İki kez ateş etti ve mermiler Sam'in göğsüne isabet etti. Sam yere yığıldı ve öylece kaldı.

Arthur, Myron'a döndü. "Kızımı bul," dedi. "Lütfen."

Otuz Beşinci Bölüm

Win ve Myron hızla Jaguar'a geri döndü. Direksiyona Win geçti. Myron, ellerinde telsiz tutan dört adamın akıbetini sormaya gerek duymadı çünkü umurunda değildi.

"Her yeri aradım," dedi Win. "Burada değil."

Myron oturduğu yerde düşündü. Dedektif Wickner'a Küçükler Ligi sahasında bu işin peşini bırakmayacağını söyleyişini hatırladı. Sonra da Wickner'ın cevabını: "*O zaman daha çok insan ölecek.*"

"Haklıydın," dedi Myron.

Win sürmeye devam etti.

"Sonuca odaklanmadım. Çok ileri gittim."

Win hiçbir şey söylemedi.

Myron ilk zil sesini duyduğunda telefonunu aradı. Sonra Sam'in malikâneye girerken telefonunu aldığını hatırladı. Ses, Win'in araç telefonundan geliyordu. Win açtı. "Alo," dedi. Bir süre hiçbir şey demeden ve kafasını bile sallamadan

dinledi. Sonra da, "Teşekkür ederim," deyip kapattı. Arabayı yavaşlatarak yolun kenarına çekti ve park edip kontağı kapattı.

Win, Myron'a döndü, bakışları yıllar kadar ağırdı.

Myron şaşkındı. Ama sadece bir anlığına. Sonra başı yana düştü ve vücudundan bir inleme geldi. Win başını salladı. Myron'ın göğüskafesinin içinde bir şeyler çekildi ve uçup gitti.

Otuz Altıncı Bölüm

New Jersey Cedar Grove'da yaşayan altı yaşında bir çocuk olan Peter Frankel sekiz saattir kayıptı. Çocuğun çılgına dönen anne ve babası, Paul ve Missy Frankel, polisi aradı. Frankellerin arka bahçesi bir su kanalına bakıyordu. Polis ve komşular aramak için gruplara ayrılmıştı. Polis köpekleri de gelmişti. Hatta komşular kendi köpeklerini de yanlarında getirmişti. Herkes yardım etmek istiyordu.

Peter'ı bulmak çok sürmedi. Belli ki bir komşunun alet odasına girip bir köşeye kıvrılmış ve uyuyakalmıştı. Uyandığında kapıyı açma için itmiş, ama kapının sıkıştığını fark etmiş. Peter çok korkmuştu, ama korkulan olmamıştı. Herkesin yüreğine su serpildi. Arama ekiplerinin geri dönmesi için şehrin itfaiye sireni çalındı.

Köpeklerden biri sirene aldırmadı. Wally adındaki bir Alman çoban köpeği ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve teşkilat köpekleriyle yeni çalışmaya başlamış olan Memur Craig Reed yanına gelip de köpeği huzursuz eden şeyin ne

olduğunu görene dek aralıksız havladı.

Reed geldiğinde, Wally'nin bir cesedin yanında havladığını gördü. Adli tıp uzmanı çağırıldı. Sonuç: Kurban, yirmili yaşlarda bir kadın, öleli yirmi dört saat olmamış. Ölüm sebebi: Kafanın arkasına isabet eden iki kurşun.

New York Dolphins'in diğer kaptanı Cheryl Sutton, bir saat sonra cesedin dostu ve takım arkadaşı Brenda Slaughter'a ait olduğunu doğruladı.

Araba hâlâ aynı yerde park etmiş duruyordu.

"Biraz araba kullanmak istiyorum," dedi Myron. "Yalnız."

Win iki parmağıyla gözlerini sildi. Sonra hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Myron da sürücü koltuğuna geçti. Gaz pedalına bastı. Ağaçları, arabaları, tabelaları, dükkânları, evleri ve hatta gece yürüyüşüne çıkmış insanları geçti. Arabanın hoparlörlerinden müzik sesi geliyordu. Myron radyoyu kapatmaya gerek duymadı. Sürmeye devam etti. Gözünün önüne Brenda geliyordu, ama bu düşünceleri savuşturmaya çalıştı.

Henüz zamanı değildi.

Esperanza'nın evine vardığında, saat gecenin biri olmuştu. Esperanza da onu bekliyormuş gibi verandada oturuyordu. Durdu ve arabadan inmedi. Esperanza ona doğru yaklaştı. Myron, onun ağladığını görebiliyordu.

"İçeri gel," dedi.

Myron başını salladı. "Win bana inançlardan bahsediyordu."

Esperanza olduğu yerde bekledi.

"Ne demek istediğini hiçbir zaman anlamadım. Hep kendi ailesiyle yaşadıklarını anlatıyordu bana. 'Evlilik felakete götürür,' derdi. Bu kadar basitti. Evlenen sayısız insan görmüş ve hepsi malum sonuca varmış. Bu durumda Win'in aksine inanması zaten çok zor."

Esperanza ona bakıp ağlamaya devam etti. "Onu seviyordun," dedi.

Gözlerini sıkıca kapattı, bekledi ve sonra açtı. "Ondan bahsetmiyorum. Ben bizden bahsediyorum. Bildiğim her şey, başımdan geçen her şey, ortaklığımızın kaçınılmaz bir sona varacağını söylüyor. Ama sonra sana bakıyorum. Sen tanıdığım en iyi insansın, Esperanza. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi.

"Sen bu inancı hak ediyorsun. Kalmanı istiyorum."

Başını salladı. "Güzel, zaten ben de hiçbir yere gidemem." Arabaya bir adım daha yaklaştı. "Myron lütfen içeri gel. Konuşalım, olur mu?"

Başını salladı.

"Onun senin için ne demek olduğunu biliyorum."

Yine gözlerini sımsıkı kapattı. "Birkaç saat sonra Win'in evinde olurum," dedi.

"Tamam. Seni orada bekleyeceğim."

Myron, daha fazla bir şey söyleyemeden gaza basıp uzaklaştı.

Otuz Yedinci Bölüm

Myron üçüncü durağına vardığında saat neredeyse dört olmuştu. Işıklardan biri açıktı. Sürpriz olmadı tabii ki. Zili çaldı. Mabel Edwards kapıyı açtı. Penye geceliğinin üzerinde bir bornoz vardı. Ağlamaya başladı ve ona sarılmak için uzandı.

Myron geri çekildi.

"Hepsini öldürdün," dedi. "Önce Anita. Sonra Horace. Şimdi de Brenda."

Ağzı açık kaldı. "Böyle konuşma."

Myron silahını çıkarıp yaşlı kadının alnına dayadı. "Eğer bana yalan söylersen, seni öldürürüm."

Mabel'in bakışları şoktan meydan okumaya doğru değişti. "Senin kafan mı güzel Myron?"

"Hayır."

"Her neyse. Kafama silah dayamış durumdasın. Ne istersen onu söylerim."

Silah zoruyla içeri girdi. Myron kapıyı kapattı. Hora-

ce'ın fotoğrafı hâlâ şöminenin üzerinde duruyordu. Myron kısa süreliğine eski dostunun fotoğrafına baktı. Ardından Mabel'e döndü.

"Bana yalan söyledin," dedi Myron. "En başından beri. Bana söylediğin her şey yalandı. Anita seni hiç aramadı. O öleli yirmi yıl oluyor."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Chance Bradford."

İçini çeker gibi bir ses çıkardı. "Öyle bir adama inanmamalısın."

"Telefon dinlemeleri," dedi Myron.

"Ne?"

"Arthur Bradford senin telefonu dinliyordu. Yirmi yıldır. Anita'nın seni arayacağını umuyordu. Ama ikimiz de hiç aramadığını biliyoruz."

"Bu hiçbir anlama gelmez," dedi Mabel. "Belki o konuşmaları kaçırmıştır."

"Hiç sanmıyorum. Ama dahası var. Bana geçen hafta Horace'ın saklanırken seni aradığını söylemiştin. Onu aramaman için seni uyarmıştı hani. Ama Arthur Bradford o zaman da telefonunu dinliyordu. Horace'ı arıyordu çünkü. Neden bundan haberi olmadı?"

"Sanırım yine çuvalladı."

Myron başını salladı. "Mario adında bir salağı ziyarete gittim," diye devam etti. "Ona uyurken sürpriz yaptım ve ona gurur duymayacağım şeyler yaptım. Orada olduğum sürede, Mario işlediği her suçu kabul etti, bilgi almak için sıska orta-

ğıyla senin evine gelmeleri de dahil. Bana senin gözüne yumruk atmadığına dair yemin etti. Ona inanıyorum, çünkü sana vuran Horace'tı."

Brenda ona seksist diyordu ve Myron son zamanlarda kendi ırkçı meselelerini düşünmeye başlamıştı. Şimdi gerçeği görmüştü. Yarı görünmez önyargıları onu kendini kuyruğunu ısıran bir yılan gibi köşeye sıkıştırmıştı. Mabel Edwards. Tatlı, yaşlı, zenci kadın. Butterfly McQueen. Bayan Jane Pittman. Örgü şişleri ve okuma gözlükleri. Büyük, nazik ve ağırbaşlı. Kötülük, böyle birinde aslı vücut bulamazdı.

"Bu eve Anita ortadan kaybolduktan kısa süre sonra taşındığını söylemiştin. Newarklı dul bir kadının gücü buna nasıl yetti? Oğlunun Yale Hukuk Fakültesi'ne gittiğini ve hem okuyup hem çalıştığını söylemiştin. Üzgünüm, ama artık yarı zamanlı işlerle böyle bir okulun ücretini ödemek mümkün değil."

"Yani?"

Silahı kadının üzerinde gezdirdi. "Baştan beri Horace'ın Brenda'nın babası olmadığını biliyordun, değil mi? Anita senin en yakın arkadaşındı. Sen de hâlâ Bradfordların evinde çalışıyordun. Biliyor olmalısın."

Geri adım atmadı. "Biliyorsam ne olmuş?"

"O zaman Anita'nın kaçtığını da biliyordun. Sana anlatmış olmalı. Eğer Holiday Inn'de başına bir iş geldiyse, Horace'ı değil, seni aramış olmalıydı."

"Olabilir," dedi Mabel. "Farz edelim ki bu mümkün."

Myron silahı kadının alnına bastırdı ve onu koltuğa itti.

"Anita'yı para için mi öldürdün?"

Mabel gülümsedi. Teknik olarak yine aynı güzel gülümsemeydi, ama Myron o gülümsemenin altındaki kokuşmuşluğu görebiliyordu artık. "Farz edelim ki Myron, çok fazla geçerli sebebim vardı. Para, evet, on dört bin dolar büyük para. Bir tarafta da kız kardeşim gibi sevdiğim Anita, Horace'ı terk edip gidecekti, değil mi? Onun, kendi kızı sandığı küçük kızını da beraberinde götürecekti. Belki de Horace'a Brenda'nın babasıyla ilgili gerçeği söyleyecekti. Belki Horace biricik kız kardeşinin yıllar boyu bu sırrı ondan sakladığını öğrenecekti." Silaha baktı. "Çok sebebim vardı. Anlatırım."

"Bunu nasıl yaptın, Mabel?"

"Evine git, Myron."

Myron silahın namlusunu kadının alnına iyice dayadı. İyice. "Nasıl?"

"Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?"

Namluyla tekrar itti. Bu kez daha sert. Sonra yine sordu. "Nasıl?"

"Ne demek nasıl?" Ağzından bütün sözcükler bir anda çıkıyordu sanki. "Çok kolay oldu, Myron. Anita anneydi. Ona silahı gösterdim. Eğer söylediklerimi yapmazsa, kızını öldüreceğimi söyledim. Anita da iyi bir anne olarak beni dinledi. Kızına son bir kez sarılarak ona lobide beklemesini söyledi. Silahın çok sesi çıkmasın diye de yastık kullandım. Basit, değil mi?"

Öfke tüm vücudunu kaplamıştı. "Sonra ne oldu?"

Mabel tereddüt etti. Myron onu yine silahla dürttü.

"Brenda'yı arabayla evine geri götürdüm. Anita Horace'a onu terk ettiğini ve Brenda'nın onun kızı olmadığını söyleyen bir not bırakmıştı. Onu yırtıp yenisini yazdım."

"Bu durumda Horace hiçbir zaman Anita'nın Brenda'yı da götürmek istediğini bilmedi."

"Doğru."

"Brenda da hiçbir şey söylemedi mi?"

"Daha beş yaşındaydı Myron. Neler olduğunu anlamadı. Babasına onu nasıl annesinin yanından alıp eve getirdiğimi anlattı. Ama otelle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. En azından ben öyle sanıyordum."

Sessizlik oldu.

"Anita'nın cesedi ortadan kaybolunca ne olduğunu düşündün?"

"Arthur Bradford'un gelip onun cesediyle karşılaştığını ve o aile ne yaparsa onu yaptığını düşündüm: Çöpe atmışlardır."

Öfkesi gittikçe artıyordu. "Bunu da kullanmanın bir yolunu buldun. Oğlun Terence ve onun politik kariyeriyle."

Mabel başını salladı. "Çok tehlikeli," dedi. "O Bradfordlara şantaj yapmaya cesaret edemezsin. Terence'ın kariyeriyle hiçbir ilgim yok. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Arthur her zaman Terence'a destek oldu. Sonuçta Terence kızının kuzeniydi."

Öfkesi kafatasını patlatacak kadar yükselmişti. Bir an önce tetiği çekip bu işe bir son vermeyi o kadar istiyordu ki.

"Sonra ne oldu?"

"Yapma Myron. Hikâyenin geri kalanını sen de biliyorsun, değil mi? Horace yine Anita'yı aramaya başladı. Onca yıldan sonra. İçinde bir his varmış, öyle diyordu. Onu bulacağını düşünüyordu. Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım, ama aşk komik bir şey işte."

"Horace, Holiday Inn'i öğrenmişti," dedi Myron.

"Evet."

"Caroline Gundeck adında bir kadınla görüşmüş."

Mabel omuz silkti. "O kadının adını hiç duymadım."

"Az önce Bayan Gundeck'i derin uykusundan uyandırdım," dedi Myron. "Korkudan ölecekti. Ama yine de benimle konuştu. Horace'la konuştuğu gibi. O zamanlarda o da hizmetçiymiş ve Anita'yı tanıyormuş. Biliyorsundur, Anita daha fazla para kazanmak için otel işlerine de gidiyormuş. Caroline Gundeck o akşam Anita'yı gördüğünü hatırlıyor. Şaşırmış, çünkü Anita o akşam çalışan olarak değil, misafir olarak giriş yapmış. Anita'nın küçük kızını gördüğünü de hatırlıyor. Aynı şekilde Anita'nın kızının başka bir kadınla gittiğini de. Sen olduğun hiç aklıma gelmezdi. Ama Horace'ın gelmişti."

Mabel Edwards hiçbir şey söylemedi.

"Horace bunu duyar duymak anlamıştı. Sana hesap sormak için buraya geldi. Hâlâ saklanıyordu. Hâlâ tüm parası elindeydi, on bir bin dolar. O kadar sinirlenmişti ki, gözüne yumruk attı. Sonra sen de onu öldürdün."

Tekrar omuz silkti. "Kulağa meşru müdafaa gibi geliyor."

"Neredeyse," dedi Myron. "Horace söz konusuyken işler kolaydı. Zaten kaçıyordu. Tek yapman gereken hâlâ saklanıyormuş gibi görünmeye devam etmekti. Kaçmış zenci bir adam olacaktı, cinayet değil. Kimin umurunda ki? Yine bir Anita mevzusu. Geöen onca yılda, insanların onun hayatta olduğunu düşünmeleri için küçük küçük şeyler yaptın. Mektuplar yazdın. Sahte aramalar. Her neyse. Yine aynı şeyi yapmak istedin. Lanet olsun, yine işe yaradı değil mi? Ama problem şu ki, ölülerden kurtulmak konusunda Sam kadar iyi değilsin?"

"Sam mi?"

"Bradfordlar için çalışan adam," dedi Myron. "Benim tahminim, cesetleri taşımak için sana Terence'ın yardım ettiği."

Gülümsedi. "Benim gücümü hafife alma, Myron. Çaresiz değilim."

Başını salladı. Haklıydı. "Sana diğer sebeplerini de sıralamak isterdim, ama çoğunlukla para etrafında dönüyor. Anita'dan on dört bin. Horace'tan de on bir bin aldın. Bahse girerim ki, kocanın, sevgili kocan Roland'ın da hayat sigortası vardı."

Başını salladı. "Sadece beş bin dolardı, zavallıcık."

"Ama sana yetmedi. Evinin dibinde kafasında vuruldu. Hiç tanık yoktu. Polis seni geçen yıl üç defa tutukladı, iki kere küçük çaplı hırsızlıktan, bir kere de uyuşturucu bulundurmaktan. Belli ki senin çöküşün Roland'ın ölümünden çok önce başlamış."

Mabel içini çekti. "Bitti mi?"

"Hayır," dedi Myron.

"Her şeyi konuştuk, Myron."

Başını salladı. "Brenda'yı değil."

"Aa tabii, doğru." Hafifçe geri kaykıldı. "Bütün cevaplar sendeymiş gibi, Myron. Brenda'yı neden öldürdüm?"

"Benim yüzümden," dedi Myron.

Mabel güldü. Elinin tetikte iyice gerildiğini hissetti.

"Yanılmıyorum, değil mi?"

Mabel gülmeye devam etti.

"Brenda, Holiday Inn'i hatırlamadığı sürece bir tehdit değildi. Oraya gittiğimizi sana söyleyen bendim. Bir şeyler hatırladığını söyleyen de bendim. O zaman onu da öldürmen gerektiğini düşündün."

Gülümsemeye devam etti.

"Horace'ın cesedinin bulunması ve Brenda'nın cinayet zanlısı olmasıyla senin işin daha da kolaylaştı. Brenda'yı tuzağa düşürüp ortadan kaldırdın. Bir taşla iki kuş vurdun. Brenda'nın yatağının altına da silahı yerleştirdin. Ama yine cesetten kurtulmakta zorlandın. Onu vurup ormana attın. Bana göre, ertesi gün daha çok vaktin varken oraya geri dönüp cesedin icabına bakmayı planlıyordun. Hesaba katmadığın, arama ekiplerinin onu bu kadar çabuk bulmasıydı."

Mabel Edwards başını salladı.

"Güzel hikâye uydurmuşsun, Myron."

"Hikâye filan değil. İkimiz de biliyoruz."

"Doku örnekleri alınacak. Saç telleri, kumaş, vesaire."

"Ne olmuş?" Gülüşü yine örgü şişi gibi kalbine saplanmıştı. "Yeğenimle burada, senin gözünün önünde birbirimize sarıldık. Eğer vücudunda bana ait bir doku örneği çıkarsa bundan olacaktır. Horace de ölmeden önceki gün bana gelmişti. Sana bunu söylemiştim. Ona doku örneği de o zaman geçmiştir, tabii eğer buldularsa."

Kafatasının içinde öfke patlamaları oluyordu ve neredeyse kör olacak gibiydi. Myron namluyu kadının alnına iyice bastırdı. Elleri titremeye başlamıştı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Brenda'nın antrenmandan çıkmasını nasıl sağladın?"

Gözünü bile kırpmadı. "Ona annesini bulduğunu söyledim."

Myron gözlerini kapadı. Silahı sabit tutmaya çalışıyordu. Mabel de gözlerini ona dikmişti.

"Beni vurmayacaksın, Myron. Sen bir kadını soğukkanlılıkla vurabilecek türden bir adam değilsin."

Silahı çekmedi.

Mabel kendisi uzanıp namluyu suratından çekti. Sonra da ayağa kalkıp bornozunun belini sıktı ve yürüyüp gitti.

"Şimdi yatıyorum," dedi. "Çıkarken kapıyı kapat."

Çıkarken kapıyı kapattı.

Manhattan'a geri döndü. Win ve Esperanza onu bekliyordu. Ona nerede olduğunu sormadılar. O da söylemedi. Aslında, onlara hiçbir zaman söylemedi.

Jessica'nın çatı katını aradı. Telesekreter cevap verdi. Bip sesi gelince de, ona bir süre Win'le kalacağını söyledi. Ne kadar süreceğini bilmiyordu. Ama bir süre.

Roy Pomeranz ve Eli Wickner'ın cesetleri iki gün sonra kulübede bulundu. Cinayet ve intihar olduğu çok belliydi. Livingstonlular dedikoduya başlamıştı, ama kimse Eli'yi o noktaya getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Eli Wickner Küçükler Ligi saha arkasının adı hemen değiştirildi.

Esperanza MB SportsReps'teki işine geri döndü ama Myron dönmedi.

Brenda Slaughter ve Horace Slaughter cinayetleri çözülmeden kaldı.

O gece Bradford Çiftlikleri'nde olan hiçbir şey rapor edilmedi. Bradford kampanyasının basın danışmanlarından biri, Chance Bradford'un tenis oynarken sakatlandığı için dizinden ameliyat olacağını açıkladı. Tamamen iyileşiyordu.

Jessica telefon mesajına geri dönmedi.

Myron da Mabel Edwards'la yaptığı o son görüşmeden kimseye bahsetmedi.

SON SÖZ

15 EYLÜL
İki Hafta Sonra

Mezarlık okul bahçesine bakıyordu.

Acı kadar ağır bir şey yoktur. Acı, en kara okyanusun dibindeki en derin, dipsiz çukurdur. Nefessiz bırakır. Hiçbir sinir çalışmıyormuşçasına felç eder.

Artık burada yeterince zaman geçirmişti.

Myron arkasından ayak sesleri geldiğini duydu. Gözlerini kapattı. Beklediği buydu. Ayak sesleri daha da yaklaştı. Ses kesildiğinde Myron arkasını dönmedi.

"Onu sen öldürdün," dedi Myron.

"Evet."

Myron'ın midesinde bir buz kalıbı erimiş gibiydi. "Artık kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

Arthur Bradford'un ses tonu, Myron'ın boynunu soğuk ve kansız bir elle kavradı. "Asıl soru, sen daha iyi hissediyor musun?"

Bilmiyordu.

"Eğer bu senin için bir şey ifade edecekse, Mabel Edwards yavaş yavaş öldü."

Bir şey ifade etmemişti. Mabel Edwards o gece söylediğinde haklıydı: O, bir kadını soğukkanlılıkla öldürebilecek türden bir adam değildi. Daha beterdi.

"Bu arada, belediye başkanlığı yarışından da çekilmeye karar verdim," dedi Arthur. "Anita'ylayken nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Değişeceğim."

Değişmeyecekti. Ama Myron'ın umurunda değildi.

Bunun ardından Arthur Bradford uzaklaştı. Myron önündeki toprak yığınına bir süre daha baktı. Yığının yanına uzandı ve bir zamanlar o kadar güzel ve canlı olan her şeyin artık olmayacağını düşündü. Okul zilinin çalmasını bekledi ve sonra da kurcalanmış bir arı kovanından çıkan arılar gibi bahçeye dağılan çocukları izledi. Çığlıkları ona iyi hissettirmemişti.

Bulutlar maviliği bozmaya başlamıştı ve hemen ardından yağmur başladı. Evet, yağmur. Bu daha uygundu. Önceki parlak gökyüzünden daha iyiydi. Gözlerini kapatıp damlaların üzerine düşmesine izin verdi. Adeta ezilmiş bir gülün yapraklarına düşen damlalardı onlar.

En sonunda ayağa kalktı ve arabasına doğru giden patikadan yürüdü. Jessica oradaydı ve yarı saydam bir görüntü gibi onu bekliyordu. İki haftadır onu ne görmüş ne de konuşmuştu. Güzel yüzü ıslaktı, ama yağmurdan mı yoksa gözyaşlarından mı olduğunu söylemek güçtü.

Ona yaklaşınca durdu ve ona baktı. İçinde bir şeyler

koca bir bardak gibi düşüp tuz buz olmuştu.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Myron.

Jessica başını salladı. "Biliyorum."

Onun yanından geçip gitti. Jessica olduğu yerde durup sessizce onu izledi. Myron arabasına bindi ve kontağı çalıştırdı. Jessica hâlâ orada bekliyordu. Dikiz aynasından onu izleyerek sürmeye başladı. Yarı saydam görüntü gittikçe daha da küçülüyordu. Ama asla tam olarak kaybolmadı.

HARLAN COBEN

YANLIŞ BİR ADIM

Sırlarla örtülü bir hayat masumiyetin gölgesine sığınamaz!

Anne sevgisinden mahrum büyümüş Brenda, yıllar içinde kendini geliştirmeyi başarmış, zeki ve güçlü bir basketbol yıldızıdır. Fakat kariyerinde hızla zirveye doğru yol alırken babasının ortadan kaybolmasıyla yapayalnız kalır.

Ünlü spor menajeri Myron, başarılı olduğu kadar güzelliğiyle de dikkat çeken bu oyuncunun yaşamında bir şeylerin gizli kaldığını düşünerek, ailesinin geçmişini araştırmaya başlar ve kendisini esrarengiz olayların içinde bulur. Çünkü ortada birilerinin saklamak için öldüğü, diğerlerinin ise bunu korumak için öldürdüğü bir sır vardır.

Peki, bu sır Brenda'yı yeni bir hayata mı yoksa derin bir hiçliğe mi sürükleyecektir?

ISBN 978-605-348-101-0
MARTI
/martiyayinlari
internetten sipariş: kitapsepeti.com